

Lis Ohtears

Örvény

Lis Ohtears - Örvény

©Lis Ohtears ©Book Dreams Kiadó 2022
Minden jog fenntartva!

Szerkesztő: Selymes Rita és Hetesi Júlia
Borító: Nagy Vivien
Illusztrációk: Sztaskó Kira és Abiad Almahdi Ádám

Book Dreams Kiadó
info@bookdreamskiado.hu • www.bookdreams.hu
facebook.com/bookdreamskiado
instagram.com/bookdreamskiado

ISBN: 9789635860791

BOOK DREAMS

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható

1. FEJEZET

Emberralolni nem is olyan egyszerű, mint azt elsőre hinnénk, olvastam elmélázva. Felpillantottam a lapok közül és szinte azonnal felvontam a szemöldököm. Anyu várakozón meredt rám, ami azt jelentette, hogy valamifajta reakciót várt tőlem. Próbáltam felidézni, hogy mit mondhatott, de az agyam zárlatot kapott. Olvasáskor jobb, ha nem szólnak hozzám, ugyanis legtöbbször annyira belemerülök a történetbe, hogy esélytelen értelmes beszélgetést kezdeményezni velem. Ezt a családom is jól tudta, mégis

olykor megpróbálkoztak velem. Leraktam magam mellé a regényt, – ami nehezemre esett – hiszen izgalmas résznél jártam.

– Tessék? - kérdeztem vissza.

– Nem is figyeltél rám? - tette csípőre a kezét.

– De... – kezdtem, elnyújtva a szót, enyhén csücsörítve.

– Legalábbis az elején. – Arról beszéltél, hogy mit ne felejtsek el berakni a táskába.

Ujjammal a könyv gerincén doboltam. Anya mélyet sóhajtott, majd a szemét forgatta. Tudtam, hogy valójában nem mérges, hiszen már megszokta ezt tőlem, ezért ártatlanul elmosolyodtam.

– Utána még mondtam pár dolgot, de mindegy – legyintett. – Akkor csak annyit kérdeznék, hogy egészen biztos, semmit nem felejtettél el?

Aprót sóhajtottam. A szülők hajlamosak azt hinni, hogy a gyerekeik elveszettek nélkülük és mindenre nekik kell figyelniük. Bevallom, ez néha valóban így van, de talán egy sporttáskába még egymagam is képes vagyok bepakolni.

– Igen – jelentettem ki, mire apró biccentés volt a válasz.

– Meleg ruhát is tettél?

– Anya, augusztus van – húztam el a szám. – Minden nap negyven fok, még árnyékban is.

– Szofi, mindenre fel kell készülni! – kezdte a kioktatásomat és tudtam, ha nem vágok közbe, akkor hosszas eszmeváltatásba kezd.

– Jó, jó... – emeltem fel a kezem, jelezvén, megadom magam. – Eltettem a kedvenc pulcsim és egy farmert.

Úgy tűnt ezzel megnyugtattam így folytatta a szendvicsek gyártását, én pedig már éppen visszatértem volna a könyvemhez, amikor meghallottam, hogy az öcsém újra azt az idegtépő zenét kezdte üvöltetni. Imádtam a testvéremet, de az agyamra ment, hogy napok óta ugyanaz ismétlődött a tabletjéről. Ilyenkor szívesen kikaptam volna a készüléket a kezéből és csak úgy egészen véletlenül megtapostam volna.

Áron tipikus mai gyerek volt, aki képes órákat az elektronikai kütyükön lógni. Én is sokat nyomkodtam a mobilomat, de a kis öcsém túltett rajtam.

Felálltam és a szobám felé vettem az irányt, ahova remélhetőleg kevésbé ér el a hang. Három szobás panellakásban laktunk, egy percbe sem telt, mire elértem az ajtóig. A nevelőapám az előszobában szitkozódott, ugyanis semmit sem talált meg a szekrényben. Valószínűleg az úszógumikat kereste, legalábbis negyedórája azt mondta, hogy elteszi őket. Elsurrantam mellette, majd halkán behúztam magam mögött az ajtót. Az ágyam tetején pihent az összekészített vörös sporttáska, amit gyorsan arrébb dobtam, és a helyére heveredtem. Volt néhány holmi, amit indulás előtt szerettem volna elrakni. Például nagyon jól tudtam, hogy nem bírnék ki egy egész hetet a telefonom töltője nélkül. Elalvás előtt mindig a neten böngésztem és könyves véleményeket olvastam, vagy csak zenét hallgattam. Plusz az egyik kedvenc sorozatom

új részéről sem maradhattam le, úgyhogy a töltő létfontosságú volt.

Úgy éreztem, mintha elfelejtettem volna valamit, azonban bárhogy is törtem a fejem, nem jutott eszembe, mi lehetett az. *De utazás előtt az ember mindig így érzi magát, nem igaz?* Mint, amikor kilépsz a lakásból és fejbe kólint a gondolat, hogy bedugva felejtetted a hajvasalót vagy nem zártad el a gázt. *Ha fontos, majd csak eszembe jut.*

A terv az volt, hogy reggel indulunk a Balatonra. Majdnem minden évben elmentünk, ráadásul legtöbbször ugyanarra a partszakaszra. Ez amolyan családi hagyománnyá vált. Ami engem illet, az idei évben kifejezett vágytam rá, hogy végre elszakadjunk egy kicsit az otthonunktól. Szükségem volt a feltöltődésre a záróvizsgák után. Az a fajta diák voltam, aki tanulás nélkül könnyedén összehozta a hármast vagy a négyest, és nem is vágytam ennél többre, de ebben az évben már nem volt elég ennyi. A vizsgák kemények voltak és oda kellett figyelnem, hiszen nem csak könyvelni kellett meg ehhez hasonló cukiságok, de sok jogi szöveget is be kellett magolnom.

Stresszes volt, de szerencsére túljutottam rajta. Úgy terveztem, hogy amint véget ér a nyár, elkezdek munka után nézni. Az egyetem valahogy nem csábított és sajnos a jegyeim sem voltak elég jók, hogy ösztöndíjat kaphassak.

Eldőltem, a fejem alá igazítottam a kispárnám és kinyitottam a regényt, hogy folytassam a történetet.

A nyaram nagy része azzal telt, hogy a testvéremre vigyáztam, ugyanis az úgynevezett barátaimmal az utolsó

vizsga óta nem találkoztam. Most már ott tartottunk, hogy a közösségi oldalakon sem nagyon beszélgettünk. Nem vesztünk össze vagy hasonló, egyszerűen csak eltávolodtunk most, hogy nem találkoztunk napi szinten és mindannyiunknak megvolt a maga dolga. Persze hazudnék, ha azt mondanám, hogy a helyzet nem bántott. Kicsit úgy éreztem, mintha a barátságot egyszerűen túlértékelnék... Nem olyan, mint a könyvekben vagy a filmekben, hogy mindig ott vagyunk egymásnak. Legalábbis számomra sajnós nem.

Aprót sóhajtottam, majd a szememet a lapokra szegeztem és szinte azonnal elmosolyodtam a főhős humoros megnyilvánulásán. Oda voltam a férfi karakterért és rögtön arra gondoltam, hogy miért nem léteznek ilyen pasik a valóságban is? Az aktuális olvasmányomból már nem volt vissza sok, ezért a polc felé sandítottam, hogy melyik regényt vigyem magammal a nyaralásra. Nehéz döntés volt, tekintve, hogy legszívesebben az egész gyűjteményemet magammal cipeltem volna. Majdnem elnevettem magam, amikor hangos káromkodásra lettem figyelmes a folyosóról. Úgy tűnt, az úszógumik még mindig nem voltak meg.

Másnap késésben voltunk. Úgy éreztem magam, mintha egy élőhalott lennék és ilyenkor mindig bántam, hogy nem kávézom. Nagyokat pislogva próbáltam összeszedni magamat. Mindig megfogadtam, hogy nem olvasok éjszakába nyúlóan, de hát soha nem tartottam be. Eredetileg nyolckor indultunk volna, de ebből valahogy tíz

lett. Nem is tudom, lehetséges, hogy a reggeli káosz csak a mi családukra volt jellemző. Kezdjük azzal, hogy elaludtunk, szerintem ahhoz tehetség kell, hogy egy négytagú családban mindenki elaludjon, még hozzá a telefon ébresztője mellett. Nagy nehezen összekészülődöttünk, közben anyu felhívta a házinénit, akitől a nyaralót béreltük, hogy késni fogunk. Már a kocsiiban ültünk indulásra készen, amikor az öcsémnek eszébe jutott, hogy neki ki kell mennie. Miután végzett, végre elindultunk, de vissza kellett fordulnunk, mert az egyik táskát fent felejtettük. Aztán a nevelőapámat felhívta az egyik munkatársa, hogy esetleg itthon vagyunk-e még, mert elvesztette a kulcsait az egyik raktárhelyiséghez és adja kölcsön őket. Szóval tettünk egy kitérőt, hogy leadjuk őket... Miután kifordultunk a cég parkolójából, anyu nagyot sóhajtott és megszólalt:

– Rendben, akkor most már bármi is történjen, megyünk tovább.

– Pisilnem kell! – hallatszott Áron kiáltása, mire mindhárman hangosan felsóhajtottunk.

Már egy és fél órája voltunk úton, a testvérem jóideje durmolt, én pedig a tájat néztem, hátha látok valami érdekeset. Néha egy-egy Messenger vagy WhatsApp beszélgetéshez hozzá szóltam és a zenelistámon váltogattam a számokat, de engem is kezdett elnyomni az álmoság és szép lassan lecsukódott a szemem. Fel sem ébredtem egészen addig, míg meg nem érkeztünk. Teljesen elgémberedtem, ezért nagyot nyújtózkodtam. Áron

sebesen kipattant a kocsiból és máris rohangálni kezdett. Megigazítottam a szemüvegemet, aztán kinyitottam az ajtót, hogy kiszálljak a többiek után.

Az előttem álló házra néztem, ami épp úgy nézett ki, mint a képeken. Bár majdnem mindig ugyanazt a partszakaszt választottuk, de a szállásunkat gyakran váltogattuk, úgyhogy a ház az újdonság erejével hatott mindannyiunkra. A nevelőapám egy idős nénivel beszélgetett, aki minden bizonnyal a házinéni volt. Illedelmesen odaköszöntem, amit mosolyogva viszonzott. Kiemeltem a sporttáskámat és a vállamra dobtam, majd a nyitott ajtó irányába indultam, ami a konyhába vezetett. Innen lehetett eljutni a nappaliba is, majd onnan a hálószobákba. Láttam, hogy az öcsém már ledobta a holmiját az egyikbe, ezért én is arra vettem az irányt. Belépve félhomály fogadott, ugyanis a redőnyöket lehúzták. A szoba régies volt, ódivatú szekrénysor foglalta el a fal egyik oldalát. Vele szemközt két ágy volt, és köztük egy éjjeliszekrény, rajta olvasólámpa. A helyiségben volt még egy asztalka és egy zöld kárpitos fotel is. A szőnyegen nagy, cifra virágok díszeltek és a falon még egy műprém is helyet kapott. Legalábbis nagyon reméltem, hogy csak mű. Sosem értettem, hogy miért tetszik valakinek, ha a falát halott állatok díszítik. Nagyot sóhajtván dobtam le a táskámat az egyik ágyra, aztán kimentem, hogy megnézzem a másik szobát és a fürdőt is. Semmi különös, de tiszta volt, és ami a legjobb, hűvös is. Kint tombolt a meleg, de bent csodálatos hideg volt. Aki lakott már panelban légkondi

nélkül, az tudja, hogy nyáron olyan akár a pokol legmélyebb bugyra. Időközben a tesóm helyet foglalt a konyhában és a lábát lóbálva nyomkodta a mobilját, amit kikaptam a kezéből. Rögtön összehúzott szemöldökkel meredt rám, ám nem tudott megrémíteni.

– Vedd fel a fürdőnadrágod! Anyuék azt mondták, ha ide érünk és kipakoltunk lemegyünk a strandra! – mondtam neki.

Olyan képet vágott, mint akinek a fogát húzzák. Az embernek még az életkedve is elment tőle, de tudtam, ha már a vízben leszünk, ki se lehet majd rángatni. Áron duzzogva eltrappolt a szobába.

Fél óra elteltével máris a vízben lubickoltunk. Nagyon sokan voltak a szabadstrandon, amin nem is csodálkoztam, hiszen aznap kerek negyven fok volt. A színes törölközők és esernyők sokasága messziről úgy festett, akár egy mozaikkép. Levettem a szemüvegemet és a parton hagytam, mivel úgyis tudtam, hogy esélytelen, hogy ne vizezzem össze. Áron megállíthatatlan kis rosszcsonttá változott, aki elől nem volt menekvés. Sikítózva próbáltam védekezni, amikor célba vett a vízpisztolyával. Miután végre kicsit nyugisabb lett és elterült az úszógumiban, megfogtam a kezét, hogy ide-oda húzzam a vízben. Eközben a szüleink a parton napoztak. Hunyorogva pillantottam feléjük, a szemüvegem nélkül csak nagyjából tudtam kivenni őket az embertömegben. Anyuék többet voltak a parton, szívesebben napoztak és pihentek, de a testvéremmel mi sokkal jobban szerettünk a vízben lenni.

Mondjuk én azért sem szerettem kint lenni, mert zavart, hogy mindenki premierplánban láthatja habtestemet. Senki számára sem lesz újdonság, hogy csakúgy, mint a legtöbb nő, én sem voltam elégedett az alakommal, így nem is szerettem mutogatni azt. Bár jól tudtam, hogy sok nálam teltebb nő süttette magát, én egyszerűen nem bírtam elviselni a tényt, hogy valaki elsétál mellettem és megbámul. Pedig valószínűleg igazából senki sem nézett meg, mégis ott motoszkált az a kis hang. Azt a rövid időt is gyűlöltem, amíg elértem a vizig, olyankor mindig takargattam magam egy labdával vagy úszógumival.

Ijedten összerándultam és nagyot ugrottam hátrafelé. Azonnal Áron felé kaptam a fejem, de ő csukott szemekkel terült szét az úszógumijában. Elfogott a kétségbeesés és még a hideg is kirázott. Ezért gyűlöltem a tavakat. Ha valami hozzám ért, máris rám tört a félelem. Az elmém rosszabbnál-rosszabb jeleneteket kezdett végig játszani nekem és a cápa ikonikus zenéje is felharsant. Pedig tudtam, hogy ez mind butaság. Főleg a cápás rész, hiszen azok nem élnek édesvízben. Vízisiklók viszont voltak... Azok rosszabbak, mint egy cápa. Kirázott a hideg. Leküzdöttem az égető érzést, hogy azonnal világgá szaladjak és próbáltam újra ellazulni.

A következő napok viszonylag eseménytelenül teltek. Minden délutánt a strandon töltöttünk, este pedig grilleztünk és filmet néztünk. Már harmadik napja tartott a nyaralásunk, ami azt jelentette, hogy hamarosan véget ér. Ez idő alatt sikerült a sápadt bőrömnek szereznie egy

viszonylag elfogadható szint és kiolvastam két könyvet is. Mindezt sikerként könyveltem el. Éppen az egyik büfében ebédeltünk, elbambulva figyeltem a hatalmas kékséget, miközben a mobilomat tartottam a kezemben. Mindig is oda voltam a látványáért, mivel megnyugtatónak találtam, ahogy lágyan hullámszik a víz és a nap sugarai megannyi szikrát simítanak a felszínére. Szerettem nézni ezt a szinte félelmetes, végeláthatatlannak tűnő víztömeget. Hunyorogtam, habár ezúttal rajtam volt a szemüveg...de, mintha egy hatalmas uszonyt láttam volna. Hitetlenkedve megráztam a fejem. Tuti napszúrást kaptam. Körbenéztem, ugyanis kizártnak tartottam, hogy más ne látta volna. Pár döbbséget még vártam volna, de úgy tűnt, csak én vagyok összezavarodva.

– Szofi! – szólított meg anya, mire felé fordultam. – Megeszed? Nekem már nem kell! – mutatott az előtte levő sültkrumplira.

– Uh, nem. Tele vagyok. – feleltem. Figyelmemet inkább a mobilom kijelzője felé fordítottam. Elgörgettem egy videót, majd az egyik barna tincsemet a fülem mögé tűrtem és megigazítottam a szemüvegemet. Kis idő elteltével nem hagyott nyugodni a dolog ezért újra a vízre fókuszáltam. *Semmi hatalmas haluszony. Biztos csak elnéztem valamit.* Megrántottam a vállam és nagyot kortyoltam a kólámból.

– Mikor mehetek már vissza? – nyafogott az öcsém.

Nem túlzok, ha azt mondom, hogy öt percenként megkérdezte.

– Mindjárt Áron, ebéd után egy kicsit várni kell! – magyarázta neki a nevelőapám sokadszorra.

Nekik még volt türelmük, nekem már kevésbé. Morogva folytattam a regényt, amit aznap kezdtem el. Kivételesen nekem nem sok kedvem volt pancsolni. Éppen nagyon jól megvoltam. Magamra terítettem a hatalmas törcsim, felhúztam a térdem és a hátamat a mögöttem lévő fa törzsének döntöttem. Miután a többiek bementek a vízbe, én folytattam a sztori olvasását. Észre sem vettem az idő múlását, de egyszer csak anyu takarta el előlem a fényt.

– Bemész egy kicsit az öcsédhez? Addig mi szusszanunk egyet! – kérte.

Elhúztam a számat, ugyanis nem igazán akartam félbehagyni a történetet. Már nem volt vissza sok, mégsem mondhattam anyunak, hogy várjanak még durván egy órát.

– Persze! – feleltem.

Gondosan eltettem a könyvet, majd a szemüvegemet is a tokba raktam.

– Köszil! – mosolygott anya és intett a nevelőapámnak, én pedig elindultam Áron felé.

Nagyon nem szerettem azt az átmenetet, amikor a forró napsütést követően be kellett mennem a hideg vízbe. Sikítani tudtam volna, ahogy a hideg hullámok szinte szurkálták a bőrömet, de hősiezen leküzdöttem a kényszert. Az öcsém már türelmetlenül ugrándozott és rögtön felém dobta a labdát.

Fél órája játszhattunk, mikor épp feldobtam a strandlabdát a levegőbe, de szokatlanul hatalmas szél kerekedett és a hátam mögé fújta a játékunkat. Az öcsém már indult volna érte, de megállítottam, hiszen arra már mélyebb volt a víz. Sőhajtva kicsit beljebb indultam, ahol a labda lebegett a felszínen. Az igazsághoz hozzátartozott, hogy én sem voltam jó úszó, és magam sem szerettem, ha nem ér le a lábam. Szóval óvatosan lubickoltam, de ahogy odaértem és meg akartam fogni, hirtelen megint beljebb sodródott. *Hát ez meg?*

Már a nyakamig ért a víz, amikor végre sikerült megfognom a fránya labdát. Mivel ez volt az a pont, amikor általában bepánikoltam, sietni szerettem volna kifelé, azonban hirtelen eltűnt a talpam alól a talaj, - akarom mondani iszap- és elsüllyedtem. Az első reakcióm rögtön az volt, hogy sikítok, ám emiatt vizet nyeltem, de aztán visszanyertem a lélekjelenléteimet és a felszínre emelkedtem. Köhögve kapkodtam levegő után és rájöttem, hogy nem a talaj tűnt el, hanem egy hatalmas hullám sodort maga alá. Az eget koromfekete felhők takarták és olyan sötét lett, mintha éjszaka lenne. Nem értettem, hogy mi történt. Aznapra nem mondtak még csak esőt sem, nemhogy vihart. Ráadásul egyik pillanatról a másikra... Újabb hullám érkezett, én a labdába kapaszkodva próbáltam felszínen maradni.

– Áron! Kifelé a vízből! - kiabáltam, de szerencsére ő már magától is elindult.

Távolabb sodródtam tőle, ezért csak nehezen tudtam kivenni őt a szemüvegem nélkül. Egy villám világította meg az eget, majd nagy dörrenés követte. Ijedten rezdültem össze. Többen is kiáltoztak, és bár csak homályos pacákat tudtam kivenni, láttam, hogy mind a lépcsőnél lökdösődnek, hogy kimehessenek a vízből. Pár embert láttam még sokkal beljebb, mint ahol én voltam, és önkéntelenül is aggodalom támadt bennem irántuk. Pedig inkább magamat kellett volna féltennem.

Észrevettem, hogy az öcsémet kiemelik a vízből, felismertem a rikító zöld fürdőnadrágról és a kék úszógumiról. A szívem azonnal lassabb ütemmel kezdett verni, megnyugodtam, hogy nem esett baja. Én is elindultam, amikor újabb hatalmas csattanás következett, amitől ismét összerezsentem. Ahogy előre iramodtam volna, megdöbbenve tapasztaltam, hogy valami visszatartott. Megdermedtem egy pillanatra, majd az egyik kezemmel a derekam tájékához értem és egy kart tapintottam ki. Annyi időm sem volt, hogy reagáljak, mivel a következő pillanatban hatalmas rántást éreztem és máris a víz alá kerültem. Már megint!

Először semmit sem láttam a zavaros sötétségben, de lassan minden kitisztult. Egy arc lebegett előttem, méghozzá egy fiatal férfi arca. Körülbelül annyi idő lehetett, mint én, vagy talán valamivel idősebb. Mosolygott, méghozzá pimaszul. Bizonyára ő még nem tudta, hogy megfogunk fulladni, vagy csak nem érdekelte, ugyanis velem ellentétben nyugodtnak tűnt. Akár még el is

ámuldoztam volna a szép arcélén és a gödröcskéin, ha nem épp az oxigénhiánnyal küszködtem volna. Máris éreztem, ahogy a torkom elszorul. Sötétbarna haja hínárszerűen lebegett az arca körül és gyönyörű smaragdzöld szeme egyre közeledett felém. Közelebb vont magához, noha én próbáltam eltolni őt. Egyre inkább égett a tüdőm, levegőért kiáltott. Még inkább kapálóztam, ám ekkor valami furcsát éreztem a lábammal, vagy talán inkább valami hiányát véltem felfedezni. A srácnak ugyanis nem volt lába... Lepillantottam és a szemem elkerekedett. *Mi a franc?*

Jobban mondva nem lábai voltak, hanem halfarka. *Ez egy sellő! Egy kicseszett fantasy lény. Máris képzelődni kezdtem? Hát ez gyorsan ment...*

Összeszorult a mellkasom, az ajkamat apró buborékok hagyták el. Behunytam a szemem és próbáltam kitartani, ekkor megéreztem, hogy az idegen a száját az enyémre szorította. Nem volt időm azon mélnézni vajon miért tette, ugyanis a testem minden tagja elzsibbadt. Egyre nehezebbnek éreztem a végtagjaimat és elgyengültem. Nem így képeltam a halálomat, bár... Igazából sehogy sem képzeltem. Még csak meg sem fordult a fejemben, hogy huszonegy évesen ér utol a vég. Még annyi minden várt volna rám, eszem ágában sem volt megfulladni. Amúgy is, miféle béna halál lett volna ez? Szóval az utolsó erőmet bevetve megpróbáltam behúzni egyet a halfiúnak és még láttam, ahogy meglepetten rám meredt. De semmi haszna nem volt a próbálkozásomnak, a következő pillanatban lecsukódott a szemem.

2. FEJEZET

Szipogva dörgöltem meg az orrom és a hasogató fejemhez érintettem az ujjaimat. Miután egészen biztos voltam benne, hogy nem fogom menten elhányni magam, nyújtózkodni kezdtem. Valami puha anyag terült el körülöttem és erős virágillatot éreztem. Hihetetlen gyorsasággal ültem fel és néztem körbe, aminek az lett a következménye, hogy kissé megszedültem. Elképedve tátottam el a számat, miközben a bokámra ültem. Egy hatalmas szaténlepedővel leterített ágyon hevertem, ami

már önmagában is bizarr volt, de ráadásul még virágokkal is teleszórták. Homlokráncolva túrtam a hajamba, amibe pár szírom beleakadt, gyorsan kiszedtem őket. Felettem az ágyneműhöz illő baldachin húzódott. Eltátottam a szám. A szobámban soha nem volt hasonló. Ez így nagyon nem stimmelt.

Az ágy mellett kovácsoltvas tartókban vaskos gyertyák égtek, és most már egészen biztos voltam abban, hogy nem a saját hálómban tartózkodtam. Az ujjammal a lepedő anyagába túrtam, hátha ott lapul a szemüvegem, de sehol sem találtam.

Álmodom! Egészen biztos, hogy csupán álmodom! De az is lehet, hogy meghaltam és ez a mennyország. Még erősebben ráncoltam a homlokom. Miért néz ki úgy a mennyország mintha valami pornó filmet készülnének forgatni?

A zavarom tapintható volt és még a szemüvegemet sem találtam, pedig anélkül rohadtul nem láttam rendesen. Lemásztam az ágyról, amin akár hat ember is kényelmesen elfért volna. A talpam alatt részletesen kidolgozott mintázatú, puha szőnyeg terült el. Majdnem leguggoltam, hogy jobban szemügyre vegyem, de végül túrtóztettem magam. Hunyorítva kerestem a kijáratot vagy bármit, ami magyarázattal tudott volna szolgálni arra, hogy hol vagyok. Sietősen megindultam az egyetlen ajtó felé, amit láttam. Automatikusan a kilincs felé nyúltam, de a legnagyobb meglepetésemre az nem volt rajta.

Elhúztam a számat, majd megpördültem. Egyetlen ablakot sem láttam. Az egész szoba olyan volt, mintha egy

hatalmas cseppkőbarlangból lett volna kialakítva, viszont a falak sokkal sötétebbek voltak és fényesen csillogtak. Ha nem lettem volna kiborulva, valószínűleg lenyűgözött volna a szépsége. Oké, valójában még kiborult állapotban is lenyűgözött. Minden helyzetben értékelni kellett azt, ami szép.

A bútorok többsége úgy festett, mintha egy múzeumi kiállításról vették volna kölcsön őket, ám mégsem azt a tipikus gótikus stílust képviselték, hanem volt bennük némi modernség is. Mindenesetre odahaza maximum dizájnerek készíthettek egyedi megrendelésre hasonlókat. Körbejártam a helyiséget és találtam még két ajtót, amik nyitva voltak ugyan, de nem vezettek sehova. Az egyik egy gardrób volt, tele ruhákkal. Döbbsenten tátottam el a számat, ahogy kihúztam az egyik darabot, ami leginkább egy ókori görög istennő hacukájára hasonlított. Rajtam továbbra is fürdőruha volt, ezért erős késztetést éreztem, hogy az egyiket felkapjam magamra. Igazából nem csak a komfortzónám miatt szerettem volna felhúzni valamelyiket, hanem azért is, mert gyönyörűek voltak.

A másik szoba egy fürdő volt, hatalmas káddal, ami akár medencének is elment volna. Mérgesen csaptam be magam után az ajtót és odébb trappoltam.

Hol a francban vagyok? – tettem fel magamnak a kérdést. Az már világos volt, hogy nem haltam meg, vagy ha mégis, akkor ennyit a békéről... Én ugyanis olyan idegbetegnek éreztem magam, mint még soha. Megfogtam az első kezem ügyébe akadó tárgyat – egy párnát – és elhajítottam.

Szánalmasan közel pottyant a földre és emiatt átkoztam magam. Tőlem jobbra feltűnt egy lefelé vezető lépcsősor, így utolsó mentsvárként felé siettem, de zsákutcának bizonyult, ugyanis az alján csak víz fogadott. Kristálytisza, csillogó víz, tükörsima felszínnel. Letérdeltem és fölé hajolva az aljára néztem, amit ugyan láttam, de nagyon mély volt. Ráadásul ki tudja hova, és meddig vezet? Valószínűleg ott fulladtam volna meg az alján. Nemrég már megtapasztaltam, milyen kellemetlen, ha a tüdőmből kifut minden levegő és egyáltalán nem vágytam egy újabb emlékeztetőre.

– Baszki, baszki, baszki! – káromkodtam dühösen és hangosan.

Kezdett nagyon elpattanni nálam a húr. Válaszokat akartam. Vajon anyuék jól vannak? Leginkább a testvérem miatt aggódtam. Szinte biztos voltam benne, hogy kijutott a vízből, de akkor nyugodtam volna meg igazán, ha beszélhettem volna vele. Legszívesebben széttörtem volna valamit mérgemben, de nem voltam az a romboló típus. Nyüszögve ültem le a medenceszerűség szélére és belelógattam a lábamat, ami éppen kellemes hőmérsékletű volt. Hirtelen ötlettől vezérelve hátra dőltem a hideg padlón és kinyújtottam a kezemet magam mellett. A hajam szétterült körülöttem és vettem egy mély lélegzetet. A magas mennyezet felé néztem, ami úgy festett mintha leborították volna glitterrel. Hallgattam a csendet, majd lehunytam a szemem. Semmi nesz, semmi zaj.

Talán el is bóbiskoltam. Annyi biztos, hogy már egy ideje ott pihentem, amikor bugyogás hangja ütötte meg a fülem. Felültem és láttam, hogy a vízben légbuborékok törnek a felszínre. Egy férfi úszott felfelé, vagyis nem férfi... Nagyot csapott halfarkával és feljebb emelkedett.

A kis szemét... Ez a mutáns izé hozott engem ide. Véged van, te dög!

Felszaladtam a lépcsőn és kétségbeesetten kerestem valami fegyvert. Végül a fésülködő asztalon lévő gyertyatartót ragadtam meg, aminek volt súlya, ezért tudtam, hogy komoly kárt tudok vele okozni. Befutottam a gardróbba és elrejtőztem az ajtó mögé. Erősen szorítottam magamhoz a rögtönzött fegyverem, szinte már fájt a tenyerem tőle. Nem tudom, hogy mások is így vannak-e vele, de ha ideges voltam, általában mindenféle dolgok végig cikáztak az agyamon. Azokban a percekben például az egyik ilyen az volt, hogy mi van akkor, ha a sellő csak sellő és nincs is emberi formája... Szóval továbbra is a vízben úszkál, én meg ott kucorgok az ajtó mögött. *De valakinek az ágyba kellett raknia...* - morfondíroztam. A várakozás egy örökkévalóságnak tűnt, de aztán meghallottam a lépteket és egy pillanatra elakadt a lélegzetem. A szívem hevesen kalapált és úgy éreztem, ki fog ugrani a helyéről. Próbáltam minél halkabban venni a levegőt, miközben arra gondoltam, hogy minden bizonynal így érezhetik magukat a horrorfilm szereplők is.

A padlón megjelent egy hosszú árnyék, mire a mellkasomban fokozódott a dübörgés üteme. A férfi pedig

lassan belépdelt a helyiségbe, én pedig tétovázás nélkül előugrottam és a fejére célozva lesújtottam a gyertyatartóval. A pasi azonban gyorsabb volt nálam és elkapta a csuklómat. Haragos zöld szempár nézett az enyémbe, mire nagyot nyeltem. *Lehet, hogy ezt nem gondoltam át teljesen?*

Megszorította a kezemet, mire fájdalmasan felnyögtem és eleresztettem a fegyverem, ami nagyot koppanva ért földet. *Na, ha eddig nem haltam meg, akkor minden bizonnyal most fogok. De nem fogom ilyen könnyen adni magam!* Szabad kezemmel próbáltam levakarni magamról az övét. Ajkára gunyoros mosoly húzódott, amit szerettem volna azonnal eltüntetni onnan, de volt egy olyan érzésem, hogy ha megpróbálkoznék egy pofonnal, gyorsabb lenne nálam és elkapná a kezem. Ennek ellenére nagyon is csábító volt a gondolat.

– Eressz! - próbálkoztam szavakkal, ha már a nyers erő – vagy esetemben annak hiánya – nem jött be.

– Nem hiszem, hogy jó ötlet! – kezdte mély, kellemes hangján. Beleborzongtam és nagyon nem éreztem jól magam attól, hogy ilyen hatással volt rám. – Szerettem így az arcomat és szerintem megpróbálnál újra megütni, vagy tévedek? – vigyorgott rám és felvonta egyik szemöldökét.

Megengedtem magamnak, hogy jobban szemügyre vegyem. Lány borosta keretezte markáns arcát. Az övéhez hasonló telt ajkak csakis rosszat jelenthettek. Édes illat áradt belőle és még a sósvíz aromája is. Vizes tincsei élénk zöld szemébe lógtak, ami szinte nem is tűnt valódinak. A

haja a nyakához tapadt és a tincsek végéből vízcseppek potyogtak, majd végig folytak a felsőtestén, bejárva minden egyes izmot és egek... Micsoda izmok voltak azok! Kényszerítenem kellett magam, hogy ne bámuljam.

Legalább nem egy ronda pasi rabolt el... Ez azért már haladás. Várjunk csak... Mi? Mégis miket gondolok? Vettem egy mély levegőt. Elég volt! Nem számít, hogy úgy néz ki, mintha maga Isten teremtette volna nekem.

– Lehet, hogy megpróbálok – feleltem az előző kérdésére, mire volt képe nevetni.

Hazugság lenne azt mondani, hogy nem féltem. Minden épeszű nő félt volna egy ilyen helyzetben. Egy legalább száznyolcvan centis, – ha nem több – csupa izom férfi szorongatta a kezemet. Méghozzá hiányos öltözetben. Önkéntelenül is lejjebb pillantottam. Rögtön hátrébb akartam ugrani, de még mindig a kezemet fogta, így nem jutottam sokkal távolabb. *Ez nem is hiányos! Ez teljesen hiányzik!* Az arcom azonnal felforrósodott. Volt egy őrült időszakom, amikor arról fantáziáltam, hogy elrabol egy mesebeli lény, vámpír, démon, vérfarkas... Nos, igen... A túl sok könyv és film hatása volt mindez. De most, hogy megtörtént, cseppet sem tetszett a dolog. Ráadásul az álmodozásaimban mindig volt az illetőn ruha is. Na, jó... Majdnem mindig. De míg a képzelgéseimben magabiztos és kacér voltam, abban a percben az ájulás kerülgetett.

A zöld íriszek végig járták a testem, amitől megborzongtam. Gyűlöltem, ha valaki előtt ennyire kiszolgáltatott voltam, és amúgy sem szerettem, ha

bámulnak. Nem nézett rám tiszteletlenül, inkább érdeklődve, mégis kellemetlenül éreztem magam tőle. A szabad kezemet a mellkasom elé emeltem, próbáltam saját magamat takargatni és még véletlenül sem néztem lefelé. Mindenhova néztem, csak lefelé nem. Az elmém éppen harcot vívott; hányjak vagy elájuljak, esetleg sírjak? Necces volt, hogy mind a három megtörténik. Közelebb hajolt az arcomhoz, erősebben érezhettem a kellemes illatát.

Fhú, csak próbáld meg az akaratomon kívül újra megcsókolni és rögtön úgy megfjelek, hogy öszezess! – gondoltam dühösen és örültem, hogy kicsit visszatért a harcias énem. Akkor lett volna a legjobb, ha képes lettem volna megszólalni és a számat nem valami szánalmas nyöszörgés hagyta volna el.

– Mi a neved? – kérdezte csábító hangon. *Oké. Hogy lehet egy hang csábító? Elment az eszem?*

– Sikítani fogok! – sziszegtem halkán.

– Érdekes név – mosolyodott el oldalra biccentve a fejét. Mély levegőt vettem.

– Ha a nevedet szeretnéd tudni, akkor vegyél fel valamit és magyarázd el mi folyik itt! - követeltem. A vigyora még szélesebb lett és megrántotta a vállát.

– Nekem jó így.

– Hát, nekem nem! - kiáltottam és rántottam egyet a kezemen, hátha lankadt a figyelme, de továbbra is tartott. Szinte biztos voltam benne, hogy ezt az őrült alakot szórakoztatta a zavarom.

– Tudod, ez szexuális zaklatás! – hadartam.

– Ebben legnagyobb sajnálatomra *még* semmi szexuális nincs – mondta és az alsó ajkába harapott, mire a szemem elkerekedett.

Mi a franc? De végül kínzó lassúsággal, egyenként felemelte az ujjait a csuklómról, mire azonnal hátrébb húzódtam. Nekem is szükségem volt ruhára, ezért kikaptam egyet a sok közül – nem is foglalkozva vele, hogy nézett ki – és kivágtattam a helyiségből, kínosan ügyelve rá, hogy véletlenül se érjek a sráchoz, aztán becsaptam magam után az ajtót. Úgy tűnt, az ajtócsapkodás kezdett a hobbimmá válni. Arra gondoltam, hogy valahogy bezárom a fiút.

Fiút? – horkantottam fel – Sokkal inkább egy férfiállat volt, a szó pozitív értelmében. Mintha ötvözték volna Thort, Luciferrel.

Próbáltam eltolni a fésülködőasztalt, de nagyon nehéznek bizonyult. Meg sem mozdult. *Mégis hány kilót nyom ez az izé?* Feladtam és inkább gyorsan belebújtam a ruhába, még mielőtt a szexuális zaklatóm megunja a várakozást. A tükörbe pillantottam és egy sóhaj hagyta el az ajkamat. A ruha gyönyörű volt. Fekete színű, arany hímzésekkel és egészen a földig ért. A hátamat teljesen szabadon hagyta, az ujjai pedig áttetsző, lenge anyagból készültek. Éppen azon gondolkodtam, hogy vajon honnan tudták a méretemet, amikor lágy cirógatást éreztem meg a karomon. Azonnal arrébb mozdultam és dühösen meredtem rá.

– Nagyon jól áll! – suttogetta a férfi.

Összehúzott szemöldökkel pillantottam rá. Hízélgéssel nálam semmire sem fog menni. Fancsali képpel még messzebb araszoltam tőle. Felsőt nem húzott, csupán egy nadrágot, de már ez is haladás volt. Nem törődve a morcos hangulatommal, lazán leheveredett az ágyra, aztán megpaskolta maga mellett a matracot.

– Inkább nem! – mondtam, ahogy keresztbe fontam a kezemet. *Olyan távol maradok tőle, amennyire csak lehet!* – döntöttem el.

– Ahogy akarod – vont vállat – Szóval, mire vagy kíváncsi? – Azzal hátradőlt és a kezét a tarkója alá helyezte, ezzel is bizonyítva, hogy kicsit sem tartott tőlem.

Idegesen doboltam a combomon.

– Ki vagy te?

– Severin Echinoderm. Az atlantiszi Kristály királyság második hercege.

– Atlantisz? – néztem rá döbbenten.

Az első gondolatom az volt, hogy az arcába nevetek, hiszen mindez lehetetlen. De eszembe jutott, hogy ő egy sellő, szóval az egész történetben még ez volt a legátlagosabb dolog. Összegeztem a dolgokat: egy olyan helyen voltam, amit az emberiség már évezredek óta nem talál, sőt egyesek szerint soha nem is létezett. Ráadásul milyen név ez? Echiion... Echi? Ki se lehet mondani. Megjegyezni meg pláne nem. Simán lehetségesnek tartottam, hogy tévképzeteim vannak és a vihar alatt nagyon durván bevágtam a fejem...

– Szóval, Atlantisz hercege – kezdtem gúnyosan, oldalra billentve a fejemet.

– Nem egész Atlantiszé, csak a Kristály királyságé. – helyesbített, de figyelmen kívül hagytam.

– Miért vagyok itt?

– Azon kívül, hogy gyönyörű vagy? – kérdezte, megnyalva az ajkát és bár éreztem az arcomat előntő forróságot, képes voltam úgy viselkedni, mint akire nincs hatással a vonzereje.

– Ugyan, kérlek! – ráztam meg a fejem – Térj a lényegre! Ez a pasi aztán tudja tenni a szépet...

– Te vagy az amatrixom.

Pislogtam egyet az ismeretlen szó hallatán. Ötletem sem volt, hogy mégis mit jelenthet.

– A micsodád? - kérdeztem döbbenten.

– Te fogod kihordani a gyermekeimet. – válaszolta könnyedén, mintha csak azt közölte volna, hogy a hajam barna. Hirtelen köpni, nyelni nem tudtam. A szavak bennakadtak. Szerintem már vagy egy perce ácsorogtam lefagyva, némán tátogva.

– Te... Te... – jött meg végre a hangom, de csak dadogásra futotta és remegő kézzel mutogatni kezdtem rá. Előnyére legyen mondva, hogy türelmesen várta, hogy kinyögjem végre, amit szeretnék. – Neked valami komoly baj van a fejeddel!

Önelégült mosoly terült el az arcán. Nyújtózkodva felállt az ágyról, majd megindult felém. Természetesen hátrálni kezdtem, valami menekülőút után kutatva.

Kezdttem úgy érezni, nekem már csak ez jutott. Folyton valami kiutat keresni és megpróbálni minél távolabb kerülni a vonzó sellőtől, máskülönben elhagy a maradék józan ítélőképességem is. A derekam nekiütődött a fésülködőasztal szélének. Ezzel a vacakkal csak a gond volt. A zöldszemű démon megállt előttem és közel hajolva hozzám megtámaszkodott az asztal két oldalán, kalitkába zárva engem. Tenyeremet a mellkasának nyomtam és próbáltam eltolni, de meg sem mozdult. A bőre selymes volt és meleg, szíve lágy ritmusát éreztem az ujjaim alatt. Nem kellett volna hozzáérem, olyan gyorsan rántottam vissza a kezem, mintha megégetett volna.

– Azt mondtad, ha válaszolok, elárulod a neved! – suttogta szinte az ajkamba, amitől egészen megszédültem. Oldalra kaptam a fejem, de így sem volt jobb, mivel forró lehelte a nyakamat csiklandozta. Úgy gondoltam, ha felelek, előbb szabadulok.

– Hollósi Szófia – krákoztam, majd gyorsan megköszörültem a torkom.

Úgy festett az arca, mintha épp a nevemet ízlelgetné, de kihasználtam a lehetőséget és átbújtam a keze alatt, hogy távolabb mehessen tőle. A szívem úgy kalapált, akár egy ketrecbe zárt kismadáré. Csípőjével az asztalnak dőlt és keresztbe fonta karját a mellkasa előtt.

– Jobban tennéd, ha távol maradnál! – utasítottam a tőlem telhető leghatározottabb hangomon.

– Tetszik a neved! – mondta, ügyet sem vetve a fenyegetőzésemre, majd újra felém vette az irányt.

– Ha közelebb jössz, tényleg sikítani fogok! – mondtam, ezúttal ingerültebben, majd toppantottam egy nagyot a földön és kicsit úgy éreztem magam, mint egy hisztis kislány.

Rettegtem, de egyben izgalmat is éreztem és bármennyire is idegesített a dolog, vonzott az előttem álló férfi. *Ez vajon már a Stockholm-szindróma? Ilyen hamar?*

– Ezt már mondtad. Mi lenne, ha tennék is érte, hogy sikíts? Mondjuk a nevemet? – vigyorodott el féloldalasan. *Na, ez kizárt volt, tekintve, hogy ki sem tudtam mondani.*

Az arcom megint égni kezdett. Megragadta a kezem és a mellkasához rántott. Félve néztem rá, aztán az ajkam lefelé kezdett görbülni és éreztem, hogy a szememet elöntik a könnyek. Valami átvillant az arcán, már nem tűnt magabiztosnak, sőt szinte ijedtnek látszott. Ujját gyengéden végighúzta az arcomon, amitől összerezzenem.

– Nem akartam rád ijeszteni. – mondta lágyan – Sajnálom!

– Ha nem akarsz rám ijeszteni, ne viselkedj úgy, mint valami perverz seggfej! – morogtam.

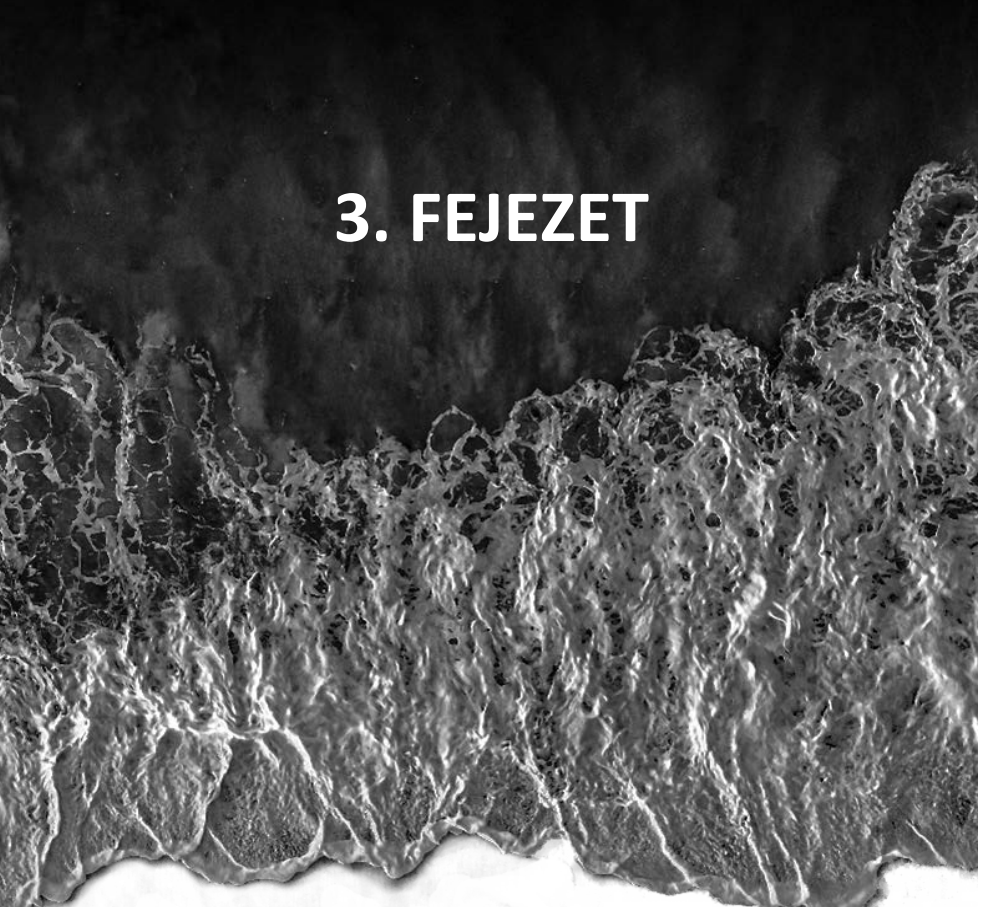
– Jogos – sóhajtott.

Kezemet az ajkához emelte és csókot nyomott a tenyerembe, amitől teljesen ledöbbsentem. Kellemes borzongás járta át a testemet, amiről próbáltam tudomást sem venni.

– Mi lenne, ha körbevezetnélek? - kérdezte kedvesen, de meg sem várta, hogy feleljek, máris maga után húzott.

Az ajtó, amit korábban nem tudtam kinyitni, magától kitérult. Nem volt időm mindezen elámulni, mert ami kint fogadott, az még sokkal káprázatosabb volt.

3. FEJEZET

Ezalatt a rövid idő alatt már párszor megfordult a fejemben, hogy csak álmodom. A képzeletem űrült nagy játékot űz velem, de basszus, ha így van, eszméletlen jól csinál valamit. A látvány szinte leírhatatlanul gyönyörű volt. Egy hatalmas terem tárult elém, amit bejárt a fény, de nem az a vakító fajta, hanem a kellemes, melegséget árasztó. A beltér hatalmas és a mennyezet egy üvegkupola volt, de a legfurább az egészben az, hogy mintha felhők köröztek volna idebent. A padló valamiféle áttetsző

anyagból készült, amiben még a saját tükörképemet is láthattam. A terem kör alakú volt, minden oldalról folyosók és ajtók húzódtak. Minden tele volt növényekkel, amiktől még gyönyörűbb lett. Elsőre a Colosseum ugrott be róla, noha ahhoz hasonlítani olyan volt, mint egy gyerek rajzát a Mona Lisa mellé tenni.

A helyiség közepén részletesen kidolgozott szobor díszelgett, amely egy nőt ábrázolt. Viszonylag közel volt és kellően nagy is, így még a szemüvegem nélkül is jól meg tudtam figyelni. Hosszú ruhában volt, amit úgy ábrázoltak, mintha a szél ráncigálná. Mindkét kezét az ég felé emelte és lehunyta a szemét. A tenyerén egy áttetsző ékkő ült, ami úgy festett, mint egy hegyikristály. Talán valamit rosszul láttam, de mintha a kő lebegett volna.

Ha eddig nem lett volna elég a furcsaságokból, itt volt még egy: a szobrot különböző futó virágok vették körül, olyan fajták, amelyeket még sohasem láttam. Mondjuk ez nem volt túl nagy dolog, hisz nem voltam egy botanikai lángelme. Abban viszont biztos voltam, hogy a normális virágok körül nem szoktak csillogó, színes kis gömbök lebegni.

A női alakot formáló mestermű mögött boltívek vezettek különböző helyiségekbe. Mellettem egy kis fűvókás szerkezetből buborékok kezdtek szállni, elragadtatottan néztem a szivárványos gömböket. A terem tele volt emberekkel, akik mind a maguk dolgával foglalkoztak így nem vettek rólunk tudomást. Valakinek papírok voltak a kezében, mások katonai öltözethez

hasonló ruhában meneteltek. Úgy festettek, mintha egy kosztümös film díszletéből léptek volna ki. Az egyik egyenruhás észrevett minket, mire a csapat megállt és tisztelgett.

– Hercegem! - kiáltották fejet hajtva, mire az említett aprót biccentett és a katonák tovább meneteltek.

Szóval valóban herceg... Elképedve néztem őt, de amikor észrevette, hogy figyelem, elkaptam a tekintetem. Jobb oldalt egy üvegből készült falat vettem észre és hunyorogva meredtem rá. Odakint sellők úszkáltak különböző színes halakkal együtt, sőt mintha delfint is láttam volna, de ebben nem voltam biztos. A víz alatt voltunk. Nem is értettem, miért lepődöm meg mindezen. Ha valaha is szóba jött Atlantisz, akkor vízalattinak képzeltem. *Vajon milyen mélyen lehetünk?*

Az üvegfal előtt volt egy medence, azelőtt pedig egy pult helyezkedett el. Mögötte egy nő vagy férfi ült. Sajnos, mivel homályosan láttam ezt sem tudtam pontosan meghatározni a távolság miatt.

– Ez a Kristály palota – mondta a herceg büszkén.

Egy ehhez hasonló helyre én is büszke lettem volna a helyében. Legszívesebben mosolyogtam volna, mivel a látvány ezt érte el nálam, de kényszerítettem magam, hogy rezzenéstelen maradjon az arcom.

– Itt fogunk élni! – folytatta, mire horkantáshoz hasonló hangot adtam ki. Ehhez azért még nekem is volt egy két szavam.

– Keresni fognak – jelentettem ki határozottan.

– Valószínűleg, ahogy a többi nőt is – válaszolta rám sem nézve.

– Mások is vannak? - döböntem meg.

– Minden tizennyolcadik életévét betöltött, nőtlen atlantiszi férfi elhozhatott egy nőt a világotokból.

– De hát miért? – csattantam fel dühösen, mire a közelünkben lévőek közül páran levegő után kaptak a teremben.

Gondolom ledöböntek rajta, hogy tiszteletlenül beszéltem a hercegükkel. Ám rám nem vonatkoztak az ostoba szabályaik! Nem voltam atlantiszi alattvaló.

– Már mondtam, te fogod kihordani a gyermekeimet.

A hangja nyugodt és nemtörődöm volt, amitől még sokkal dühösebb lettem. Legszívesebben jól homlokon csaptam volna.

– Hát képzeld csak, hogy én ezt nem akarom! - szűrtem a fogaim között.

– Rendben – mosolyodott el és végre valahára rám nézett. – Majd teszek róla, hogy akard. Sőt, könyörögni fogsz nekem!

– Álmodozz csak, halfiú! – fintorogtam rá undorodva. Ennek az esélye körülbelül nulla volt. – Te fogsz könyörögni, még hozzá azért, hogy szabadítson meg valaki tőlem – jelentettem ki végül. Elgondolkodva meredt rám, mintha egy megfejtésre váró talány lennék.

– Igazi kis tengerisün vagy – vigyorodott el végül.

Én megrökönyödve gondolkodtam azon, hogy miért hasonlított egy tengerisünhöz? Sóhajtvá néztem a távolba

és azt latolgattam, ha futni kezdenék, vajon meddig jutnék? Több, mint valószínű, hogy az embertömeg az utamat állta volna.

A herceg egyszer csak a tenyerébe fogta az arcomat és maga felé fordította. Lefagyva figyeltem, hogy mire készülhet már megint.

– Nem látsz jól, igaz? – kérdezte oldalra biccentve a fejét. – Észrevettem, hogy gyakran hunyorogsz.

Ezzel elérte, hogy meglepődjek. Nagyon kellett figyelnie, ha feltűnt neki.

– Hát igen, ha már elraboltál, hozhattad volna a szemüvegemet is – morogtam durcásan és próbáltam elrejteni a zavaromat.

Ráadásul azzal is küszködtem, hogy ne aléljak el túlzottan a csodaszép szemétől. Arca egyre inkább közelíteni kezdett az enyémhez, kénytelen voltam lehunyni a pilláim, mikor megpuszilta az egyik, majd a másik szemhéjamat. *Na, jó... Ez fura volt.* Elképedve néztem rá, már épp megkérdeztem volna, hogy ezt miért csinálta, amikor elnéztem a válla felett és feltűnt, hogy élesen látok. Mosolyogva engedte el az arcomat. Elfordítottam a fejemet és újra a csarnok került a látóterembe. Mindent tisztán és élesen láttam. Szinte megszédültem a látványtól. Ezúttal nem tudtam gátat szabni a mosolyomnak, sőt nem is akartam. Már nem is emlékeztem rá, milyen, ha nincs szükségem szemüvegre. Magamba szívtam a látványt és reméltem, hogy a csodás varázslat végleges. A medencéből épp kiemelkedett egy idősebb férfi, aki pucér volt. Aprót

sikkantva takartam el a szememet. Ettől a képtől azért megkímélhetett volna az új szuperlátásom.

– Nálunk ez természetes. – magyarázta a mellettem álló
– Miután visszaváltozunk, meztelenek vagyunk. Nem csak a férfiak, de a nők is.

– És egész nap pucéran mászkálgattok?

Nevetett és éreztem, ahogy lefeszeti az ujjaimat a szememről. Az előbbi férfin már egy köpeny volt, amely földig ért és úgy festett benne, mint valami mágus.

– Az a nő azért van ott, hogy nála regisztráljanak azok, akik a palotába érkeznek. Nem jöhet be bárki. Illetve átadja a köpenyt is, hogy ne legyünk egész nap meztelenül. Bár a többségnek valószínűleg nem lenne kifogása ellene.

Legszívesebben ezernyi kérdéssel árasztottam volna el, de akkor még a végén azt hitte volna, hogy jóban lehetünk. Pedig az aztán teljességgel kizárt volt, hiszen akaratom ellenére hozott el.

Vajon a szüleim és a testvérem mit gondolhatnak? Biztosan halálra vannak rémülve. Eltűntem a Balatonban, egy vihar közepén... Én a helyükben a legrosszabbra gondolnék. Mondjuk, hogy megfulladtam. Egyáltalán hogyan lehetséges, hogy ez nem történt meg? Mit csinált a szememmel? A kíváncsiságom egyszerűen nem hagyott nyugodni. Kettős érzések kavarohtak bennem.

– Hogyan? – motyogtam kicsit izgatottan.

– Képesek vagyunk erre-arra. Ez velünk született adottság. – felelte titokzatosan.

Ezalatt Halfiú elkezdett az egyik boltív felé terelni. Szinte már csodálattal figyeltem, ahogy az embertömeg utat nyit számára és lehajtott fejjel várják, hogy elhaladjon előttük. Ahogy átmentünk a boltíven, egy hosszú folyosó terület élém, a végén pedig egy újabb nagy csarnok. Két oldalt örök ácsorogtak, furcsa szigonyyszerű fegyverekkel.

– Ide csak a királyi család léphet be és azon kevesek, akiknek engedélyük van rá. – magyarázta nekem. Szavaiból ítélve kiváltságosnak kellett volna éreznem magam, hogy ott lehetek. – Minden harmadik hónapban van audencia is. Ilyenkor is nagy az ellenőrzés, de sokkal többen kapnak belépési engedélyt.

Nem válaszoltam. Elhatároztam, hogy nem kérdezek többet és nem mutatok érdeklődést a dolgok iránt. Az újabb terem felé lépkedve a ruhám anyagát gyűröggettem. Élesen beszívtam a levegőt, amikor kibontakozott előttem az újabb pompázatos csarnok. Itt mindössze két trón kapott helyet, méghozzá a helyiség közepén. Az egyik kicsit díszesebb és nagyobb volt, mint a másik. Úgy néztek ki, mintha két méretes kőtömbből készültek volna, de a kövekből néhol kristályok kandikáltak ki. Mind a kettő egy emelvényen helyezkedett el, amire széles lépcsősor vezetett fel. Előtte kék színű szőnyeg húzódott. Kicsit úgy festett, akár egy pavilon. A sarkainál díszes oszlopok, amiken virágok futottak végig. Az már feltűnt, hogy itt odáig voltak a növényekért, mert mindenhol rengeteget láttam belőlük.

A plafonról átlátszó csillogó anyag omlott alá, egészen a földig. Itt is voltak örök és csakúgy, mint a másik

teremben, a fal egyik oldala üvegből készült, hogy az óceánra nézhessen, mert annyi biztos, hogy ez már nem a Balcsi volt. Halfiú balra kezdett terelgetni, ahol egy hatalmas ajtó várt minket, amit, ahogy elértünk, magától kitárult. Ez is egy folyosóra vezetett, de ennek a vége kétoldalt elágazott. Mi azonban nem mentünk se jobbra, se balra, hanem megálltunk az érdekes tojás alakú szerkezet előtt, ami leginkább egy liftre emlékeztetett. Belépve meglepődve tapasztaltam, hogy bár kívülről komor, sűrű színű-, belül teljesen áttetsző volt. Megindult felfelé, szóval nem csak hasonlított egy liftre, hanem az is volt – csak valami modernebb vagy mágikusabb változat. Közelebb lépdeltem a falhoz, egyik tenyeremet rátapasztottam az üvegre. Aznap már sokadjára esett le az állam. Egy hatalmas várost láttam, kisebb nagyobb épületekkel. A házak többsége úgy nézett ki, mintha egy félgömb volna, de volt néhány, amik a talajból kiemelkedő kövekből lettek kifaragva. Ahogy egyre feljebb emelkedtünk, a palotára is nagyobb rálátásom nyílt, amit egy hatalmas kristályból faragtak. Legalábbis egy részét, a másik felét a mellette elhelyezkedő hegyoldalból alakították ki. A palotához üvegfolyosók is kapcsolódtak, amelyek a távolabb elhelyezkedő épületekhez vezettek.

Egyszer csak a lift megállt, és én nem gyönyörködhettem tovább. Az ajtó a hátam mögött nyílt ki. A vállam felett hátranéztem és újabb öröket pillantottam meg.

– Echinoderm herceg! – kiáltották és vigyázzba vágták magukat.

Hogy őszinte legyek, egészen idáig nem jutott eszembe a herceg neve, szóval ezzel kicsit kiségitettek. Olyan hosszú és kacifántos ez a név... *Én magamban mostantól Dermnek fogom szólítani. Persze csak addig, amíg kénytelen vagyok itt raboskodni és nem találok ki, hogy hogyan juthatnék haza.*

Derm jobb karját felém nyújtotta, ám én nem törődve vele kiléptem a liftből. Nem tudtam, merre kell mennünk, de nem vártam be őt, csak elindultam előre. De a herceget nem lehetett lerázni, hamar utolért és bár én siettem, könnyedén tartotta velem a lépést. Jobbra fordultunk, majd balra. Próbáltam megjegyezni az irányt, de annyit forgolódtunk, hogy egy idő után már nem ment. A palota olyan volt, mint egy útvesztő. Végül megálltunk egy díszes ékkövekkel kirakott ajtónál, ami – csakúgy, mint lent – magától kinyílt előttünk. *Talán valami érzékelőt használnak, ami hercegekre reagál?* – morfondíroztam, ahogy jobban megnéztem magamnak. A gondolataimból Derm hangja rántott ki.

– Ez lesz a hálósobánk! – mutatott körbe lelkesen. Meglátva dühös arcomat hozzátette: – Majd, ha készen állsz a társaságomra. Én addig is nem messze innen, egy másik szobában leszek, hogy közel legyek hozzád.

– Soha nem fogok készen állni a társaságodra! – mondtam neki.

– Most még így gondolod, de nagyon meggyőző tudok lenni! – mosolygott.

– Ezt én is mondhatnám... – forgattam a szemem – Most még úgy gondolod, hogy van esélyed nálam, de később meglátod, hogy nagyon hisztis és idegesítő tudok lenni.

Pár percig farkasszemet néztünk egymással, ami olyan volt, mintha mindketten elhatároztuk volna, hogy elfogadjuk a másik kihívását. Végül én adtam fel és elfordultam tőle, hogy megnézzem magamnak a helyet. Ez a szoba még szebb látványt nyújtott, mint a lenti, ahol felébredtem. Pedig az sem volt semmi... A legjobban az tetszett, hogy itt néhány ablak és erkély is helyet kapott, amit körbe fedtek üveggel – gondolom, a víz miatt.

Jártam egyszer a budapesti Tropicariumban. Az üveg olyan vastag volt, hogy néhol torzított, de az atlantiszi üvegek mindegyike olyan kilátást nyújtott, mintha csak szimplán kinéznék a szobám ablakán.

– Ha szükséged van valamire, szólj bármelyik szobalánynak.

Miféle szobalánynak? Egyet sem láttam. Az ajtó melletti polcra mutatott, amin egy távirányítóra hasonlító kutyü volt.

– Ha megnyomod a kék gombot, akkor jönni fog valamelyikük. – magyarázta a herceg – Viszont mindenképp találkozni fogsz velük, hogy segítsenek a készülődésben, illetve az étkezésekkor. Itt pedig... – sétált az egyik ajtóhoz, majd kinyitotta, hogy megmutassa - ...fürdő és mosdó is van.

Én lecövekeltem ott, ahol voltam. Eszem ágában sem volt megmozdulni vagy viszonzni a kedves mosolyát.

– Hiába tartod aranykalitkában a madaradat, ez nem változtat a tényen, hogy ugyanúgy kalitkában van – vetettem oda érzéketlenül.

Úgy tűnt, ezzel cseppet felbosszantottam, ugyanis összehúzta a szemöldökét és kinyitotta a száját, de aztán inkább becsukta. Megfordult és kivágatott a lakosztályból. Megpróbáltam kinyitni az ajtót, de nekem nem engedelmeskedett. Könnyes szemekkel rogytam le a földre. A homlokomat az ajtónak döntöttem és hagytam, hogy a szomorúság eluralkodjon rajtam.

4. FEJEZET

Az erkélyen állva bámultam a halakat. Volt benne valami megnyugtató, ahogy komótosan elsiklottak az üveg mellett, nekem pedig nagyon is szükségem volt a megnyugvásra. A kanapé fejtámlájára támasztottam az állam. Tetszett, ahogy a színes uszonyuk úgy hullámozott, akár egy könnyed anyag, amit a szél fúj.

Nem tudtam, hogy mennyi volt az idő, de ha tippelnem kellett volna, talán éjszaka lehetett. A kinti fények kevésbé

voltak élesek és a legtöbb épület is sötétségbe burkolózott. Kíváncsi voltam, hogy nappal a vízen áthatolnak-e a fénysugarak. Ha nem vagyunk túlzottan mélyen, akkor minden bizonnyal látni fogom a napfényt és akkor talán a szökésre is nagyobb lesz az esélyem. Órák óta egyedül voltam, amit nem bántam. Szükségem volt erre az időre, hogy összeszedjem magam. Még aludni is tudtam egy keveset. Észre sem vettem, milyen fáradt voltam, egészen addig, míg el nem nyomott az álom. Nem terveztem, hogy elalszom, de a sok sírás felemésztette a maradék erőmet is.

Mire felébredtem, étel fogadott az asztalon, de hozzá sem értem. Az időérzésem nem volt túl jó, azóta eltelhetett már másfél óra is. Nagyot szusszanva felálltam és elhaladva a tükör előtt mérgesen pillantottam végig magamon. *Most komolyan ezt fogom tenni? Ülbe tett kézzel ülök és sajnálattom magam? Valamit ki kell találnom és lelépnem erről a helyről.*

Kihúztam az asztal fiókjait és beletúrtam, hogy valami éles után kutassak. Megtette volna egy olló vagy hasonló is, viszont csalódnom kellett. Csupa pipere holmi, szalag és illatszerek vártak, de még csak egy hajtűt se találtam. Megkordult a gyomrom, mire dacosan pillantottam az asztal felé, ami roskadozott a sok finomságtól. *Ennyit négy ember sem tudna megenni. Micsoda pocskéolás!* Ahogy végignéztem az egyik tálcán, észrevettem valami ezüstös csillanást. Izgatottan ugrottam oda, de csak egy kanál volt. Csalódottan dobtam vissza. Leültem az alacsony asztal elé egy díszes nagypárnára. Könyökölve nézegettem az előttem lévő ételeket, valamelyiket felismertem, ám

némelyik meglehetősen furcsán festett. A következő, ami feltűnt, hogy a tányérok nem porcelánból vagy fémből készültek, hanem fából. Ez csupán azért lepett meg, mert a sok fényűzés után nem ilyesmire számítottam.

A kezembe vettem egy alma formájú, aranyszínű puha gyümölcsöt – legalábbis úgy tippelem, hogy gyümölcs. Újra nagyot kordult a gyomrom, mintegy emlékeztetőként. Elhúztam a számat. *Ostoba testi szükségletek.*

Valószínűnek tartottam, hogy nem mérgezett. Az erőmre pedig mindenképpen szükségem volt. Azzal, hogy éheztetem magam, semmit sem érek el. Óvatosan az ajkamhoz emeltem az aranyszínű gyümölcsöt, majd beleharaptam. Lédús nedv folyt végig az államon. Az íze egyszerre volt fanyar és édes, a húsa belül fehér színű volt és kicsit rágós. Ízlett, de semmihez sem tudtam hasonlítani, amit eddig kóstoltam. Miután megettem, egy kendő után nyúltam, hogy megtöröljem a számat. Következőnek a garnélarákot kóstoltam meg. A rák mellett volt valami zöld színű mártogatós is, amiben sárga fűszer darabok voltak. A zöld cucc nagyon csípős volt, majdnem leégette a nyelvem, így gyorsan a kancsóért nyúltam és kitöltöttem a gondosan odakészített pohárba a vörös színű folyadékot. Belekortyoltam, de azonnal ki is köptem.

– Fúj, ez bor? – tettem fel a kérdést fennhangon és undorodva leraktam a poharat.

Nem szerettem az alkoholt, annak a lének pedig határozottan bor íze volt. Szerencsére volt más is, amivel le tudtam öblíteni az ételt. Sóhajtvá dőltem hátra és

kiterültem a földre. Végighúztam az ujjaimat a puha, sötét színű szőnyegen, a tapintása olyan volt, akár a selyem. Az oldalamba fordultam és felhúztam a lábaimat.

Vajon a többi lány mit érezhet? Őket is egy ilyen szép szobában tartják fogva? Vajon jól bánnak velük? Vajon ők gondolnak a többiekre? Túl sok kérdés kavargott a fejemben és egyikre sem kaphattam választ. Kezdtem újra álmos lenni, ami nevetséges volt, mivel ennyit életemben nem aludtam még egyhuzamban... Az ágyra pillantottam, amely hívogatott magához, ám az fix volt, hogy én oda be nem fekszem. Ha csak ránéztem, füledt képek jelentek meg a szemem előtt, amiktől csak még rosszabbul éreztem magam. A perverz herceg nagyon rossz hatással volt rám.

Megfogtam a párnát, amin korábban ültem, majd a fejem alá gyűrtem és még jobban összehúzva magam, lehunytam a szemem.

Álmomban otthon voltam a szobámban. Megnyugtató volt az ismerős közeg, de onnan tudtam, hogy ez csakis álom lehet, mert a beképzelt halfiú ott feküdt mellettem és az arcomat cirógatta. Nem zavart és nem is toltam el magamtól, ami már önmagában is furcsa volt. A kezem önkéntelenül mozdult, az ujjaim hegyét végighúztam az állán, majd a nyakán. Természetesen pusztán a kíváncsiság vezérelt. Szerettem volna megbizonyosodni róla, hogy valóban ott van. Még véletlenül sem az késztetett, hogy bizsergetek az ujjaim, hogy hozzáérhessek. Bár talán, mivel úgyszólván csak egy álmomról volt szó, igazán bevallhattam volna magamnak, hogy vágytam erre.

Láttam rajta, hogy kicsit megleptem a mozdulattal. Noha mindez csak egy pillanat tört része volt. Szeme enyhén elkerekedett és a szemöldökét halványan megemelte. Egészen elbízta magát, ahogy azt mantráztam, hogy nincs mitől tartanom, mindez a képzeletem része. Míg a hüvelykujjammal végigsimítottam telt alsó ajkát, a másik kezem lejjebb merészkedett. Az ingeszét volt nyílván, így nem okozott gondot, hogy alá csússzon a kezem és megérintsem feszes izmait. Tetszett, ahogy az érintésem után megfeszült a teste és meglepődve vettem észre, hogy elmosolyodtam. Megragadta a csuklómát és fölém kerekedett. Egy ideig csak nézett rám, mintha szeretné elraktározni a pillanatot az emlékeibe, majd közelebb hajolt és azt gondoltam megcsókol, viszont ajkát csak végigsimította az arcomon, majd az államon. Csupán leheletnyire ért hozzám, de ezzel méginkább felkorbácsolta az érzéseimet. Minden idegszállammal tudatában voltam annak, hogy csípője az enyémnek feszül. Belecsókolt a nyakamba, amitől az egész gerincemen végigfutott a kellemes borzongás és levegő után kaptam. Apró csókokkal becézgette a bőrömet, elidőzött a vállamnál és a kulcsontomnál. Fészkelődtem, közelebb szerettem volna kerülni hozzá. Többet szerettem volna, ugyanis ez a pasi egyszerűen elvette a maradék józan eszemet is.

A fejét újra felemelte és mélyen a szemembe nézett, smaragd tekintete vágytól csillogott. Vajon mit láthatott az enyémben?

– Az enyém lesz! – lehelte halkan.

Felriadtam. Lihegve kapkodtam levegő után és éreztem, hogy az arcom kipirult. Kezemet a szívemre szorítottam, amely ki akart törni a mellkasomból. A halántékomhoz érintettem az ujjam és mélyen magamba szívtam a levegőt. *Mi a fene volt ez az álom? Teljességgel kizárt, hogy az a pöffeszkedő halfiú érdekeljen engem!* Gyorsan felültem és körbenéztem a szobában. Kezdett elmenni az eszem vagy talán a légkör tehetett róla. Végül is, ha az ember ránéz az ágyra máris azt jut eszébe, hogy egy középkori orgián jó hasznát vették volna. Felkeltem és kinéztem az ablakon, fentről lágyan csillogó fény áramlott.

Talán reggel lehetett, ami azt jelentette, hogy jól kiütöttem magam. Hátrakaptam a fejemet, amikor az ajtó zárjának kattánását meghallottam. Három nő lépett be, az enyémnél jóval egyszerűbb ruházatban. Az egyikük annyi idős lehetett, mint én, a másik kettő viszont negyven év körülinek tűnt. Az ajtót két katona tárta ki előttük. *Szuper, szóval kaptam öröket is...* A fiatal lány egy kocsit tolt maga előtt, ami megint roskadásig volt ételekkel. Amikor észrevettek, meghajoltak előttem.

Meghajlás? Hát ez rettenetesen kellemetlen érzéseket ébresztett bennem. De ezek után már biztos voltam benne, hogy ők a szolgálók, akiket a hercegecske említett.

– Kisasszony! – mondták egyszerre és beljebb lépkedtek.

Kisasszony? Na, ez még furább. Az örök menten becsukták az ajtókat, pedig éppen előre léptem volna. El is dűnnyögtem az orrom alatt pár cifra káromkodást.

Összehúzott szemöldökkel méregettem a három nőt, ahogyan elrakták a tegnapi ételeket és letették a mostanit. A fiatal lánykán látszott, hogy kellemetlenül érzi magát a bosszús pillantásomtól, ettől kicsit büntudatom támadt, hiszen ők nem tehetek róla, hogy fogoly voltam.

Az egyik idősebb nő, akinek szőke haja volt, a falhoz lépett és a Derm által mutatott távirányítószerű eszközön megnyomott egy gombot. A fal elhúzódott és megjelent a gardrób. Eltűnt a nagy helyiségben majd pár perc múlva egy gyönyörű babarózsaszín, kövekkel kirakott ruhával tért vissza.

– Ez megfelel az ízlésének, kisasszony? – kérdezte barátságos hangon. Még egy mosollyal is megpróbálkozott. – Szerintem csodásan illene a sötétbarna hajához és az alkatához.

Kicsit döbbenetesen pislogtam rá. A ruha nagyon is tetszett, de nem akartam, hogy úgy kezeljenek, mint valami játékbabát, akit öltöztethetnek és fésülgethetnek. Sosem szorultam rá arra, hogy más válassza ki az öltözékemet vagy segítsen felöltözni és ezen nem szándékoztam változtatni.

– Amíg eldönti, előkészítem a fürdőjét – szólalt meg sokkal félénkebb hangon.

A ruhát leterítette az ágy szélére, én viszont csak néztem rá mozdulatlanul. Ő és a másik nő eltűntek a fürdőben, így egyedül maradtam a szőke hajú fiatal lánnyal. Nagyon vékony volt és kicsit magasabb nálam, de olyan, akár egy

tündér: pisze orra, telt ajka és csillogó kék szeme ártatlanságot kölcsönzött számára.

– Miért hoztak ennyi ételt? - szólaltam meg, mire összerezzenet.

Nem számított rá, hogy beszélni fogok és a hangom sem volt túl barátságos.

– Echinoderm herceg maga kért meg minket, hogy mindenből hozzunk egy keveset, mivel nem tudta mit szeret – válaszolta gyorsan.

Elfordultam és égnek emeltem a szemem.

– Milyen figyelmes – mondtam cinikusan, de a lánynak nem tűnt fel a hanglejtésem, ugyanis lelkes magyarázkodásba kezdett.

– Igen, valóban. A herceg nagyon kedves, lelkiismeretes és jóképű.

Nem reagáltam a szóáradatára, sőt, próbáltam figyelmen kívül hagyni. Rövidesen ez neki is feltűnt, mivel csend lett és elkezdte idegesen tördelni az ujjait. Megállapítottam, hogy tévedtem, valószínűleg még nálam is fiatalabb volt, ezért inkább visszaszívtam a nyelvemre tóduló szavakat.

– Esetleg szeretné, ha megfésülném - kérdezte bizonytalanul.

Már épp mondani készültem volna, hogy engem ugyan nem kell fésülni, amikor a két idősebb nő visszatért.

– Kisasszony, a fürdője készen van!

Frusztráltan sóhajtottam, de elindultam a fürdő felé, mivel tudtam, hogy jól fog esni, ha megfésülhetek.

Azon már meg sem lepődtem, hogy a helyiség nagyobb volt, mint otthon az egész lakásunk. A két nő követett, majd a ruhámért nyúltak, mire én arrébb ugrottam és védekezően magam elé emeltem a karomat.

– Egyedül is megoldom – jelentettem ki határozottan.

Ebből biztos, hogy nem engedek. Túl szégyenlős voltam ahhoz, hogy idegen nők lássanak meztelenül. Sőt, igazából túl szégyenlős voltam ahhoz, hogy bárki is meztelenül lásson. Mindketten lesütötték a szemüket, mintha valami rosszat tettek volna és aprót bólintottak. Ettől megint szörnyen éreztem magam. Meghajoltak, majd kihátráltak. Pár perc erejéig szemrevételeztem a helyet. Egy pillanatra meglepődtem. A fürdő egész modern berendezésű volt, egyáltalán nem emlékeztetett az eddig látott szobák atmoszférájára. A sarokban álló kis tároló fiókjait kihúzkodtam és mindenféle női holmikat találtam bennük. Nem mindent ismertem meg, de gondoltam, majd rákérdezek.

Egy külön helyiségben a mosdót is megtaláltam, ami kicsit ugyan más volt, mint odahaza, de egyáltalán nem olyan, mint amire elsőre gondoltam. Azt hittem, valami olyasmire kell számítanom, mint a középkori éjjeli edények. Eléggé kiábrándító lett volna. Szerencsére azonban Atlantiszon is ismerték a vízvezetékeket vagy legalábbis valami ahhoz hasonlót. Nem sokat láttam még a helyből, de az eddig tapasztaltak alapján meglehetősen környezettudatosnak tűntek.

Nagy hévvel rángattam le magamról a szoknyát, majd ledobtam a földre. Feltűnt, hogy zuhanyzó is volt, így hát rögtön eldöntöttem, hogy azt is ki kell majd próbálnom.

Levettem a fürdőruhámat, ami azóta is rajtam volt. Belépdeltem a medence méretű kádba és elmerültem a habok között. A forró víz kész felüdülés volt a bőrömnek. A fejemet hátra támasztottam és figyeltem a füstölőből szálló színes csíkokat. Kellemes illata volt, ami összekeveredett a fürdővizemből áradó aromákkal. A kezembe fogtam egy nagy adag rózsaszín habot, majd játékosan szétfújtam.

Amint végeztem, magam köré tekertem a kikészített hatalmas törölközőt és éppen a hajamat törölgettem egy kisebbel, amikor az ajtó kinyílt. Rögtön megdermedtem, ahogy megláttam pökheni uraságot. Aztán eszembe jutott az álmom, amitől elvörösödött az arcom. Az pedig csak hab volt a tortán, hogy majdnem pucéran álltam előtte.

– Üdv, kedvesem - vigyorgott rám, mintha semmi egyetlen sem lenne abban, hogy egy szál semmiben lát. – Kicsit lenyugodtál?

Hozzávágtam a törölközőt, amivel a hajamat szárogattam, és kiabálni kezdtem:

– Azonnal menj ki!

– Ugyan, ne légy szégyenlős! – lépett közelebb és lehámozta a fejről az anyagot.

Ugyanolyan ing volt rajta, mint álmomban, de ezúttal rendezetten begombolva és egy nyitott mellény is volt fölötte, mely a térdhajlatig lógott. *Vajon a valóságban is*

ugyanolyan lenne megérinteni, vagy sokkal jobb? Enyhén megráztam a fejem.

– Azt akarom, hogy kimenj! – követeltem újra és szerencsére megállt, nem közelített tovább.

– Rendben, de előbb még elmondom, amiért jöttem. Ma lesz egy bál, ahol mindenki bemutatja az amatrix társát... – kezdte, de a szavába vágtam.

– Mutogattok, mint valami cirkuszi látványosságot?

Annyira ideges lettem, hogy hirtelen a szégyenlősségem is semmivé foszlott. Derm arca elsápadt és egy pillanatra eltűnt a magabiztossága is.

– Nem erről van szó – suttozta.

– De, pontosan erről! – szinte köptem a szavakat, majd ellépve mellette kimentem a szobából, közben erősen magamhoz szorítva a törölközőt.

– Mind a négy királyság jelen lesz. Szeretnélek megkérni, hogy viselkedj rendesen! – csörtetett utánam.

Miféle négy királyság? Hát nem csak egy van? A szolgálók még a szobában voltak és a padlóra szegezték a tekintetüket.

– És mi van, ha nem viselkedek rendesen? Megbüntetsz? – fordultam meg – Tudd meg, hogy nem vagyok a háziállatod!

Derm a szolgálókra förmedt, hogy menjenek ki. Erre a három nő lóhalálában iszkolt el. Nem is csodálkoztam rajta. Ez a fensőbbiséget sugárzó hanglejtés tipikusan a rangban alatta állóknak szólt.

– Sokkal rosszabbul is járhattál volna. Szerencséd van velem. Próbálok kedves lenni, de nem igazán könnyíted meg a dolgomat! – morogta fennhangon. Úgy tűnt, taktikát vált és a józan eszemre próbál hatni.

– Könnyítsem meg? Könnyítsem meg?! – háborogtam felé pördülve – Elraboltál! Egyedül vagyok egy ismeretlen világban és arra várok, hogy leteperjenek!

– Nem foglak leteperni – felelte szórakozottan – Olyat sosem tennék.

– Azt mondtad, én leszek a gyerekeid anyja – emlékeztettem.

– De nem úgy, hogy te nem akarod – sütötte le a szemét. Keserűen felkacagtam.

– Hű, de mázlista vagyok – feleltem ironizálva.

– Tudom, hogy ez most nehéz és időre van szükséged...
– kezdte.

Jobb lett volna, ha nem mond mást és annyiban hagyja a dolgot, de nem így tett. Legszívesebben megütöttem volna.

– Nem! Egyáltalán nem tudod, hogy ez milyen! – kiabáltam elkeseredetten, mérgesen gesztikulálva – Ha tudnád, akkor nem hoztál volna ide! Azt pedig lesheted, hogy úgy táncoljak, ahogy te fütyülsz.

Jól láttam rajta, hogy kezdi elveszíteni a türelmét. Idegesen ökölbe szorította a kezét és összehéberelte az ajkát. Némi szomorúságot is láttam a tekintetén és feltűnt, hogy kerülni kezdte a szemkontaktust. Kíváncsi lettem volna, hogy valójában mi jár a fejében.

– Akkor is el fogsz jönni a bálba és normálisan fogsz viselkedni! Ha kell, én magam kaplak fel a vállamra és viszlek be oda! – fenyegetőzött.

– A népednek biztosan tetszene egy ehhez hasonló műsor. – mosolyodtam el negédesen.

Pár percig rám meredt és úgy tűnt még mondana valamit, de aztán mégis néma maradt. Vett egy mély levegőt, majd elhagyta a szobát.

– Gyűlöllek! – kiáltottam utána és nagyon reméltem, hogy még hallotta.

Dühösen levágódtam az ágyra a rózsaszín ruha mellé. A harag könnyei égették a szememet, de csak azért sem kezdtem sírni. Inkább fogtam a csodaszép ruhát és elhajítottam a szoba másik felébe, aztán a nemrég hozott ételeket mind a földre söpörtem. Felborítottam az asztalt, széttörtem a tükröt. Korábban azt mondtam volna, hogy nem vagyok tomboló típus? Nos, úgy tűnt ez mégsem igaz. Kiadtam magamból a haragom és nagyon jólesett.

Még hogy szerencsém van! Még hogy megért engem! Az egész egy nagy vicc!

5. FEJEZET

Rezzenéstelen arccal ücsörögtem az általam okozott káosz közepén. A szoba úgy festett, mintha átszáguldott volna rajta egy forgósél. Fanyar mosolyra húzódtott a szám. Nem apróztam el, még a függönyöket is leszakítottam. Az őnök biztosan hallották, ahogy törtem-zúztam, de senki sem jött, hogy megállítson. Jobban is tették, ugyanis magam sem tudtam mi lett volna, ha valaki megpróbálja. Valószínűnek tartottam, hogy hozzávágtam volna pár holmit. Elképzeltem, hogy a beképzelt halfiút

püffölöm egy párnával és ettől azonnal jobb kedvem támadt.

Mindkét térdemet felhúztam, majd kezemmel átöleltem és rajta pihentettem az állam. Idő közben felvettem a rózsaszín ruhát, hogy ne legyek teljesen meztelen. Az anyag szélén lévő gyöngyöket gyürködtem. Amikor végül kinyílt a szobaajtó, a három nő levegő után kapott, de még a két ór arca sem maradt rezzenéstelen.

Erősebben markoltam a kezemben lévő üvegszilánkot. Sokszor láttam már ilyesmit a filmekben, így arra gondoltam, nekem is tökéletes fegyver lesz. A kezemre tekertem egy széttépdelt anyagot, hogy ne sértse fel tenyeremet, de valahol még így is a bőrömbé mélyedt. Nem érdekelt a fájdalom. Figyelmen kívül hagytam, ahogy a meleg, vörös folyadék lecsorog az ujjaim hegyén. *Csak a megfelelő pillanatra van szükség.*

Éles pillantással figyeltem, ahogy a három nő elkezdte összepakolni a rumlit. Arcuk egészen szomorúnak tűnt és nem tudtam eldönteni, vajon a szituáción keseregnek vagy azon, hogy mennyire kiborultam. Némi büntudatom támadt, de hamar elhessegettem a gondolatot. *Elkapom a fiatal, vele el tudok bánni!* – gondoltam és vártam, hogy közelebb kerüljön hozzám. Óvatosan megmoccantam, elrejtettem a kezemben tartott tükördarabot, de nem túl feltűnően. A lány éppen az asztalt rendezgette, a másik két nő a földről szedte fel a holmikat.

Lassan felálltam, mire csak egyetlen futó pillantást vetettek rám, majd folytatták a dolgukat. A szőkeség felé

közelítettem, hirtelen elkaptam őt és a nyakához szegeztem a szilánkot. Aprót sikkantott, mire a társai azonnal megdermedtek és ijedten néztek rám. Abban a percben még én is félttem magamtól, mert nem tudtam mire lennék képes. Sarokba voltam szorítva, és emiatt teljesen kifordultam önmagamból.

– Eresszetek ki! – parancsoltam ridegen, szinte fel sem ismertem a saját hangom.

Az apró lány sírni kezdett. Könnyei a kezemre potyogtak. *Erősnek kellett lennem, nem bathatott meg a félelme. Az sem érdekelt senkit, amikor én sírtam.* Természetesen nem szerettem volna bántani, de nekik el kellett hinniük, hogy képes lennék rá.

– Gyerünk! – szóltam újra, mire a pufók nő óvatosan az ajtó felé araszolt.

Ismeretlen nyelven beszélt és pillanatok múlva teljesítették a kérésemet. Elkezdtem magammal vonszolni a lányt, miközben rajta tartottam a szemem a többiekén. Leginkább az őrekre figyeltem, ugyanis biztos voltam benne, hogy ők könnyen ártalmatlanítani tudnának engem. Megrovón néztek rám, erősen szorongatták a fegyverüket és egész testük feszültségről árulkodott. Kicsit ijesztőnek találtam a helyzetemet, de ha már eddig eljutottam, nem hátrálhattam meg. Majdnem kint voltam. Nagyon ügyeltem, hogy a szókeséget végig magam előtt tartsam.

– Ne gyertek közelebb! Maradjatok ott, ahol vagytok! – utasítottam őket és kicsit közelebb nyomtam az üvegszilánkot a szőzi torkához, mire felvinnyogott.

Remegett a félelemtől és tudtam, hogy a helyében én is ugyanígy éreznék. Egy őrült benyomását keltettem. Ahogy elég messzire kerültünk, nagyot taszítottam a lányon, mire a földre esett és szaladni kezdtem, olyan gyorsan amennyire csak tudtam. Nem néztem hátra, de hallottam az őröket, ahogy utánam iramodtak. A menekülésnek van egy előnye: ilyenkor felszabadul az emberben az adrenalin és hirtelen gyorsabb lesz, arról nem is beszélve, hogy nem fárad el olyan könnyen. Legalábbis esetemben biztos ez történt, ugyanis emlékszem még a középiskolai tesi órákra, ahol egy kör után a halálomon voltam.

Menekülés közben számtalan folyosóra befordultam, de mind egyformának tűnt és nem emlékeztetett egyik sem arra a részre, amely a csarnokba vezetett. Amint elég távol kerültem az őröktől, megpróbáltam kinyitni pár ajtót. A többségüket zárva találtam, de szerencsére az egyik feltárult így azonnal beléptem rajta. Bent sötét volt, az orromig sem láttam. Fülemet a fára szorítva hallgatóztam, de először nem hallottam semmi mást a saját szívverésemén kívül. A mellkasom hevesen emelkedett és süllyedt, aztán fémes csattogásokra lettem figyelmes. A katonák elrobogtak és az abból ítélve, milyen hangosak voltak, szereztek erősítést is.

Kis idő múlva, amikor már semmi nesz nem érkezett kintről, résnyire nyitottam az ajtót és óvatosan kinéztem. Kifújtam az eddig benntartott lélegzetet. Az üvegszilánkot még mindig a kezemben szorongattam, úgyhogy gyorsan a földre hajítottam, majd letekertem a rongyot és felitattam

vele a vért. Fogalmam sem volt, hogy a palota melyik részén lehettem. Amikor futottam csak arra koncentráltam, hogy lerázzam az üldözőimet.

Elveszetten bolyongtam a folyosókon, és ha hangot hallottam, gyorsan felhúztam a nyúlcipőt. Úgy éreztem, mintha egyre többen lennének a nyomomba, mintha bármerre fordulnék, mindenhol hangok szűrődnének. Kezdtem kicsit kétségbeesni, főleg, amikor az egyik sarkon befordulva nekiütköztem valakinek. Az idegen ujjai vasmarokként mélyedtek a vállamba, mire felszisszentem. Ijedten néztem fel a nálam jóval magasabb alakra.

Az első, amit észrevettem a vörös hajzuhatag volt. Élénk színű. Az a fajta, amit egyetlen hajfesték sem tudott volna utánozni. Enyhe hullámokban kanyarodott egészen a tarkójáig. Eszembe jutott, hogy milyen szívesen beletúrnék, ugyanis biztos voltam benne, hogy kellemes érzést nyújtana. Az írisze csokoládébarna színben pompázott, de semmi melegséget nem tükrözött. Jóképű volt, csakúgy, mint Derm, bár egészen más módon. Azonban volt benne valami, ami nyugtalanná tett. Úgy nézett végig rajtam, mintha egy vadász rátalált volna a következő áldozatára. Ajkára gonosz mosoly húzódott, amitől a hideg rázott. Újra azt a furcsa, beazonosíthatatlan, dallamos nyelvet hallottam. A hangja kellemes volt, de nyers. A homlokomat ráncoltam, mire megköszöri a torkát és ezúttal már magyarul szólalt meg.

– Csak nem az elveszett amatrix? Hát a Kristály herceg így vigyáz rád?

Egyik kezével eleresztett és a hajamhoz nyúlt.

– Egész szép példány vagy. Lehet, hogy meg kellene tartanom téged.

Nem tetszett ahogy beszélt velem, az sem, ahogy nézett rám. Oldalra siklott a tekintetem és észrevettem a mellette ácsorgó lányt. Vékony volt, túlzottan is. Az arca beesett, szeme alatt karikák, karján pedig ékszer helyett egy szorosan megkötött kötél éktelenkedett, aminek a vége a fiú markában pihent. *Ez most komoly?* Mérgesen sípcsonton rúgtam a vöröshajút, mire eltorzult az arca, de nem engedett el.

– Látom, harcias vagy! De velem nem tudsz elbánni. – fröcsögte a képembe, erősebben megszorítva, miközben a szeme dühösen villogott. – Majd én jómodorra tanítalak, ha már Echinodermnek nem megy!

– Ereszd el, Lex! – csattant fel egy már ismerős hang. – Nem érhetsz hozzá mások amatrixához a belegyezésük nélkül, és nem szólhatsz bele a módszereinkbe se.

A vörös hajú férfi arca elnyúlt. Ilyen képet vágtam régen a matek órákon, amikor nagyon szenvedtem. Ujjai szorítása enyhült. Rögtön elhúzódtam tőle és Derm háta mögé bújtam, ami szálnalmas volt ugyan, de a Lex nevezetű alak sokkal nagyobb fenyegetésnek tűnt. Belekapaszkodtam a herceg színes tunikájának szélébe és nem mertem ránézni, mert féltem attól, amit az arcán láthattam volna. Vajon mostantól én is hasonlóra számíthatok, mint a vöröshajú háta mögött lévő lány?

– Nem értem a Kristály királyságot. Ezek itt... – mutatott a mögötte álló nőre és rántott egyet a kötélen, mire szegény lány előre botladozott. – ...csak arra jók, hogy megdugd őket és megszüljék a gyereked.

Felháborodottan meredtem rá és erős volt a késztetés, hogy újra megrúgjam.

– Én sem értem a Gránit királyság *barbár* módszereit, de az a szabály, hogy nem szólunk egymás dolgába – Derm hangja nyugodt volt és határozott. Habár alig ismertem, mégis láttam rajta, hogy nehezen tartja meg a higgadságát.

– Valóban – nevetett a másik. Közelebb lépkedett és szinte belemászott Derm arcába, aki nem hátrált meg. Lex halkán folytatta – De ha nem vigyázunk rájuk, még a végén valaki megszerzi őket magának... Vagy még rosszabb.

Miután befejezte a mondandóját, jelentőségteljesen rám emelte a szemét és keze az arcom felé közelített, de Derm megragadta és hevesen félrelökte.

– Azt hiszem megmondtam, hogy ne érj hozzá - jelentette ki, szinte morogva. Lex elnevette magát.

– Tetszik, amikor ilyen arcot vágasz – mondta vidáman Dermnek, aztán egyszerűen hátat fordított nekünk és elment, magával rángatva a lányt.

Távolabb kerülve tőlünk már nem fogta a kötelet, hanem egyszerűen zsebre vágta a kezét és úgy sétált a lány előtt, mintha cseppet sem érdekelné, hogy követi-e vagy sem. Dermre pillantottam, aki még mindig a távolodó Lexet figyelte. Ezek ketten nagyon nem kedvelték egymást, annyi biztos volt számomra.

A herceg egyetlen szó nélkül megfogta a kezem és elindult. Ezúttal nem tiltakoztam, hanem követtem. A lakosztály újra tiszta volt és az örök is a helyükön álltak. A javukra legyen írva, hogy egyetlen apró rezdülést sem láttam az arcukon.

Megremegett az alsó ajkam, amikor becsukódott mögöttünk az ajtó. Félttem, hogy mi fog rám várni, hiszen szörnyen viselkedtem és nem tudhattam, hogy az eddig kedves férfi miképpen fog reagálni. Meglehet, hogy az engedetlenségem miatt valami nagy büntetésre számíthattam.

Ez már valami, Szófi – gondoltam elkeseredve. - Ha eddig nem is, most majd szenvedni fogsz.

Derm az ablakhoz sétált és összekulcsolta a háta mögött a kezét. Nem kiabált, és ez talán még rosszabb volt, mert így csupán a bizonytalansággal teli várakozás maradt. A hajába túrt az egyik kezével és nagyot sóhajtott. Megtöröltem könnyes szemem és próbáltam nem szipogni. *Ki fogom bírni, bármi is jöjjön* – döntöttem el. Valószínűnek tartottam, hogy képzelődöm, ugyanis mintha kuncogást hallottam volna. Talán egy gonosz kacaj mielőtt kiszabná a büntetésem? Ahhoz túl lágy és kellemes volt, kicsit sem ördögi...

– Nem vagy semmi – mondta és felém fordulva láthattam a széles mosolyát. Meglepetten pislogtam. – Kifejezetten lenyűgözőnek találom, hogy sikerült megszöknöd. Eléggé ráijesztettél Ametisztre. A palotában már most mindenki rólad beszél!

Átszelte a köztünk lévő teret. Pár lépésnyire állt meg tőlem.

– Miért sírsz? – kérdezte, mire azonnal letöröltem a könnyeket és lehorgasztottam a fejem. Gyengéden az állam alá nyúlt és megemelte, hogy a szemembe tudjon nézni. – Nem beszélsz velem?

Elhúztam a szám és oldalra pillantottam, hogy kerüljem a tekintetét.

– Meg kellene büntetnem téged – suttogta. Erre a kijelentésre kicsit megijedtem, de próbáltam nem kimutatni.

– Derm – szólaltam alig hallhatóan. Most először mondtam ki a magamban elkönyvelt becenevet és látszott is, hogy meglepődött rajta. Az ajka kicsit elnyílt és megilletődötten pillantott le rám, de nem javított ki, pedig hagytam rá időt. – Én csak haza szeretnék menni.

– Nem lehet – rázta meg a fejét.

– Dehogynem! Te vagy a herceg! Elengedhetsz.

– Ez nem ilyen egyszerű, az átjárót nem lehet akármikor használni. Törvény tiltja. Arról nem is beszélve, hogy a hercegektől sokkal többet várnak. Persze, rajtam kisebb a nyomás, mint Antedonon.

– Ki az az Antedon? – vontam fel az egyik szemöldököm.

– Ennyi ragadt meg a beszélgetésből? – nevette el magát és homlokát az enyémnek döntötte. Elhúzódhattam volna, de valamiért nem tettem. – Antedon a bátyám, ő a

koronaherceg. Ugyanolyan makacs nőszemélyt sikerült kifognia, mint nekem.

– Bocsáss meg, hogy nem omlok a karjaid közé! – gúnyolódtam.

– Csalódott is lennék, ha így történnel! – felelte mosolyogva és még az apró gödröcskék is megjelentek. A szívem kihagyott egy ütemet, de elhessegettem az érzést. Mélyen magamba szívtam a levegőt.

– Mi lesz a büntetésem?

Elgondolkodva hátrébb húzódtam és hümmögött, közben a karomat cirógatta, amire próbáltam nem figyelni.

– Meg kell csókolnod – mondta, mire felkaptam a fejem. *Mi?* – Vagy ez, vagy egy hét tömlőben. A tömlőceink sötétek és koszosak. Nem egy fiatal hölgynek való hely.

– Irány a tömlőc! - mondtam dacosan. A szemét forgatta és enyhén megrázta a fejét.

– Úgy csinálsz, mintha katasztrófa lenne engem megcsókolni. Megsérted a büszkeségem! – kapta a kezét a szívéhez. Valószínűleg nem lett volna rossz az a csók, de éppen ezért sem tartottam helyesnek.

– Szerintem a te büszkeségednek egy atombomba sem tudna ártani – motyogtam az orrom alatt és vagy nem hallotta, vagy nem tudta mi az az atombomba, ezért nem reagált.

Mérgesen meredtem rá. A tömlőc igazán csábítóan hangzott. Különbösen is, biztos csak blöffölt. *Jobban járnék, ha most az egyszer engednék neki. Talán egyenesen taktikát kellene*

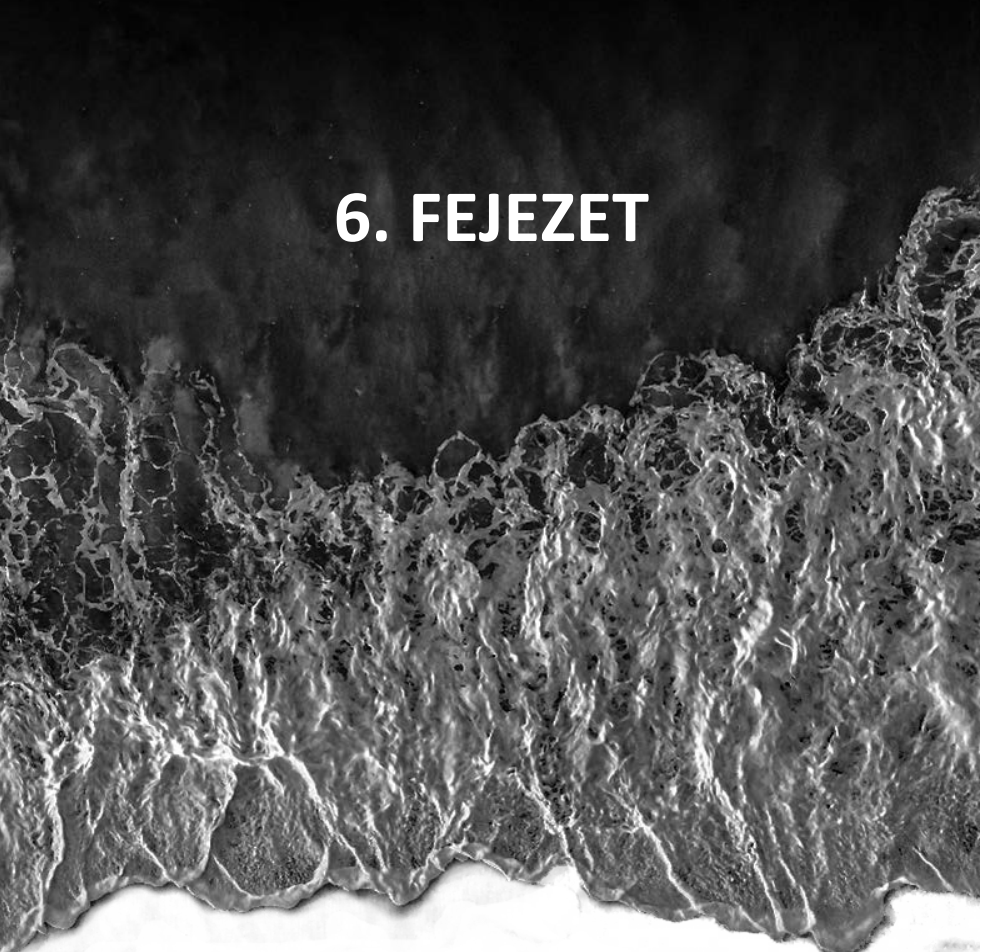
váltanom... Megteszem, amit kell és jól viselkedem, neki pedig egyre inkább lankadni fog a figyelme. Megkapaszzkodtam a vállában és lábujjhegyre álltam. Nem mozdult, sőt úgy nézett rám, mint aki maga sem hiszi el, hogy tényleg megteszem. Megnyaltam az alsó ajkamat és mielőtt meggondolhattam volna magam, előre hajoltam és az övére tapasztottam a szám. Csupán egy leheletnyi érintés volt és már el is húzódtam, de kezei a derekam köré fonódtak és nem eresztett. Az ajkunk újra egybeforr, elmélyítette a csókunkat. Nyelve selymesen simította az enyémet. Keze a hajamba túrt és még közelebb vont magához. Édes íze teljesen átjárt. Soha életemben nem csókoltak még így. Lány volt, mégis határozott. Szinte beleszédültem.

Miután szétváltunk csak arra bírtam gondolni, hogy még többet akarok belőle. Aztán meg arra, hogy nagy bajban leszek, ha így gondolkozom. *Ez nem több, mint testi vonzalom* – nyugtattam magam végül - *és ennél több nem is lesz soha.* Haza fogok menni a családomhoz és nem hagyom, hogy kihasználjanak. A dacos gondolataimat azonban elhomályosították a csók okozta euforikus érzések. Kissé kábán néztem a hercegre.

– A bál előtt feljövök érted – mondta Derm lazán, aztán elengedett és otthagyt a szoba közepén. Látszólag őt nem zaklatták fel a történetek. Mutatóujjamat az ajkamhoz emeltem, ami egészen megduzzadt.

– A hercegekkel csak a gond van – suttogtam magam elé.

6. FEJEZET

Egy emelvényen álltam, miközben ketten a ruhámat igazgatták és igyekeztem rezzenéstelen arccal túrni a procedúrát. A harmadik szobalány egy sámlin egyensúlyozva a hajamat birizgálta. Lágy loknikban hullott a vállam alá és kis ezüst színű virágokat tűzdelt bele. Párszor meghúzta, de még véletlenül sem jajdultam fel. Szerintem apró bosszú volt ez a részéről a délutáni műsorom miatt, amiért egyáltalán nem hibáztattam. Sőt, azon is csodálkoztam, hogy nem követelték egyből a

felmondásukat vagy áthelyezésüket – már ha ez lehetséges volt Atlantiszon.

Kellemetlenül éreztem magam és nem tudtam mit kezdjek a helyzettel. Szinte mindig a nyelvem hegyén volt, hogy mondjak valamit, de aztán inkább csendben maradtam. Még magam is jobban örültem volna, ha nem ők jönnek.

Oldalra pillantottam az új tükörömrre. Szép voltam. Olyan szép, mint még soha azelőtt, de valahogy mégsem ismertem magamra. A három nő jó munkát végzett, ez tagadhatatlan volt. Kiemelték azt, amit kellett és elrejtették, ami nem oda illő. Az ezüst színű ruha szabásának hála úgy festettem, mint valami kifutó modell. Pedig tudtam, hogy távol állok ettől.

Nem volt túlzás azt mondani, hogy imádtam a ruhámat. Fényesen ragyogott, akár a csillagos éj, minden mozdulatomnál újabb árnyalatát mutatta meg. Apró kövek díszítették a szatén fölött lévő áttetsző anyagot, de nem tűnt tőle ízléstelennek, inkább varázslatosnak. Minden egyes mozdulatomtól úgy festett, mintha a szövet élő és lélegző lény lenne. Egy tündér csodás kosztümére emlékeztetett. Soha nem hittem volna, hogy egyszer hasonlót viselhetek. Egészen a földig hullott alá, a vállamat szabadon hagyta és a dekoltázsomból annyit látatott, ami még nem volt túl kihívó.

A sminkem is természetesnek hatott és inkább csak hangsúlyozta a szemem, azonban a csillogó port, amit a

bőrömre kentek, túlzásnak éreztem. Úgy festettem, mint valami csillámpóni...

Elképzeltem, ahogy anya azt mondja gyönyörű vagyok, mert ő biztosan így gondolta volna. Hiányzott a családom, pedig még csak pár nap telt el azóta, hogy utoljára láttam őket.

A fiatal lány leemelt az asztról egy kis üvegcsét. Fújt egyet-egyet jobbról és balról is, mire kellemes málna illat árasztott el. Miután a szolgálók végeztek, engedelmesen meghajoltak, nem nézve a szemembe.

A mellkasom előtt keresztbe fontam a karomat. Nem akartam, hogy az emberek vagy sellők, vagy akármik is ők, hajlongjanak előttem. Mielőtt bármit is mondtam volna, kimentek a szobából és magamra maradtam, de ez nem tartott sokáig. Derm sietett be az ajtón, majd ahogy meglátott, megtorpant. Attól, ahogy nézett, elöntötte az arcomat a pír.

A buta habfiú még lenyűgözöbben nézett ki, mint máskor. Az arca most simára volt borotválva és a haja sem volt olyan kócosan rendezetlen. A ruhája kiemelte zöld szemét, ettől még élénkebb színűnek tűnt. Amolyan katonai díszegyenruha volt rajta, az oldalán még egy kard is lógott.

Gyűlöltem, hogy mindig megzavarta a gondolataimat és nem csak a külsejével, hanem a viselkedésével is. Ha kegyetlen lett volna és szigorú, minden sokkal könnyebb lett volna. Azt tudom kezelni, akkor igazán utálhatnám, de a kedvességet és a türelmességet nem tudtam hova tenni.

Úgy tűnt, mintha semmivel sem tudnám kihozni a sodrából. *De tartogatok még meglepetéseket* - gondoltam harciasan.

Derm lassan elmosolyodott és a karját nyújtotta felém, amit tétován elfogadtam.

– Készen állsz? - kérdezte. Felszegtem az államot és előre meredtem.

– Van más választásom?

A bálterem úgy festett, akár egy gótikus kastély egyik helyisége, azzal a különbséggel, hogy a belmagassága több száz méter volt. Az egyik sarokban ételekkel megrakott asztalok álltak, amik körül többen is tömörültek. A vendégek között szolgálók egyensúlyoztak italokkal megrakott tálcákkal, a terem közepén pedig színes ruhák kavalkádja keringett a zene ütemére. Mind egyszerre mozdultak, majd pördültek. A lépcső tetejéről nézve szinte megszédültem a látványtól. A zenekar egy különleges dallamot játszott, melyhez hasonlót még nem hallottam. Lassú muzsika volt, de olykor felgyorsult és ilyenkor a táncolók is megiramodtak. A zene elhalkult, mire az emberek is megálltak és az irányunkba fordultak. Egy férfi lépett előre és mélyen zengő hangon elkiáltotta magát:

– Severin Echinoderm herceg és az amatrixa.

Az első gondolatom kapásból az volt, hogy *beszakad a dobhártyám*. Utána azonban komorabb dolgok is eszembe jutottak, mégpedig olyasmik, hogy nekem még csak a nevemet sem mondták... Csak úgy hivatkoztak rám, hogy az *amatrixa*. Ezt megalázónak éreztem, de aztán Derm

megszorította a kezem és úgy nézett rám, mintha tudná mi jár a fejemben és vigaszt szeretne nyújtani. Utáltam érte magamat, de egy kicsit megnyugtatót.

Elkezdtünk lefelé lépkedni és nagyon reméltem, hogy nem fogok megbotlani vagy hasonló. Irtó ciki lett volna, ha legurulok a lépcsőn.

A tömeg utat nyitott nekünk és csak akkor kezdődött újra a tánc, amikor leültünk. Tisztára mintha egy sztár pár lettünk volna, akik éppen a vörös szőnyegen haladtak végig. Kicsit távolabb a mi ülőhelyeinktől, voltak további páholyok is. Kíváncsian tekintgettem feljűk. Mindegyik fölött egy hatalmas kifeszített anyag lógott, amelyen címerek virítottak. Az összesnek pajzs alakja volt, de ezen kívül semmi másban nem hasonlítottak. Gyorsan felnéztem, hogy szemrevételezzem milyen a Kristály királyságé. A pajzs színe kék volt, de annak egy különlegesebb árnyalata, amelyet nem tudtam beazonosítani. Középen egy liliumra hasonlító arany virág díszelgett, a formát pedig egy kúszónövény fogta közre. A címer tetején néhány kristály is helyett kapott és egy halfarkú ló, amit a mitológia témájú könyvekből már ismertem, de a pontos neve a világért sem jutott volna eszembe. Újra a szomszédos páholyok felé fordultam.

– A többi királyi család – segített ki Derm, látva a kíváncsiságomat. Zord külsejű, középkorú férfira mutatott. A mellette ülő nő aprócska volt és a tekintete óvatos, ám mégis számító. – A Gránit birodalom királya, Lex apja.

– Lex is herceg? - kérdeztem vissza azonnal, mire Derm bólintott.

Gondolhattam volna, hiszen ez megmagyarázta a felsőbbrendű viselkedést és a hangnemet, amit megengedett magának. Így, hogy jobban megnéztem az idős férfit, hasonlítottak is egymásra a fiával. A vonásaik mindenképp, viszont a bunkó herceg a vörös hajszínt az anyjától örökölte. Nem messze a nőtől megláttam Lexet is, aki épp engem bámult és egy undok mosoly játszott az ajkán. El sem tudtam képzelni, mennyi aljasság jár a fejében, amiket szeretne rám zúdítani. Legszívesebben kiöltöttem volna rá a nyelvem. Elhatároztam, hogy elsődleges céloknak azt tűzöm ki, hogy elkerüljem őt aznap.

– Jobb oldalt az Adamante család – folytatta Derm. Egy idős szakállas férfi és egy korabeli nő ültek egymás kezét fogva. A táncolókat figyelték, mintha keresnének valakit és közben folyamatosan egymással beszélgettek. Megmagyarázhatatlan módon első ránézésre kedvesnek tűntek. – Bár ahogy látom az unokájuk, a koronahercegnő már megint elcsatangolt. Nincs oda a bálókért – nevetett Derm. *Akkor már ketten voltunk*, gondoltam aprót sóhajtván.

– Végül az a népes társaság, ott – mutatott az utolsó páholyra a herceg és kicsit közelebb húzódott hozzám. Mélyen magamba szívtam finom illatát. – Ők a Camea család.

Érdeklődve szemléltem a különböző korú gyerekeket, akik mind nagyon hasonlítottak egymásra. A királyné épp

egy két év körüli picit ölelt magához, a király pedig megsimította az arcocskáját. A háttérben néhány idősebb ásítózott, míg ketten - úgy tűnt - épp veszekednek. Egy csintalan külsejű szőke fiú meghúzta a nővére copfját, aztán amikor az hátranézett, a mellette állóra mutatott. Elmosolyodtam.

– A királyi pár egy egész kis hadseregnyi gyermekkel büszkélkedhet – mondtam lágy hangon továbbra is őket figyelve.

– Majd nekünk is népes családunk lesz – felelte Derm, és ezzel mindent elrontott. Morcosan összehúztam a szemöldököm.

– Arra egyébként még nem gondoltál, hogy nem is szeretnék gyereket? - kérdeztem.

– Nem szeretnél? - nézett rám. Megvontam a vállam. Igazából szerettem volna, de más az, ha én szeretném és az, ha kényszer.

– Te szeretnél egyáltalán, vagy csak azért vagy így rákattanva a dologra, mert ezt várják el tőled? - kérdeztem vissza, mire elgondolkodott. Úgy festett, mint aki teljesen összezavarodott egy pillanatra és szinte biztos voltam benne, hogy még soha senki nem kérdezett tőle hasonlót.

– Legalább kettőt mindenképpen szeretnék – jelentette ki végül komoly hangon. Csend telepedett ránk és mélyet sóhajtottam.

– Hármat – suttogtam és szinte reméltem, hogy nem hallja meg, de azonnal rám nézett. – Hármat szeretnék – pontosítottam és égni kezdett az arcom. – Na, nem mintha

ez azt jelentené, hogy benne lennék ebben az agyrémben és sellő babákat potyogtatnék neked– hadartam gyorsan, de az arca máris felderült. Jobbnak láttam, ha gyorsan témát váltok. – És a te szüleid?

Lelkesen a táncolók irányába mutatott. Először azt gondoltam, hogy ennyi ember között biztos nem fogom kiszúrni őket, de meglepően könnyen ment.

A nő igazi szépség volt. A haja csokoládé színű, az ajkai rubinosan csillogtak. A férfi pedig sármos, bár a hajába már vegyült pár ősz hajsza. Maximum harminc évesnek néztem volna őket és egyikükről sem mondtam volna meg, hogy két felnőtt fiuk van.

– Igazán fiatalnak tűnnek – mormogtam megfélemlítve magamról.

– Pedig édesapám már közelebb van az hatvanhoz, mint az ötvenhez – vigyorodott el Derm. – Tudod, mi kicsit lassabban öregszünk. Akár a száznyolcvan évet is megélhetjük.

Meglepődve vontam fel a szemöldököm. Már éppen tovább faggattam volna a dologról, amikor a dobhártya repesztő hangú férfi újra kiabálni kezdett.

– Severin Antedon koronaherceg és az amatrixa – harsogta.

Még nem tudtam túl jól kivenni a két alakot, hiszen távol voltak tőlünk. Szerettem volna megigazítani a szemüvegem, majd gyorsan leeresztettem a kezem. Még nem szoktam meg, hogy nincs rá szükségem. Ahogy közelebb értek, azonnal megállapítottam, hogy a

koronaherceg legalább olyan jóképű, mint az öccse és a lány, aki vele volt, mesésen festett.

– Táncoljunk – szólalt meg Derm, kizökkenve a gondolataimból. Ijedten néztem rá. Ezt biztosan nem gondolhatja komolyan!

– Én nem tudok táncolni. Különben is, szó sem volt róla, hogy táncolnom kell.

– Táncolni mindenki tud – mosolygott rám kedvesen. – Csak ringatózunk a zenére, akár a tengeri hínár.

Majdnem hangosan felhorkantottam. *Még hogy hínár.*

– Aha... Nem! Én tényleg nem tudok – makacskodtam.

Amikor utoljára próbálkoztam, egy pörgés közben elvesztettem az egyensúlyomat, majdnem leborítottam a könyvespolcomat és lerepült rólam a szemüvegem. Természetesen ráléptem, aztán vehettem helyette egy másikat, mivel ripityára tört. Anyunak azt hazudtam, hogy ráültem, mivel szégyelltem bevallani a bénaságom. Itt most se polc, se szemüveg, de aznap megfogadtam, hogy soha többé nem táncolok, mivel közveszélyes voltam. Ám Derm felállt és maga után vonzott.

– Ne kényszeríts erre - rimáncodtam, ahogy az emberek sűrűjébe értünk. – Ők a néped, nem akarnál megszégyenülni előttük.

Maga felé pördített és szorosan magához vont. Egyik kezét a derekamra csúsztatta, míg a másikat végighúzta a karomon, egészen a tenyeremig.

– Csak hagyd, hogy vezesselek. Nem lesz semmi gond – suttogetta a fülemhez hajolva.

– Rendben, de csakhogy tudd, én figyelmeztettelek – szögeztem le nagyot nyelve és mindezt teljesen komolyan gondoltam, ám ő csak mosolygott. Meglepő módon az első lépéseink nem vezettek katasztrófához és az azt követőek sem. Szinte lebegtem, olyan volt akár a mesékben. Semmi mást nem éreztem a partneremen kívül. Derm fogva tartotta a tekintetem és észre sem vettem amikor vége lett a zenének, csak arra lettem figyelmes, hogy körülöttünk visszafogott taps hangzott fel. Zavartan lesütöttem a szemem. További három táncot is végigjártunk, de ezúttal próbáltam nem a herceg büvkörébe kerülni.

Visszaültünk a trónusokra és italokat kínáltak nekünk. A színéből ítélve már megint az a gusztustalan lötty. Elhúzott szájjal nézegettem a folyadékot és ide-oda lötyögtettem a pohárban. Szomjas voltam, de nem igazán akartam meginni.

– Felkérhetem a hölgyet egy táncrea?

Összerezdültem, mivel rögtön felismertem ezt a behízelt hangot.

A vörös hajú barbár, alias bunkó herceg állt előttünk. Azonnal elfintorodtam és erős volt a késztetés, hogy az elégedett képébe lötytintsem az italom, így inkább nem túl gyengéden lettem a mellettünk lévő emelvényre.

– Nem – vágta rá Derm és dühösen húzta össze a szemöldökét. Szívemből szólt.

– Ugyan, Echinoderm. Ne csinálj jelenetet – nézett rá gúnyosan a férfi. – A szüleid biztosan nem örülnének, ha elutasítanád a Gránit királyság trónörökösének kérését.

Végül is... Még mindig nem egyeztek meg a békefeltételekben.

Miféle békefeltételekről beszél? Ráadásul mi köze ennek hozzám?

– Te most fenyegetsz engem, Lex? – húzta fel egyik szemöldökét Derm.

– Csupán tényeket közlök. Nem hiszem, hogy apám boldog volna, ha elé járulnék a panaszaimmal – vigyorgott negédesen a másik. – Hm, most, hogy jobban belegondolok. Tényleg fenyegetlek.

Csodálatos. Ezek ketten legszívesebben szétszednék egymást és én éppen a célkeresztjükben voltam. Derm aggodalmasan pillantott rám és láttam az arcán, hogy viaskodik. Végül a zöldszemű aprót biccentett, nekem pedig összeszorult a szívem. *Engem meg sem kérdeztek!* Nekem nem volt beleszólásom, pedig nem szerettem volna Lexszel táncolni. A vörös hajú herceg megragadta a kezem és kelletlenül felkeltem a helyemről. Dühösen visszanéztem Dermre, akinek az arca komor volt és fagyos. *Ezért még ki fogom fülézni!*

Tánc közben próbáltam minél távolabb kerülni a vöröshajútól, de ez nem volt könnyű, mivel ő éppen az ellenkezőjét próbálta elérni. Látszott rajta, hogy nagyon elégedett a helyzet kényelmetlenségével és nem úgy ért hozzám, mint aki élvezi mindezt, hanem úgy, mint aki tudatában van annak, hogy ez valakinek nem tetszik. Végig magamon éreztem Derm tekintetét és biztos Lex is tudatában volt annak, hogy figyel minket.

– Látom, nem szórakozol jól – mondta vigyorogva, mint aki nagyon örül ennek a ténynek.

– Hát nem – válaszoltam. Aztán véletlenül ráléptem a lábára. Elhúztam a számat és már felkészültem rá, hogy Lex leharapja a fejem.

– Elég bénán táncolsz – morogta.

– Kösz, magamtól is tudom – majd elhallgattam, de nem sokáig maradtam csendben. – Igazából ez mégiscsak a te hibád. Nem vezetsz jól.

Felháborodottan nézett rám. Kivételesen egész emberinek tűnt és nem olyannak, mint aki kész elpusztítani mindent, amit az emberiség szeret.

– Én jó táncos vagyok – felelte sértetten és ezúttal rajtam volt a sor, hogy gúnyosan mosolyogjak.

– A jelek szerint, annyira mégsem, ugyanis Dermnek nem léptem rá a lábára.

– Hogyne, mert ő maga a tökéletesség – ironizált Lex és majdnem rávágtam, hogy így van. A szemét forgatva felhúzta az orrát, majd átnézett a vállam felett és megváltozott az arckifejezése.

– Dobjuk fel kicsit a hangulatot! – suttogetta. Mielőtt bármit is mondhattam volna a keze olyan helyre tévedt, ahol semmi keresnivalója nem volt. Dühösen taszítottam egyet rajta. Lex elővette a legártatlanabb pillantását és kérdően nézett rám, mintha én tettem volna valamit. Mindenki minket bámult és a zene is abbamaradt. *Megfogom ütni!* Éreztem, hogy minden vér az arcomba tódult.

– Mi a gond? – kérdezte megilletődött hangon, ám a szemében vidámság csillant. *Micsoda tökéletes színészi játék.*

– Lex herceg! – hasított a csendbe egy mély hang. Mellettem megjelent Derm és az apja. – Csak azért, mert a fiam megengedte, hogy táncoljon a hölgygel, még nem jogosítja fel arra, hogy zaklassa.

– Hozzá sem értem, királyom. A lány csupán túl érzékeny – felelte ártatlanul és a tömegben többen is felnevettek.

– Én nem így láttam! – csattant fel Derm és közel vont magához, hogy minél távolabb kerüljek a vöröshajútól.

– Nem tehetek róla, hogy olyasmiket látsz, amik nincsenek, Echinoderm – vont vállat a másik széttárva a kezét.

– Lex, kérj bocsánatot! - szólalt meg egy újabb hang. A zord külsejű Gránit király volt az, oldalán a feleségével. A fia teste azon nyomban megmerevedett és az állkapcsa megfeszült. Úgy tűnt, mintha menten sokkal kényelmetlenebbül érezte volna magát. – Tudod jól, hogy a Kristály királyság milyen érzékenyen kezeli az amatrixok sorsát – mondta mindezt enyhe gúnnyal a hangjában. Farkasszemet nézett a másik királlyal és rögtön tudtam, hogy itt nem csak a fiúknak van gondjuk egymással.

– Bocsánatot kérek – nyögte ki nagy nehezen Lex, ám semmi sajnálatot nem lehetett hallani a hangjában. Ezek csak pusztá szavak voltak, melyeket könnyedén kimondott, de nem gondolt komolyan, viszont mindenkinek elég volt ennyi. Derm apja bólintott, aztán összecsapta két tenyerét.

– Folytatódjék a bál! - harsogta, mire újra elindult a zene és a körülöttünk lévők úgy folytatták a táncot, mintha mi sem történt volna. Csakhogy én nem tudtam így tenni.

– Vissza akarok menni a szobámba – suttogtam és olyan halk voltam, hogy attól féltem Derm meg sem hallja. Ám mégis meghallotta és elindultunk, magunk mögött hagyva a hangos forgatagot.

Némán lépkedtünk végig a folyosókon.

Miután becsukódott mögöttünk a lakosztály ajtaja, dühösen meredtem Dermre. Volt egy olyan érzésem, hogy ez már mindig így lesz, hogy én már csak mérgesen fogok tudni nézni erre a fickóra. Ezúttal igenis volt okom a kiborulásra, mivel úgy dobott oda a másiknak, mintha valami tárgy lennék.

– Hogy tehetted ezt? Tudtad jól, hogy nem akarok táncolni veled! - fakadtam ki és nem törődtem a bűnbánó képével.

– Sajnálom – motyogta. – Figyelembe kellett vennem a politikai helyzeteket, és...

Nem hagytam, hogy befejezze.

– Nem érdekel a politikátok! Emberi lény vagyok és nem tárgy – csattantam fel.

– Tényleg sajnálom – szabadkozott.

– Jobb, ha valamit most tisztázunk – mutogattam rá dühösen –, soha nem fogok úgy ugrálni, ahogy ti szeretnétek. Senkié sem vagyok, úgyhogy legközelebb nem dönthetsz helyettem. Nem tudom mi van közted meg közte, de engem hagyjatok ki belőle!

Láttam, hogy Derm arcán átfut némi harag, de úgy tűnt, nem rám mérges. Mély lélegzetet vett, aztán olyasmit mondott, amire nem számítottam.

– Igazad van. Hibáztam és bocsánatot kérek. Soha többé nem döntök helyetted – bólintott. Aprót biccentettem annak jeléül, hogy elfogadom a bocsánatkérését és lezártnak tekintetem a dolgot, ám megfogta a kezem és megpördített, hogy háttal álljak neki. Szorosan magához vont és megdermedtem, amikor ajkát a vállamon éreztem. Hátam szorosán a mellkasának préselődött, a szívem sebesen dobogott, ahogy ujjai elterültek a hasamon.

– Esküszöm, hogy soha többé nem engedem más férfinak, hogy ezeken a helyeken érintsen – hangja rekedtes volt, a szívem kihagyott egy ütemet. Az egyik keze felfele csúszott a mellemlre, míg a másik lefele és enyhén megérintette a legérzékenyebb pontomat a ruhán keresztül. Apró nyögés szaladt ki a torkomon. A nyelvét végighúzta a nyakamon, amitől édes borzongás szaladt végig a gerincemen. Fenekem az ágyékának nyomódott és éreztem, mennyire vágyik rám. A szoknyámat feljebb csúsztatta és már csupasz belső combomat simította. Aztán ugyanolyan hirtelen eresztett el, mint amilyen hirtelen magához vont. Újra maga felé fordított és szinte már a nyelvem hegyén volt a tiltakozás, de még épp időben visszafogtam.

– Hamarosan találkozunk – ígérte pusztit nyomva a homlokomra, majd kisietett a szobából. Megsemmisülten

néztem utána és próbáltam összeszedni magam. Még a
gondolataim is zavarossá váltak.

Miért nem állítottam le?

7. FEJEZET

Kedvtelenül turkálgattam az ételt, pedig nagyon ízlett. Szerencsére már nem hoztak egy hadseregnek valót. A tányéromon saláta és hal volt, desszertnek pedig gyümölcsök. Az atlantiszi ételek csupa egészséges finomságból álltak. Itt nem volt semmi zsíros vagy olajos, erre már rájöttem az itt töltött idő alatt.

Sóhajtva pillantottam az ajtóra. Már két nap telt el a bál óta és azóta, hogy nem láttam a herceget. Na, nem mintha hiányzott volna! Egyszerűen csak furcsálltam, hogy ha már azt mondta, hamarosan találkozunk, tarthatta volna hozzá

magát. Megkérdezhettem volna a három szolgálót, hogy mi a helyzet Dermel, de még a végén visszamondták volna neki és félreérti.

Az igazsághoz az is hozzátartozott, hogy semmit sem mertem mondani nekik. Bocsánatot kellett volna kérnem tőlük, de mindig is nehezen vallottam be, ha hibáztam. Magamnak könnyen színt vallottam, de kimondani már egészen más volt. Bár mindez nem is hiba volt, inkább egyszerűen csak nem így kellett volna intéznem a dolgokat.

Abban, hogy egyedül voltam az volt a legrosszabb, hogy sok időm jutott a gondolkodásra. Atlantiszon nem volt televízió és a szobámba még csak egy könyv sem akadt... Így mit tehetett egy unatkozó lány? A válasz az, hogy semmit. Szóval egész álló nap gondolkodtam, néztem ki a fejből és ez túl sok volt. Folyton a szüleim és a testvérem jártak a fejemben. Elképzeltem, hogy mit csinálhatnak és mennyire aggódhattak. Sajnos a herceg is befészkelte magát a gondolataimba.

Végül új hobbim lett: az erkélyről való bámészkodás, amitől úgy éreztem magam, mintha valami kukkoló, pletykák után kutató nyugdíjas lettem volna. Csakhogy itt még pletykák sem voltak azon kívül, hogy az egyik pufi hal majdnem karambolozott a másikkal. Mindenesetre a halak egészen szórakoztatóak voltak. Épp az üveget kopogtattam az ujjammal, hogy magamra vonjam az egyik színes kis halacska figyelmét, amikor kinyílt az ajtó. Különösebben nem érdekelt a dolog, mivel azt gondoltam, meghozták az ebédemet. Csakhogy már percek óta nem

hallottam semmi zajt, így megfordultam és lám... Kit láttak szemeim? A herceget, személyesen.

– Hol voltál eddig? – szegeztem neki a kérdés azonnal, mire volt képe szélesen elmosolyodni.

– Csak nem hiányoztam? – kérdezte kedélyesen. Megcsóváltam a fejem és csípőre tettem a kezem. Már csak az kellene, hogy a fejébe szálljon mindez.

– Előbb hiányozna egy csótány, mint te.

– Csótány? – nézett rám zavartan.

– Itt nincsenek? – lepődtem meg, mire Derm tagadón ingatta a fejét. Kénytelen voltam elmagyarázni, hogy megértse a sértésem erősségét. – Az egy nagyon ocsmány bogár, amit senki sem szeret és ha valahol feltűnnek, leütik őket egy méretes papuccsal, hogy végezzenek velük.

Ajka enyhén elnyílt, ahogy tudatosultak benne a hallottak.

– Nagyon kis kitartó dögök, elvileg még azt is túléljük, ha levágják a fejüket – tettem még hozzá.

– Ez nem is hangzik olyan rosszul – vigyorodott el a herceg.

– Nem hallottad a papucsos részt? – húztam össze a szemem.

– Szóval szeretnél leütni egy méretes papuccsal, mi?

– Megteszi egy váza is és megelégszem azzal, ha fáj – mosolyodtam el már pusztán a gondolatára is. Derm enyhén megrázta a fejét, de az ő ajkán is mosoly játszott.

– Ezek után meg sem érdemled az ajándékom.

– Ajándék – ízlelgettem a szót. – Nem tudsz megvesztegetni valami bugyuta ékszerrel – szögeztem le.

– Akkor még jó, hogy nem azzal rukkoltam elő – válaszolta, majd kinyújtotta felém a tenyerét. – Gyere!

Nem akartam megfogni a kezét. Még mindig élénken élt bennem, hogy a bál után mi történt. Elalvás előtt újra és újra lejátszottam magamban a jelenetet. Győzködtem magamat, hogy csupán az eddigi tapasztalatlanságom miatt válthatta ki belőlem ezeket a heves érzéseket, csakhogy, ha valami ok folytán túl közel kerültem hozzá, akkor teljesen megzavarodtam. Reálisan kellett gondolkodnom és nem úgy, mint egy hormonjai által vezérelt csitrinek, hiszen az egész helyzetem abnormalis volt. De bármilyen közhelyesen is hangzott, a testem önkéntelenül is mozdult, mintha csak mágnesként vonzódtunk volna egymáshoz. Enyhe bizsergés járta át az ujjaimat, ahogy a tenyerébe fogta őket. Zavartan a fülem mögé túrtam egy hajtincsem. Elindultunk, és közben Derm arról mesélt, mit csinált míg nem találkoztunk. Figyelmesen hallgattam és néha visszakérdeztem, ha nem tudtam miről van szó.

Egészen a hatalmas teremig mentünk, amit az érkezésem napján először láttam. Ezúttal csak néhány atlantiszi lézengett a területen. A szívem nagyot dobbant. Egy kicsiny részem reménykedni kezdett. Talán hazamehetek?

– Hova megyünk? – kérdeztem izgatottan.

– Úszni – érkezett a tömör válasz és nekem minden lelkesedésem eltűnt. *Buta Szófi! Komolyan azt bitted, az lesz az ajándék, hogy elenged?*

A recepció – vagy tudom is én minek hívták őket Atlantiszon – hajlongott egy sort Derm előtt. Nagyon lelkesnek és készségesnek tűnt, ezért volt egy olyan érzésem, hogy oda volt a hercegért. Mindezt fanszali képpel néztem végig. Egész csinos volt a lány és nem lehetett sokkal idősebb nálam. Irigylésre méltó, derékig érő fekete haja volt, de nem az a színtelen fajta, hanem fényesen csillogó. Ajka vörös, akár a vér, a bőre pedig a frissen hullott hó. Azonnal a Disney-ből ismert Hófehérke ugrott be. Még a ruhája színe is passzolt a karakterhez. Azonban míg a mesefigura kedves és bájos volt, az előttem álló nő inkább tűnt flegmának és kényesnek. Nyíltan flörtölgetett a herceggel és nem tudtam nem észrevenni, hogy a kezét a karjára simította.

Lehet, hogy lenyomok a torkán egy almát.

– Szóval Severin Echinoderm herceg és az amatrix – csicseregte a lány. *Most már tuti, hogy kap tőlem egy almát. Még arra sem vagyok elég méltó, hogy megjegyyezze a nevem, pedig Derm mondta neki.* Ökölbe szorítottam a kezem és félrenéztem.

– A neve Szófia és nem amatrix – dörrent Derm hangja. Meglepetten kaptam fel a fejem és figyeltem milyen szigorú, ellenszegülést nem tűrő az arckifejezése. Velem soha nem beszélt még csak hasonlóan sem és nem is csodálkoztam azon, hogy Hófehérke megszeppent, majd

azonnal visszavonulót fűjt. Máris nem volt flörtölős kedvében és még kicsit dadogott is.

– Sajnálom, hercegem – szabadkozott, de Derm arckifejezése nem enyhült meg. Jólesett, hogy a zöldszemű így kiállt mellettem. Zavart, hogy nem szólítottak a nevemen, ettől ugyanis tárgyiasítva éreztem magam és tetszett, hogy Derm észrevette.

– Nem tőlem kellene bocsánatot kérned – mondta a herceg mogorván. A nő sápadt bőre még színtelenebb lett, meg a szája is elvesztette élénk vörös árnyalatát.

– Elnézését kérem, Szófia kisasszony – mondta rám nézve. Nem tudtam, hogy válaszolnom kellene-e vagy sem, ezért csak bólintottam. A nő csendesen nekilátott a papírmunkának, de nem kellett sokat várnunk, hamar végzett.

– Egyáltalán miért van erre szükség? – kérdeztem, amikor távolabb kerültünk a nőtől. Derm fogta az ingét és kibújta belőle. Próbáltam figyelmen kívül hagyni, hogy a pulzusom meglódult.

– Te vagy a herceg, nem mehatsz ki akkor, amikor szeretnél?

– Jelenleg minden mozgást ellenőrzés alatt kell tartanunk. Így a legbiztonságosabb – mondta, majd a nadrágját is letolta és már éppen az alsóval is ugyanezt tette volna, de rákiáltottam.

– Ha azt leveszed, sehova nem megyek!

– De el fog szakadni – nézett rám kissé durcásan, akár egy gyerek. Látva az arcomat nagyot sóhajtott és megadón felemelte a kezét.

– Szóval visszatérve az előző témánkra, a béketárgyalásokról van szó, amire Lex utalt?

– Nem csak szép, de még okos is – hízelgett vigyorogva. Érdekelt volna, hogy mi ez a nagy dolog a tárgyalásokkal, de egyelőre inkább hanyagoltam a témát.

– Ennek az okos és szép lánynak van egy kérdése – ironizáltam.

– Mi lenne az? – kérdezte, miközben közelebb lépett hozzám. Muszáj volt felfelé emelnem a fejem, hogy a szemébe tudjak nézni.

– Hogyan fogok én itt úszkálni? Nincs kopoltyúm.

– Valóban nincs, és egyébként nekem sincs – nevetett Derm. Már éppen kérdőre vontam volna, hogy akkor mégis, hogy tervezte a mai napot, amikor lehajolt és száját az enyémre tapasztotta. Olyan gyorsan ért véget az egész, hogy meglepődni sem volt időm. – Most már képes leszel lélegezni a víz alatt, amíg a közelemben maradsz.

– Áh, szóval bebiztosítottad magad? – kérdeztem egy gúnyos mosoly kíséretében és kissé kábán a csók okozta sokktól.

– Azok után, amit a szobalánnyal csináltál, bármit kinézek belőled. De vedd úgy, hogy ez részemről bók – vontam meg a vállát. – Melletted észnél kell lennem, ugyanis nem olyan vagy, mint a többség. Mindig egészen máshogy reagálsz, mint várnám.

Meglepetten hallgattam amit mondott, aztán követtem a langyos vízbe. Azt hittem, hogy félni fogok, de kicsit sem tartottam attól, hogy Derm mágiája befuccsolna. Sokkal inkább úrrá lett rajtam az izgatottság, ha arra gondoltam, hogy hamarosan odakint leszünk. Mielőtt a fejem a víz alá merült, még vettem egy utolsó, mély lélegzetet. Egy ideig összeszorítottam a szemem és amikor újra kinyitottam, már Derm is mellettem volt. Azt gondoltam, hogy az egész sellővé alakulás ahhoz hasonló lesz, mint abban a régi sorozatban. Egy csepp víz és máris halfarka nő, ám úgy tűnt ő ura az átváltozásnak és kénye kedve szerint kontrollálja. Fokozatosan alakult át és bár azt hittem gusztustalan lesz, mint valami rossz horrorfilmben, nem így volt. Még el is tátottam a számat, mire beáramlott a tüdőmbe a víz, de a fuldoklás elmaradt. Az uszonya érdekes színű volt. Nem lehetett egyetlen árnyalatba besorolni, mivel folyamatosan változott. Szívesen megérintettem volna, de természetesen visszafogtam magam. Egy hosszú üvegfolysón úsztunk keresztül, míg végre kiértünk. Kint örök álltak, vagyis úsztak – mily' meglepő. Derm megfogta a kezemet és húzott maga után, mert mire ő kettőt csapott az uszonyával máris két méterrel előttem járt.

Jó volt, hogy végre nem csak az üvegen keresztül szemlélhettem a kinti világot. Többen is megbámultak minket, de én is megnéztem őket. Egy-egy épületnél hosszabb időt is eltöltöttünk, hogy jól megnézhessem magamnak. Amikor az egyik ablaküvegre teljesen

rátapadtam, hogy csillapítsam a kíváncsiságomat, Derm finoman közölte velem, hogy ez illetlen dolog. Viccesnek találtam a vízalatti a hangját, egészen tompa volt.

Végül egészen a városon túlra úsztunk, ahonnan még a palota is aprónak tűnt. Kezdtém kimerülni, de még nem volt kedvem visszamenni. Lepihentem az egyik sziklára és Derm mellém heveredett, majd jobbra mutatott és követtem a tekintetemmel az ujját. Az arcom azonnal felderült. Egy rakás delfin közeledett felénk és a fáradtságom egy szempillantás alatt eltűnt. Közelebb érve hozzánk játékosan oda úsztak és unszoltak minket, hogy tartsunk velük. Több sem kellett. Belekapaszkodtam az egyik uszonyába és hagytam, hogy vigyen magával. Az egyik megbökött az orrával, a következő pedig kajlán körbe úszkált. Vigyorogva hajtottam a fejemet a delfin uszonyához és megsimogattam.

Mindig is szerettem volna delfinekkal úszni, de ki gondolta volna, hogy mindez éppen egy elveszett birodalomban fog megtörténni, hála a sellő hercegnek?

Boldogan fordultam Derm felé. Igen, ez az ajándék határozottan elnyerte a tetszésemet.

– Köszönöm – tátogtam, mire megajándékozott egy szívből jövő mosollyal.

Ezek után vissza sem akartam menni a palotába, de egy idő után a delfinek is magunkra hagytak minket és kezdtem fájni is, úgyhogy nem tiltakoztam, amikor Derm elindult visszafelé velem.

Amikor kiléptem a medencéből a recepciós lány azonnal mellém ugrott és átnyújtott egy palástot. Gonosz módon az jutott eszembe, hogy azért helyezett ezúttal előtérbe, mert javítani akart a helyzetén. Mindenesetre nem is nagyon érdekelt, ha így is volt. Hálás voltam, hogy a puha köntösbe bújhatok, így kevésbé dideregtem.

Hátra fordultam, hogy megint megköszönjem a hercegnek a kis kirándulást, de elakadt a szavam. Épp ekkor emelkedett ki a vízből, meztelenül. Gyorsan visszafordultam és szorosan lehunytam a szemem. Az arcom lángolt.

– Fázol? – kérdezte.

– Egy kicsit – válaszoltam még mindig elvörösödve. – Öhm... Most már biztonságos megfordulnom?

– Eddig is az volt – nevetett.

– Nem. Ezzel határozottan nem értek egyet, ugyanis az előbb pucér dolgokkal találtam szembe magam – hadartam szégyenlősen. Nem mintha nem lett volna szép látvány, de ezt sosem vallottam volna be. – Szóval most már van rajtad ruha? Vagy még mindig nudista herceget játszol?

– Nézd meg magad! – suttogta a fülembe csábítón. Megfordultam és megnyaltam az ajkam, ahogy szembe találtam magam a csupasz mellkasával. Rajta volt ugyan a köntös, de fent szétnyitva hagyta. Megköszörülve a torkom, gyorsan hátra léptem egyet. – Menjünk, még a végén megfázol!

Mielőtt felelhettem volna, kiáltozásra lettünk figyelmesek. Egy apró termetű férfi tartott felénk.

– Hercegem! Hercegem! – Derm felvonta az egyik szemöldökét. – Echinoderm herceg!

Már egész közel volt hozzánk, de még mindig nem lassított. Sőt megcsúszott a vizes padlón és elbukdácsolt mellettünk, aztán visítva puffant bele a medencébe.

A szám elé kaptam a kezem és felszisszentem.

– Vajon jól van? – kérdeztem ijedten, mivel a fickó még mindig nem jött a felszínre.

– Semmi baja. Gyakran történik vele hasonló. Elég kétfallásos – magyarázta Derm nyugodt hangon. Az alak mintegy végszóra kiemelkedett a vízből és végighúzta tenyerét az arcán, majd megköszöri a torkát. Fapofát vágott, mintha mi sem történt volna.

– Hercegem – kezdte megfontolt hangon, ám az előbb látott jelent után nem lehetett komolyan venni. Próbáltam nem elnevetni magam. – Már mindenhol kerestem.

Láttam, hogy Derm épp a mosolyát próbálja elrejtteni.

– Mi a gond? - kérdezte a tőle telhető legkomolyabban.

– Megfeledezett róla, hogy a katonai egységek Önre várnak – kezdte elvékonyodott és felháborodott hangon. – Meg kell kezdenie a bemutatót. Már egy hónapja lefixáltuk ezt a napot, hercegem – fonta keresztbe bosszúsán karjait a férfi.

– Ó, az ma van? - húzta el a száját Derm, a tarkóját vakargatva.

– Igen, hercegem – kiáltotta. – Az ma van!

– Akkor sietnem kell. Tájékoztasd az embereket, hogy hamarosan ott leszek – sóhajtott nagyot és hirtelen felkapott engem, mire aprót sikkantottam.

– Basszus. Tegyéél le! Nehéz vagyok – utasítottam azonnal, de mintha meg sem hallott volna, elindult velem. – Tegyéél le! – kiabáltam újra.

Nem vicceltem, amikor azt mondtam nehéz vagyok és nem akartam, hogy pár perc múlva maga is megjegyyezze, az ugyanis rosszul esett volna. Ám úgy tűnt, neki meg sem kottyant a súlyom és úgy vágtattunk a folyosókon, mintha semmiség lenne. Feladtam az ellenkezést, hiszen semmi értelme sem volt. De nem vette komolyan a fenyegetőzésemet.

Amikor belépett a szobába, óvatosan letett a földre. Mosolyogva nézett rám, majd megsimította az arcomat. Felém hajolt és én lehunytam a szemem. Készen álltam, hogy puha ajkait az enyémmre tapassza, ám csak az arcomra adott egy puszit.

Meglepetten nyitottam ki a szemem. Kicsit talán csalódott is voltam... De ezt az érzést hamar a gondolataim legmélyére száműztem.

– Nemsokára találkozunk – ígérte, ahogy máskor is.

8. FEJEZET

Derm másnap úgy érkezett, hogy egy halom papírt egyensúlyozott a kezében. Felvont szemöldökkel figyeltem, ahogy leteszi őket, majd bocsánatkérően néz rám.

– Ne haragudj! Mára egészen mást terveztem, de ezeket meg kell csinálnom – mondta.

– Az ilyen papírmunkát nem tudod másokra hárítani? – kérdeztem, miközben leültem mellé. Komoly arccal fogta

meg az egyik iratot és végigfutott rajta a szemével, majd elmosolyodva nézett rám.

– Megkérhetnék valakit, hogy csinálja meg helyettem, de jobb szeretem, ha átlátom a dolgokat – felelte. El kellett ismernem, hogy ez tetszett. Felelősségteljes és nem bújik ki a munka alól, melyik lánynak ne imponált volna?

– Nem kellett volna jönnöd, ha elfoglalt vagy – mondtam halkán ujjammal az egyik tollban végződő pennát piszkálgatva. *Fura ez az Atlantisz... Lífjük van, de golyóstolluk az nincs.*

– Attól még tölthetem veled az időt. Különbösen is, jó társaságban még az ilyen unalmas dolgok is sokkal kellemesebbek lesznek – válaszolta kedvesen, mire a szívem nagyot dobbant. – És lehet, hogy az is motivált, hogy megoszthatom a szenvedésem valakivel – húzódtam félmosolyra az ajka. Elnevettem magam és meglegyintettem a párnával. Nem szeretem nézni, ahogy más dolgozik, miközben én csak lazállok, ezért felajánlottam a segítségem.

Munka közben beszélgettünk is és így kicsit jobban megismertem a habfiút. Nem akartam, de kezdett szimpatikussá válni azok alapján, amiket megtudtam róla. Persze, sok közös dolgunk nem akadt, hiszen míg az én egyik hobbi a Netflix előtti pattogatott kukorica magamba tömése volt, addig neki a katonai gyakorlatozás. Dermnek persze fogalma sem volt róla, mi az a Netflix, ezért felvilágosítottam.

Ketten hamarabb végeztünk, mint azt a herceg gondolta volna, ezért volt időnk másra is és újabb rövid sétát, akarom mondani úszást tettünk a palotán kívül. A szórakozásunkat megint egy megbízott szakította félbe, akinek mindenáron szüksége volt a hercegre. Különösebben nem bántam, mivel elfáradtam, de Derm egy ici-picit sajnáltam, hiszen ő nem pihenhetett.

A következő napok hasonló mederben folytak. Derm minden napra tervezett valami programot és nagyon figyelmesen bánt velem. Nem volt tolakodó sem, tiszteletben tartotta a határaimat. Kezdtem elhinni, hogy ha azt mondom neki nem, akkor az úgyis van.

Viszont az álmaim már sokkal kevésbé folytak illedelmes mederben és ez zavarba ejtő volt. Bármikor ránéztem a hercegre, mindig eszembe jutott, hogy a tudatalattim milyen romlott.

Túlzottan valóságként érződtek és egyáltalán nem éreztem őket kellemetlennek, ez pedig határozottan gond volt. Minden érintés, minden elszuttogott szó olyan volt akár a valóságban azzal a különbséggel, hogy az álmokban én is levetkőztem a gátlásaimat és nem foglalkoztam olyasmikkal, minthogy elment az eszem, hogy vonzónak tartom a herceget.

– Feszültnek tűnsz – szólított meg egy hang. Ééés már megint álmodtam, ugyanis egy virágos mezőn ácsorogtam, körülöttem pedig köd gomolygott. A fehérségből előlépett Derm és a köd kezdett feloszlani. A távolban zöldellő erdők és hegyek magasodtak.

– Valóban, mivel már megint egy őrült álomban vagyok.

– Az álmok már csak ilyenek.

– Nem is tudom – fintorogtam. Éreztem, hogy valami nem stimmelt. Minden egyes alkalommal ez járt a fejemben, de mikor felébredtem állandóan megnyugtattam magam. Éppen azon morfondíroztam, hogy konkrétan rá kellene kérdeznem a dologra a hercegnél, amikor a helyszín hirtelen megváltozott és hanyatt fekve találtam magam.

– Szeretnéd, hogy ellazítsalak, Szófia? - hajolt felém a smaragdszemű, mire elkerekedett a szemem. Összeszorítottam az állkapcsom és éreztem, hogy az arcom egyre vörösebb lesz. Rendszerint mielőtt még eldurvulhattak volna a dolgok, felébredtem és legtöbbször Derm sem merészkedett túl messzire. Nem feleltem a kérdésére, noha legszívesebben rávágtam volna, hogy igen.

Nem bírtam állni intenzív tekintetét, így zavaromban félre kaptam a fejem, de ez nem volt a legbölcsebb ötlet. A nyakam szabad prédává változott és a herceg le is csapott rá. Ajkával végig járta a bőrömet, telehintette forró csókokkal. Minden egyes érintése felperzselte a véretem. Annyira jó érzés volt, hogy semmi másra nem tudtam koncentrálni, csakis rá. Ki akartam nyögni a legkézenfekvőbb dolgot; *Hagyd abba!* Ez lett volna a helyes. Mellé még illett volna valami csúnya káromkodást is társítanom, ám valamiért épp az ellenkezője hagyta el a számat.

– Ne hagyd abba! Kérlek!

Ez mégis hogyan jött össze?

Folyamatosan azzal győzködtem magam, hogy úgylis csak egy álom. Egy nagyon irracionális és bűnös álom, aminek nincsenek következményei! Nem tehetek róla, hogy az agyam ennyire megzápult és még véletlenül sincs szó arról, hogy titkon erre vágnék.

Amikor beleharapott a bőrömbe, majd megnyalta a helyét, nem bírtam ki és egy sóhaj hagyta el a számat. Szinte éreztem, hogy belemosolyog a bőrömbe. A ruhám pántjait lecsúsztatta a vállamról, a mellemet már semmi sem takarta. Ha nem egy álom lett volna, akkor rettentően zavarba jöttem volna az átható tekintetétől, hiszen még senki sem látott így. Ám helyette csak sürgetően közelebb nyomakodtam Dermhez és kezemmel az inge alá férkőztem. Fejét lejjebb hajtotta és tétovázás nélkül a szájába vette az egyik mellbimbómat, amit aztán erősen megszívott. Az egész testem beleremegett az érzésbe. Keze végigcsúszott a hasfalamon egészen a lábaim közé, ahol ingerelni, cirógatni kezdett. Egyszerűen képtelen voltam koncentrálni, ahogy erősödött az édes feszültség. A másik mellemre csúszott az ajka és most azt nyaldosta, én pedig tehetetlenül sodródtam az árral. Egyre gyorsabban vettem a levegőt, szinte már kapkodtam az oxigén után és felnyögtem, amikor hüvelykujjával erősebb nyomást gyakorolt rám odalent. Amikor egyik ujjával belém hatolt, hátravettem a fejem a gyönyörtől. Derm elszakította a száját a mellemről és hevesen megcsókolt. Alig bírtam tartani vele a tempót, szinte falta a számat. A csók közben egy percre sem hagyta abba a kényeztetésemet.

Nyöszörögtem és izegtem-mozogtam alatta. Kezemmel a hajába túrtam és mikor már azt gondoltam, hogy elveszítem a kontrollt, lelassított. Szapora levegővételek közepette néztünk egymásra. Nem tetszett, hogy Derm visszahúzódott, csalódottan az ajkamba haraptam, de felült és a térdhajlatomnál fogva közelebb húzott magához. A szoknyámat egészen a hasamig felgyűrte. Hamar rájöttem, mire készül, ezért összeszorítottam a combomat. *Azért ennyire nem voltam jó a gátlások leküzdésében.* Elvörösödve támaszkodtam a könyökömre és enyhén megráztam a fejem.

– Nyugalom, hiszen csak álom. Nincs miért szégyenlősködni – suttogta mosolyogva, ahogy szétfeszítette a lábam. Bár, hogy őszinte legyek nem volt igazán nagy az ellenállásom. Végül is igaza volt, csupán sodródnom kellene az árral és élvezni, amíg tart.

Összereztemem, ahogy megéreztem a leheletét és a szégyenlős énem azonnal eltűnt, csupán az édes várakozás maradt. Ahogy nyelve végigsiklott az érzékeny húson azonnal a lepedőbe kapaszkodtam és megemeltem a csípőm. Derm újabb és újabb nyelvcsapásokkal támadott, szinte felfalt engem. A feszültség nőtön-nőtt bennem. Már-már attól tartottam, hogy szétfeszít, így elhúzódtam volna, de a herceg nem eresztett. Felsikoltottam, amikor Derm enyhén a fogai közé csippentette a csiklómat, majd a nyelvét a hüvelyembe csúsztatta és vadul döfködni kezdett. Tehetetlenül lihegtem, ahogy megszívta a vörös kis rügyet. Összeszorítottam a szemem és még jobban

szorítottam a kezem között lévő anyagot. Nyelvét újra a mélyedésembe süllyesztette, de ezúttal lassan. Ebben a percben a világ felrobbant körülöttem. A vér vadul dobolt a fülemben. Remegtem a gyönyörtől és a végtagjaim furcsa zsibbadásba kezdtek, de mindez kellemes volt.

Még mindig a mámorban úsztam, amikor a herceg csókot nyomott az arcomra. Nem igazán tudtam, hogy ilyen helyzetben mit kellene mondanom. *Köszí, hogy ilyen élményt adtál? Hát ez nem igazán fedte volna a valóságot.*

– Legközelebb nézni fogom az arcodat miközben élélvezel alattam – mondta határozottan és olyan intenzitással nézett rám, amitől megint zavarba jöttem. *Ő bezzeg nagyon is a szavak ura.*

Felriadtam.

– Baszki! – káromkodtam, ahogy dübörgő szívemre szorítottam a kezem. Kifújtam a levegőt miközben végigszántottam ujjaimmal a hajamat. Kiugrottam az ágyból és fel-alá járkáltam. *Nem hiszem el, hogy ilyesmit álmodtam és még élveztem is. Az egészről Derm tehet, hacsak az ember ránéz, önkéntelenül is pervers gondolatai támadnak.*

Nagy levegőt vettem, hogy lenyugodjak. Kivágódott az ajtó és felsóhajtottam, amikor megláttam a halfiú boldog képét. Bárki mást szívesebben elviseltem volna, mint őt. Ráadásul úgy láttam az öltözéssel sem bajlódott, hanem rögtön hozzám indult. Nem volt rajta felső, csak egy lenge nadrág. *Tényleg ki akar csinálni?*

– Szép reggelt! – vigyorgott rám lelkesen. *Ennek meg miért van ilyen jó kedve?* Nem feleltem, csupán leültem a

fésülködő asztal elé és kezembe vettem a hajkefét. – Szépet álmodtál? – kérdezte beljebb lépve, mire megfagytam a mozdulat közben. Az arcomba szökött minden vér, aztán hevesen elkezdtem fésülni a hajamat. Makacsul összeszorítottam a számat és nem voltam hajlandó az álmra gondolni.

– Tudod, én csodásat álmodtam – folytatta ügyet sem vetve a hallgatásomra. Kitaratóan néztem a tükörképemet és feltűnt, hogy már régóta ugyanazon a részen húzkodom a fésűt, úgyhogy gyorsan váltottam. Komolyan, mintha direkt kínozott volna. – Te is benne voltál – Nem adta fel és a hangja egyre közelebről érkezett. – Csodásan éreztük magunkat – mondta elégedetten, mire a tükrön keresztül rápillantottam.

– Hát, én valami rémeset álmodtam – jelentettem ki. – Ha csak rágondolok, hányingerem támad.

– Ez elég durva volt – húzta el a száját, mire megpördültem a puffon, hogy szembe legyünk egymással. – Szerintem nagyon is élvezted – folytatta sértetten, és erre felhúztam az egyik szemöldököm.

– Hogy mi? – tettem fel a kérdést vészjósló hangon. Elkerekedett a szeme, ahogy rájött, hogy elszólta magát. Erősebben szorítottam a kezemben a hajkefét ahogy felálltam és volt annyi esze, hogy hátráljon egy lépést. – Mit mondtál? – kérdeztem újra fenyegetően.

– Hát... Tudod, a sok kirándulás és ehhez... hasonlók – dadogta. A magabiztossága kicsit megzuhant és zavarttá vált. Annyira zavarba jött, hogy nem is emlékeztetett

önmagára. A hajába túrt és már elég jól ismertem ahhoz a gesztusait, hogy tudjam mikor csinálja ezt.

– Ugye nem? – léptem közelebb, de nem nézett a szemembe, ezzel pedig mindent megválaszolt. Fel tudtam volna robbanni! Hozzávágtam a fésűt, ami a mellkasán találta el. – Te valahogy belemásztál a fejembe? Ez is valami sellő humbug? – kiáltottam kikelve magamból.

– Én... – kezdett bele, de nem mondott mást. Az arcára volt írva a büntudat és a zavar is. Elrobogtam mellette, megfogtam az egyik párnát és azzal kezdtem püfölni.

– El sem hiszem, hogy ezt tetted! – visítottam. A párna nem volt elég kemény. Sürgősen szükségem lett volna valami komolyabbra, mondjuk egy ezer oldalas enciklopédiára. Megragadta a csuklómat.

– Élvezted, ne is tagadd!

– Azt hittem, hogy álmodom – sziszegtem a szemébe nézve.

– Akkor képzeld, milyen jó lenne a valóságban – vonogatta a szemöldökét. Ennyit a büntudatról, inkább tovább feszítette a húrt ahelyett, hogy bocsánatot kért volna. Nem mintha sokra ment volna vele, de akkor is.

– Ha még egyszer megpróbálkozol hasonlóval – kezdtem fenyegető hangon – esküszöm, hogy lenyisszantom a farkadat és megetetem a halakkal, akkor aztán nem lesznek senkitől sem sellő porontyaid.

– Ahogy kívánod, hercegnőm! De most, hogy megízlelted mit nyújthatok neked, csak még többet szeretnél majd – hajolt közelebb hozzám pimasz módon.

– Az egyetlen, amit kívánok az az, hogy hagyj engem békén! – sziszegtem és bokán rúgtam, mire feljajdulva végre elengedett. Már épp kezdtem kicsit megkedvelni, erre neki mindent el kellett rontania. Hátat fordítva mondtam ki az utolsó szavaimat. – Menj el!

Kis idő múlva hallottam, ahogy nyílik az ajtó és távolodnak a léptei.

9. FEJEZET

– Nem lehetsz rám örökké mérges.

– Tényleg? Tégy próbára! – morogtam vissza és elfordultam, hogy még az arcára se kelljen ránézniem. Pár napig hagyott lenyugodni és a közelembbe se merészkedett. Csak az volt a gond, hogy a dühöm egy cseppet sem csillapodott. Ez nem olyasmi volt, amit könnyedén elnéztem neki. Minél többször rágtam át magam az álmokon, annál inkább felhúztam magam. *Manipulatív óriás ponty!*

Miután újra elkezdett a szobámba járkalni és beszélgetéseket kezdeményezni, csupán a hallgatásommal és dühös pillantásaimmal találta szemközt magát. Aztán megtette a lehető legrosszabbat, álmomban próbált szóba elegyedni velem. Na, akkor kapott szóáradatot, de nem olyat, amelyet várt volna. Megesküdött, hogy többé nem teszi és még azt is elmondta, hogy valójában megterhelő belépni valaki álmába. Ha ezt a mágiát használja, akkor másnap másra már nem is képes. Nem tudom, hogy ezzel a sajnálatomat szerette-e volna elnyerni vagy sem, de bárhogyan is legyen, nem éreztem együtt vele.

Megnyugtató volt, amikor arról mesélt, hogy a legtöbb atlantiszi nem képes a mutatóvívára. Ez az erő még közöttük is ritkaságnak számított.

Néha egy-egy veszekedésünknek a szolgálók is fültanúi lehetnek, de ők többségében úgy tettek, mintha ott sem lennének. Lehetséges, hogy túlzás lenne azt mondani, hogy veszekedtünk. Én legtöbbször kiabáltam és dúltam-fúltam, ő meg csak mosolygott és azt mondta, ilyenkor aranyos vagyok. Ezzel még inkább felbosszantott. Az aranyosság volt az utolsó, amit szerettem volna.

– Szerintem túlreagálsz a dolgot – mondta bekapva egy szőlőszemet. Elképzelttem, hogy megfullad tőle...

– Szinte megerőszkoltál álmomban.

– Ez nem igaz – háborodott fel. – Az számít erőszaknak, ha akaraton kívül teszek veled valamit. Ám te, hadd emlékeztesselek, azt mondtad, ne hagyjam abba. Sőt, kéreltél – húzódtam mosolyra az ajka.

Nem kellett rá emlékeztetni. Életemben nem szégyelltem még magamat egy kijelentés miatt ennyire.

– Azt hittem, álmodom – védekeztem azonnal.

– Szóval az rendben van, ha tudat alatt le akarsz velem feküdni, de a valóságban hozzád se érjek?

– Ennek a beszélgetésnek semmi értelme – vágtam rá és karba fontam a kezem.

– Csak azért nincs, mert nem vagy őszinte önmagaddal. Vágyakozol utánam, de megtagadsz magadtól – suttopta.

Felhorkantottam. *Na, ebben igazán tévedett! Vagy mégsem? A fenébe! Miért kell összezavarnia?*

– Jó. Beismerem, hogy a módszerem nem volt a legtökéletesebb – szólt halkán. – Amikor idekerültél, nem tudtam, miképp közelítsek hozzád. Néha még most sem. Egészen más vagy, mint akikkel eddig találkoztam. Álmodban egyszerűen könnyebb volt. Sokkal nyíltabb tudtál lenni velem és nem voltál állandóan dühös – vallotta be megvonva a vállát. – Egy idő után megszoktam és nem gondoltam bele, hogy neked kellemetlen lehet.

Kicsit megenyhültem, ahogy hallgattam őt. Lenézetem a tányéromra és elgondolkodtam. Tudtam, hogy nem voltam könnyű eset, de hát nem is lehetett tőlem mást várni azok után, ami történt.

– Gyere! – fogta meg a kezem és felhúzott az asztaltól. Kétkedve néztem rá. Látva a tétovázásomat, újra megszólalt: – Ezt biztosan nem szeretnéd kihagyni.

Az ujjai alatt a bőröm bizseregni kezdett, amely egy újabb okot szolgáltatott számomra, hogy utáljam magam.

Hagytam, hogy magával húzzon. Ismerős folyosókon haladtunk végig. Lassan két hónapja voltam Atlantiszon és ez idő alatt kezdtem kiismerni magam. Fájdalom hasított a mellkasomba, ahogy arra gondoltam, milyen gyorsan elteltek a napok.

Egyszer csak egy olyan részhez értünk, amit eddig még nem láttam. A palota minden területe világos volt és szépen díszített, de ahol akkor jártunk, egészen más volt. Hamarosan észrevettem egy félkör alakú ajtót, melynek szegélyét ékkövek díszítették. A kövek között tizenkettő nagyobb volt a többinél és kiemelkedett.

– Ide csak a királyi családnak van bejárása, és... – habozott – ...igazából tilos lenne megmutatnom – nézett rám és sikerült amolyan esdeklő boci szemeket villantania.

– A kis lázadó. Tudod, az én világomban pedig tilos lányokat rabolni. Kivéve, ha minimum olyan nagy könyvtárral rendelkezel, mint a Szépség és Szörnyetegben a Szörny – mondtam gúnyosan.

– Van könyvtárunk – mondta tétován.

– És ezt csak most mondod? – kérdeztem felháborodva.

– Majd azt is megmutatom – jelentette ki. – Amúgy mi az a Szépség és a Szörnyeteg?

– Egy mese – vágtam rá és láttam, hogy készül megkérdezni, hogy az mi. – Majd később elmondom.

Sóhajtott egy nagyot, aztán a kezét végighúzta a nagyobb ékköveken, amik rögtön felszikkasztak. Próbaként én is hozzányúltam valamelyikhez, de az én érintésemre

nem reagáltak. *Lehet, hogy ennek köze van a sellőléthez vagy a királyi vérhez?*

Az ajtó nyikorogva kitárult előttünk. Nem számítottam semmi különlegesre, mármint különlegesebbre, mint amiket addig láttam, viszont nagyobbat nem is tévedhettem volna. Egy belső kis szentély, a nyugalom tökéletes harmóniája tárult elém. Minden csupa szín volt. Élénk zöld fű, dús lomkoronájú fák és megannyi virág. A falakat kúszónövények fedték és itt-ott a mennyezetről is lelógtak. A kert közepén egy tavacska foglalt helyet, aminek a felszíne tükörsima volt. Derm becsukta mögöttünk az ajtót és az egyik hatalmas levélről pillangók röppentek az irányunkba, de ezek mások voltak, mint az otthoniak. Nagyobbak voltak, mint a tenyerem és különös fény áradt belőlük, amitől áttetszőnek festettek.

– Ez tényleg szép, de még nem enyhültem meg – jelentettem ki.

– Nem a kert a lényeg – húzott maga után a herceg, egészen a víz széléig. Lebámultunk a kristálytisza mélységbe és figyeltem a tükörképünket. El kellett ismernem, hogy jól mutattunk egymás mellett.

Derm elmormolt pár számomra érthetetlen szót. Már máskor is hallottam így beszélni, ha atlantiszi emberekhez szólt, de nem gondolkodhattam sokáig ezen, ugyanis a víz fodrozódni és bugyogni kezdett. Pár másodperc után a tavacska felszíne újra lenyugodott, de amikor lenéztem, már nem magunkat láttam.

– Anya – suttogtam és a földre vettem magam, majd a kezemet rögtön a víz felé emeltem.

– Ne érh hozzá, különben eltűnik! – szólt rám Derm és én megfagytam a mozdulat közepén. Könnybe lábadt szemmel néztem az elém tároló látványt.

– Ez... Ez valódi? – kérdeztem és egy percre se fordultam el a képtől.

– Igen. Az ott tényleg az anyukád, ahogy éppen... – elhallgatott.

– Sír – fejeztem be a mondatot szomorúan. Anyu szörnyen festett. Az arca beesett, a szeme alatt karikák éktelenkedtek, a szája kicserepesedett, a haja kócos volt. Soha addigi életem során nem láttam még annyira elhanyagoltnak a külsejét.

– Hall engem? – kérdeztem kíváncsian.

– Nem.

Elkenődtem a választ hallva, de örültem, hogy láthattam az anyámat. Kopogtattak a hálósobájuk ajtaján.

– Anya! – az öcsém szólt, megismertem a hangját. Hatalmas kő esett le a szívemről, hogy nem esett baja. Anyu gyorsan letörölte a könnyeit és rendezte a vonásait. – Éhes vagyok – jött az újabb mondat a testvérem szájából.

– Megyek, szívem! – kiáltotta válaszul és felállt az ágyról, majd kitárta az ajtót. – Sütök palacsintát, mit szólsz? – mosolyodott el anya, ám a szemében nem látszott vidámság.

– Az király – válaszolta a testvérem és ő is megeresztett egy lagymatag vigyort. Pedig a palacsinta mindig jókedvre

derítette. Valószínűleg ő is látta, hogy anyukánk milyen vacakul volt. Eltűntem ugyan és az életnek folytnia kellett tovább, de a hiányom érezhető volt a szeretteimen. Órákig ültünk ott Dermmel a fűben, a családomat figyelve. A testvérem nagyot nőtt. Megkockáztattam volna azt is, hogy legalább olyan magas már, mint én, ami különös volt, hiszen ilyen sok idő nem telt el...

Ejtettem pár szót a hercegnek egy-egy régi szokásunkról, miközben lelkesen meséltem néhány tárgyról, amit nem ismert és ő mosolyogva hallgatott.

– Egy héten egyszer eljöhetnék, hogy lásd, jól vannak – mondta halkán. – Viszont ne beszélj róla senkinek!

– Az jó lenne – suttoztam magam elé.

– De most már mennünk kell.

– Máris? – kaptam fel a fejem. Még nem akartam menni. Látni akartam, ahogy az alváshoz készülődnek, hogy mindannyian befekszenek a puha ágyba és elszenderülnek.

– Muszáj. Még a végén az apám észreveszi, hogy itt vagyunk – mondta Derm, majd felsegített a földről. Megszorítottam a kezét, miközben azt figyeltem, hogy a családom arca eltűnik a víz felszínéről. – Visszakísérlek a szobádba – szólt kedvesen és hüvelykujjával végigsimított a kézfejemen. Sóhajtvá követtem őt.

Nem tudtam eldönteni, hogy dühös legyek vagy hálás. Ha nem lett volna Atlantisz, akkor ott lehettem volna a családommal. Másrészről viszont ott volt az a kegyetlen kis hang a fejemben, ami azt mondogatta, hogy szánalmasan unalmas életem volt és végül is nem olyan rossz nekem a

sellők világában. Annyit viszont biztosan tudtam, hogy nem szerettem volna egyedül maradni a gondolataimmal. Nem akartam, hogy felemésszen a mardosó büntudat és aggodalom. Hangtalanul könnyeztem és gyorsan megtöröltem a szemem. Arra vágytam, hogy átöleljenek és mindent elfeledtessenek velem. Szerettem volna, ha hazugságokkal álltatnak és elhíhetik velem, hogy nem lesz semmi gond.

Amikor beértünk a lakosztályba egy ideig mind a ketten csak némán ácsorogtunk. Derm háttal nekem, de még mindig a kezemet fogva, én pedig halkán pityeregve.

– Sajnálom – motyogta a herceg szomorúan. Szerettem volna látni az arcát, de nem fordult felém. – Azt gondoltam, ettől jobban éreznéd magad, de megint elszúrtam a dolgokat.

Némán megráztam a fejem, pedig nem is láthatta. Összeszedtem magam, hogy kinyögjek valamit. A hangom rekedt egér cincogásra hasonlított leginkább.

– Nem. Semmit sem rontottál el. Erre szükségem volt és köszönöm.

Tétován megfordult és ujjával letörölte az egyik könnycseppem.

– Jobb volt, amikor mérges voltál rám – mondta egy halvány mosoly kíséretében.

– Biztos vagyok benne, hogy még fel fogsz bosszantani – fenyegetőztem és tudtam, hogy bár haragudnom kellene rá, mégsem teszem. Annyira irracionális volt, hogy legszívesebben a karjai közé omlottam volna, hogy vigaszt

nyújtson. Szükségem volt rá, annyira nagyon szükségem volt rá. De ez mégiscsak Derm volt, aki becsapott, aki elszakított azoktól az emberektől, akikért a könnyeimet hullajtom. *Csak ma éjszakára nem tagadhatnám meg önmagam?*

Lehunytam a szemem és nem gondolkodtam, nem érdekelték a következmények, egyszerűen csak szorosan magamhoz öleltem. Egy percre megfagyott. Éreztem, ahogy az izmai megfeszültek, majd elernyedtek és olyan erősen szorított magához, hogy azt hittem, sosem fog elengedni. A melegsége körbejárta az egész testem, közben magamba szívtam az illatát.

– Azt szeretném, ha ma velem maradnál – motyogtam a mellkasába fúrva az arcomat. Hallgattam a szívének szapora ritmusát és ez mindennél jobban megnyugtatót. Aztán gyorsan magyarázkodásba kezdtem mielőtt még félreért és próbálkozni kezd valamivel. – Ne érts félre, nem akarok tőled semmit! Csak szükségem van rá, hogy valaki velem legyen.

– Szóval kiszereznél használni? – kérdezte és hallottam a hangján, hogy ajkain mosoly bujkált.

– Neked kivételesen megengedem, hogy a saját céljaid érdekében rendelkez velem. De ez maradjon a kettőnk titka, még a végén elveszítem a hercegi tekintélyem.

– Ó, mindenképpen – ironizáltam. – Végére is én sem szeretném, ha romlana a rólam kialakult kép.

– És az milyen is lenne?

– Szofi, a romboló! – toltam el magamtól vidáman és vigyorogva néztem fel. – Hallottam, amikor valaki ezt

mondta a hátam mögött – nevettem és felemeltem a fejem.
– Ami azt illeti, tetszik.

Derm a homlokát vakargatta, miközben elhúzta a száját.

– Ezt a bátyám találta ki, aztán mindenkit ezzel kezdett traktálni és szállóige lett – kezdett magyarázkodásba, pedig nem volt rá szükség. – De nem bántásnak szánja, mindenkinek bugyuta neveket ad és nem veszi észre, hogy nem jók.

– Téged, hogy hív? - kérdeztem rá azonnal.

– Azt nem fogom megmondani – rázta meg a fejét és hiába is kérleltem, nem felelt. Nagy nehezen feladtam, legalábbis egy időre. Bebújtunk az ágyba és egy ideig mindketten csendben voltunk, csak egymás lélegzetvételeit figyeltük. Meg kellett szoknom ezt az új és idegen érzést. Nem nagyon tudtam, mit kezdjek magammal. Hogyan mozduljak? Hogyan helyezkedjek? Aztán már nem is igazán számított, mert belefeledkeztünk a beszélgetésbe és csak jól voltam.

– Mesélj a családotról! – kérte Derm.

Eltöprengtem. Mit is mondhattam volna róluk? Néhány dolgot már meséltem neki, amikor az álmokban együtt töltöttük az időt, de nem túl sokat. Számomra nagyon fontosak voltak, akár azt is felelhettem volna, hogy a legfontosabbak. Sosem voltam kifejezetten nagy barátos és a szerelemben még bénább... A tapasztalataim enyhén szólva is hiányosak voltak, de legtöbbször nem is zavart a dolog. Nem éreztem úgy, hogy

kimaradnék valamiből, mivel egyszerűen nem is vágytam rá különösebben.

– Nagyon jóban vagyunk. A testvérem és közöttem nagy a korkülönbség, szóval a tipikus nagy veszekedések általában elmaradtak – mosolyogtam. – Persze, mi is képesek voltunk apró kis hülyeségeken összeveszni, ahogy általában a tesóknál szokás. Gondolom érted, miről beszélek, hisz neked is van egy bátyád – nevettem halkán.

– Igen. Antedon néha az idegeimre tud menni – bólintott Derm megértően. – De nem tudnám elképzelni az életem nélküle. Ő tanított meg rengeteg dologra, amihez igazán értek. Kiskoromban mindig körülötte sündörögtem, főleg, mivel apánk elfoglalt volt.

– Apukátok keveset volt veletek?

– Nem annyit, mint szeretett volna, de azért mindig szakított időt arra, hogy együtt legyen a család – mosolygott. – Kirándultunk, együtt edzettünk és ehhez hasonlók.

– Biztos jó móka lehetett – mondtam elképzelve őt gyerekként. – Egyébként az öcsém neve Áron, tíz éves – folytattam. A herceg bólintott és láttam a tekintetén, hogy tényleg érdeklí a mondandóm. – Anyu meg tipikusan az a szülő, aki egyben a legjobb barátod is. Őt is Szófiának hívják.

– Szeretem a hangzását. Szófia, mintha egy dallam lenne – hunyta le a szemét Derm. Soha nem gondoltam így a nevemre. Gyerekkoromban igazán utáltam, mivel... Hát a gyerekek bunkók és szeretnek gúnyolódni.

Megköszörültem a torkom és inkább folytattam anya jellemzését.

– Szóval ő mindig arra tanított minket, hogy mennyire fontos a család. Gyerekkorában elvesztette az apját, az anyja pedig elhagyta, úgyhogy nagyon szíven viselte mindezt. Szuper személyisége van, vicces, barátságos és bármit el lehet neki mondani.

– Akkor biztosan rá ütöttél – bókkolt a herceg és ujját végighúzta a kézfejem.

– Az apámat nem ismerem – beszéltem tovább és nem húztam el a kezem, ahogy apró köröket kezdett rajzolni a bőrömrre. – Mármint tudom, hogy ki ő és képeket is láttam róla, de kiskoromban elváltak anyuval és nem vette a fáradságot, hogy tartsa velem a kapcsolatot.

– Nem kedvelem az ilyen embereket – morogta Derm.
– Egy igazi apa nem viselkedhetne így.

Vállat vontam. Igazából sosem hiányoltam apámat. Annyira régóta nem volt velünk, hogy nem is emlékeztem rá. Anyu mindig is elegendő volt számomra.

– Az apám után anyunak volt pár félresikerült párkapcsolata – mondtam elhúзва a számat. Nem szerettem azokra az időkre gondolni. Nekem is voltak rossz tapasztalataim velük. Semmi igazán komoly, de azért meghatározták a gyerekkorom. Megráztam a fejem és legyintettem – Mindegy is. Aztán jött az öcsém apja, akivel szintén nem volt felhőtlen a kapcsolat. Csinált pár hülyeséget, így anyuval elváltak. A mostani párját Ákosnak hívják és már majdnem kilenc éve együtt vannak. Kedves

férfi és úgy szereti a testvéremet, mintha a sajátja lenne, de nem nagyon szoktunk beszélgetni. Szerintem annak idején nem igazán tudott velem mit kezdeni – vontam vállat.

– Hogy érted?

– Amikor anyu és ő összejöttek, én már kiskamasz voltam és nem tudta, hogy viszonyuljon egy ekkora gyerekhez. De úgy tűnik, hogy anyu boldog vele. Nekem pedig ennyi elég – mosolyogtam szelíden.

– Más nem volt, aki fontos volt számodra? – kérdezte halkán, szinte bátortalanul.

– Most arra gondolsz, hogy szerelmes voltam-e? – kérdeztem vissza teketóriázás nélkül.

Derm vett egy nagy levegőt, majd bólintott. A csend hosszúra nyúlt. Láttam a herceg arcán a

feszültséget. Nem is értettem mit számít neki mindez... Ha lett is volna valakim, akkor sem tud mit kezdeni a dologgal. Megfordult a fejemben, hogy hazudni fogok, de úgy gondoltam, hogy az egész beszélgetésünk után megérdemelte az őszinte választ. Nem szerettem magamról mesélni, de vele könnyű volt és jólesett. Ráadásul valamiért úgy tűnt, hogy mindez fontos neki.

– Senki – suttogtam. – Eléggé válogatós vagyok – tettem hozzá, próbálva oldani a komorságot.

Lehunyta a szemét és kifújta a levegőt, mintha megkönnyebbült volna. Közelebb bújott hozzám és újra azon kaptam magam, hogy egy centivel sem húzódtam távolabb.

– Szereted a helyet, ahonnan származol? - kérdezte komoly hangon a herceg.

Az ujjaimat tördeltem és kicsit elhúztam a számat.

– Amikor ott voltam, nem érdekelt különösebben. Elég sok helyen laktunk, mivel anyu munkája miatt költöztünk párszor, így egyik várost sem éreztem igazán az otthonomnak. Viszont most van egy kis honvágyam. Eszembe jutnak az utcák, az épületek és még a szomszédok is, akiket még csak nem is kedveltem. De nem túl gyakran, mivel nem a hely számít.

– Hanem az emberek, akik várnak rád – fejezte be kicsit szomorkás hangon a zöldszemű. – Sajnálom – suttogta aznap már sokadjára. Úgy éreztem, hogy ezeregy dolog miatt kér elnézést tőlem. Még olyasmikért is, amiket nem mond ki. Megértette, hogy rossz nekem, de neki sem annyira egyszerű, ezért próbál vezekelni.

Ásítottam egy aprót, kezdett leragadni a szemhéjam. Hallottam, hogy a herceg azon a dallamos nyelven beszél. Megnyugtató volt.

– Ez mit jelent? – kérdeztem kábán.

– Egy atlantiszi altató, de a füled jóléte végett én nem énekelek – mondta, mire elmosolyodtam. Nem tudtam elhinni, hogy ne tudna énekelni. Biztos voltam benne, hogy csak szerénykedett. – Megtört szívekről és fájdalomról szól. Nem túl vidám, de szeretem.

– Egyszer majd lefordíthatnád nekem – ásítottam nagyot.

– Mindenképp – suttogta vissza.

Egészen új érzés volt úgy elaludni, hogy valaki a hajamat cirógatta. Szokatlan volt hallgatni a szuszogását és érezni a bőre melegét, de tudtam, hogy nagyon gyorsan hozzá tudtam volna szokni a dologhoz.

10. FEJEZET

Másnap nem beszéltünk az együtt alvásról, ahogy harmadnap sem. *Ha pedig rajtam múlt, akkor soha nem is fogunk.* De érezhető volt kettőnk között a változás, mivel már nem kívántam a herceget a pokol legmélyebb bugyrába. Azt is mondhatjuk, hogy megbocsátottam neki, ezért újra beszélőviszonyba kerültünk és nem zavart, ha a társaságomban volt. Ráadásul tartotta magát az egyezséghez és heti egyszer a kertbe is elvitt, ahol láthattam a családom. Mindig egy kicsit jobban festettek, így, amikor felvetette az ötletet, hogy nézzük meg a könyvtárat,

örömmel fogadtam. Titkon abban is reménykedtem, hogy esetleg találok valamit arról, hogy hogyan mehetnék haza. Be kellett vallanom magamnak, hogy nem gyűlöltem Atlantiszon lenni, de ez még nem jelentette azt, hogy megbékéltem a történetekkel.

Mivel Atlantiszon minden csodaszép volt, tudtam, hogy a könyvtárral kapcsolatban is nagyok lehetnek az elvárásaim, ám a látvány még így is túlszárnyalta a legmerészebb gondolataimat is. Megszólalni sem bírtam, amikor beléptünk. Hatalmas volt és padlótól plafonig érő polcok töltötték meg, amiken megannyi különböző méretű és vastagságú kötet sorakozott.

Minden könyvmoly álma tárult elém.

Csakúgy, mint mindenhol, itt is sok volt a növény. Némelyik konkrétan a könyvespolcok oldalán kúszott végig, amitől az egész helyiség úgy festett, mintha egy fantasy film díszlete lett volna. A terem közepén díványok, karosszékek és asztalok is helyet kaptak. A helyiséghez emelet is tartozott, ahova kacskaringós, széles lépcső vezetett fel. A felső részről, éppen a lépcső mellett, vízesés zúdult le az alatta lévő szökőkútba. Az emeletet faragott kő korlát szegélyezte, amit szintén növények díszítettek.

– Ez a privát, királyi könyvtár, viszont a palotán kívül van még kettő – mondta Derm, ahogy leült az egyik karosszékre. Lépteink alatt visszhangzott a terem.

Izgatottan ugráltam egyik polctól a másikig, de hamarosan elbizonytalanodva lapozgattam.

– Egyiket sem tudom elolvasni – mondtam fanyar arcot vágva. – Már máskor is gondolkodtam ezen... Nektek van saját nyelvetek, mégis megértelek titeket és ti is engem. Valahogy kétlem, hogy elvégeztetek volna egy gyorstalpaló tanfolyamot magyarból.

– Atlantiszon nincsenek nyelvi akadályok, bárkivel képesek vagyunk kommunikálni. Mindegy, hogy milyen nyelv, képesek vagyunk megérteni és használni is. Ezzel pedig az áthozott emberek is így vannak. Hogy is mondjam? Ez a mágia nem igazán hozzánk, sokkal inkább a földünkhöz kapcsolódik – felelte Derm hátra dőlve. – Az írott szó azonban kicsit rafináltabb, de tudjuk orvosolni. Gyere! – nyújtotta ki felém a kezét mosolyogva. Felemeltem a ruhám szegélyét, ahogy közelebb mentem. Megálltam Derm előtt és ujjaimat a tenyerébe csúsztattam.

– Kész – mondta vidáman, mire megörökönyödve vontam fel a szemöldököm. Az egész csupán pár másodperc volt és semmi sem történt.

– Ennyi? – kérdeztem kétkedve, ahogy a herceg elengedett. Semmi különbséget nem éreztem.

– Próbáld ki! – biztatott magabiztosan. Visszasiettem az egyik polchoz és kihúztam egy könyvet, majd azonnal felcsaptam az elején. A betűk még mindig kusza sokaságnak tűntek, ezért már éppen hangot adtam volna a dolognak, amikor egyszer csak a szemem láttára változni kezdtek. Eltátottam a számát, ahogy a szöveg fokozatosan átalakult.

– Ez elképesztő – lelkendeztem vidáman Derm felé fordulva, aki könyökére támaszkodva figyelt. Újabb és újabb könyveket emeltem le a polcról és mindegyikbe belelapoztam, majd párat az asztalhoz vittem és leheveredtem. Félttem tőle, hogy csak lexikonokat fogok találni, de úgy tűnt, még az atlantiszi nép sem vetette meg a szórakoztató irodalmat. A herceg is megfogott egy vaskos kötetet és mindketten olvasni kezdtük, de a saját meglátásom szerint Derm sokkal többször nézett engem, mint a lapokat.

Amikor egy bordó kötet került a kezembe, Derm megszólalt.

– Az anyukám egyik kedvence.

– Valóban? – néztem rá hitetlenkedve, ugyanis a kötet egy erotikus jelenettel nyitott. Meg is lepődtem, hogy a mágikus sellő birodalomban is találok ehhez hasonlót, de végtére is miért ne? Erotika mindenhol van, miért ne írhatnának róla a sellők is?

– Tudod, miről szól? – kérdeztem vigyorogva. Tagadón ingatta a fejét. *Sejtettem.*

– Gondolom, valami rémesen romantikus szerelmes történet – mondta végül Derm, mire elnevettem magam. – Miért? Nem az? – kérdezte döbbenet. Felálltam és a szék karfájára ülve elé tartottam a szöveget. A karjaink összeérték és bár nagyon is tudatában voltam, minden egyes négyzetcentiméternek, ahol a bőröm az övéhez ért, mégsem húzódtam odébb.

Figyeltem, ahogy sebesen olvassa a sorokat és látható volt, ahogy a szeme elkerekedik, amikor a legpikánsabb részhez ér. Ezt látva csak még inkább nevetgetnékem támadt. Derm úgy döntött, kicsit jobban belemélyed az anyukája kedvencébe, ám miközben olvasott, végig minden az arcára volt írva. Körülbelül a fejezet felénél járhatott, amikor fejrázás közepette összecsapta és letette inkább.

Eközben én kerestem néhány ismeretterjesztő kötetet is, de az átjáróról egyik sem ejtett szót. Találtam azonban egy könyvet, amiben a Kristály királyság tagjairól írtak és egészen fellelkesültem, amikor az egyik oldalon megláttam Dermet.

– Nézd, ebben benne vagy – toltam az orra alá. – Minden királyi családhoz tartozik egy? – emeltem magasabbra a vastag darabot. A herceg bólintott és ki akarta venni a kezemből a kötetet, de én elhúztam.

– Ne olvasd el! Mindig furcsa dolgokat írnak.

Felvontam az egyik szemöldököm.

– Ezek után mindenképpen el kell olvasnom – jelentettem ki és rögtön falni kezdtem a sorokat. Elhúztam a szám. – De hát nem is ír semmi rosszat. Eléggé méltatóan beszél, mintha tökéletes lennél.

Derm elmosolyodott és biztos voltam benne, hogy szerette volna rávágni, hogy mert az is vagyok.

– Azt egy szóval sem állítottam, hogy rosszat ír.

Sóhajtvá becsuktam a könyvet.

Már későre járt, amikor a varázslat kezdett eloszlni és a szavak összekuszálódtak. Csalódottan csuktam be a regényt. *Ez a varázslat is ideiglenes, mint amikor kint úszunk.*

– Későre jár, mehetünk? – kérdezte a herceg kinyújtóztatva elgémberedett tagjait. Bólintottam és már épp visszatettem volna a könyveket, amikor megállított. Egy kupacba rendezte, mind a nyolcat és a mellkasához döntve elindult velük. – A szobádban tudod folytatni, ha pedig végeztél velük, tudunk választani újakat – nézett vissza rám. – A varázslatot is meg tudom újítani, nem okoz problémát – vigyorgott és én hihetetlenül hálás voltam. Gyorsan utána siettem és lelkesen beszélni kezdtem arról, amit eddig olvastam. A könyvekről akár órákig is el tudtam társalogni.

Egyik nap, amikor éppen az aktuális olvasmányomat lapozgattam, Derm azzal a bejelentéssel érkezett, hogy aznap van a „Nagy dagály” napja.

– Mi az a Nagy dagály nap? – kérdeztem felé fordulva és kócos kontyomból kicsúszott egy tincs. Aznap szépen elrendezett frizurát készítettek nekem, de kényelmetlennek és túlzottan formálisnak találtam, ezért újragondoltam a dolgot. Biztos voltam benne, hogy egyik nő sem lett volna túl boldog, hogy elrontottam a munkájukat.

Néhány hete egészen normálisan tudtunk egymással viselkedni, ezért nem szerettem volna panaszkodni egyik frizurára sem, amit készítettek. Egyébként is szép volt, csak épp nem alkalmas arra, hogy ágyban heverésszen vele az ember. Még olyan őrületes gondolatom is támadt, hogy

talán elkezdhetnék velük beszélgetni. Végtére is, már hónapok óta ismertem őket, de a nevüket sem tudtam, ami irtó kellemetlen. Néhány szót ugyan váltottam velük, de az minimális volt és semmi érdeklődő. A beszélgetés gondolatban könnyen ment. A valóságban viszont mindig torkomon akadtak a szavak, pedig a palota ügyeiről kik tudnának többet, mint az ott dolgozók? Tökéletes információ szolgáltatás lehetett volna a számomra.

– Ezen a napon találkozhatasz a többi amatrixszal – jelentette ki. Elhúztam a szám és becsukva leraktam a könyvet.

– Miért akarnék találkozni velük?

– Azt hittem, szívesen beszélgetnél pár sorstárssal.

– Nem értem az egésznek a lényegét – ráztam meg a fejem. – Eddig szinte nem is láttam őket, most meg barátkozzak? – vontam fel az egyik szemöldököm.

– Ezt az eseményt édesanyám találta ki – magyarázza Derm ellágyult hangon. Fontosak voltak neki, amit nagyon tiszteltem benne. – Úgy gondolta, hogy az embereknek jól tesz, ha beszélhetnek egymással. Szeretném, ha elmennél.

– Jó – egyeztem bele. Bár úgy gondoltam, hogy nem én leszek az egyetlen, akinek nem lesz kedve a bájcsevejhez.

Aha... Nagyobbat nem is tévedhettem. A lányok nevetgéltek és mind annyira vidámak voltak, mintha átestek volna egy agyimosáson. Undorodva húzódtam arrébb egy csapat vihorászó csajtól. *Lehet, hogy Derm becsapott és ők nem is emberek, hanem beépített sellők?* De jobban megnézve őket felismerhető volt az emberi mivoltuk. Volt

időm megfigyelni az atlantiszi nőket és egészen mások voltak a gesztusaik és a beszédük is. Ezek a lányok minden kétséget kizáróan a világomból származtak, és nagyon jól megvoltak... Én meg már azt hittem, hogy egy igazi szörnyeteg vagyok, amiért néha már-már jól szórakoztam. Végignéztem a különböző korú és alkatú nőkön, melyek közül csupán néhány arc volt komor – az enyémen kívül, természetesen. Nagyot kortyoltam az italomból, aztán szinte levágtam az asztalra, mire páran furcsa pillantással illettek, míg mások összesúgtak a hátam mögött. Kicsit elárulva éreztem magam, ezért mérgemben a számba tömtem egy hatalmas süteményt. Úgy festettem, akár egy mókus.

– Gyorsan, az a vörös hajú a koronaherceg ágyasa – harsogta mögöttem valaki, mire teleszájjal elismételtem az utolsó szavát. Mégis, hogy mondhatott ilyet? *Hol érzik ezeket magukat, a Szulejmánban?*

Megfordultam, hogy szemügyre vegyem az említett lányt. Körbeállták a vörös hajzuhataggal rendelkező fiatal nőt, akit egyszer már láthattam távolról. Ezúttal sem tudtam túlzottan megnézni, mivel annyian sündörögtek körülötte, hogy csak a feje búbja látszott ki. Nem értettem, mit reméltek rajongásukkal, amit a másik lány irányába mutattak. Talán azt gondolták, hogy mindebből nekik is hasznuk származhat? Engem szerencsére elkerültek, bár az is igaz, hogy többségüknek beszóltam néhány nem túl kedves szót. Derekkal az asztalnak támaszkodtam és beleharaptam egy újabb sütibe. Tudtam, ha ez így megy

tovább, a Nagy dagály nap alatt felszedek néhány plusz kilót.

– Hagyjatok! – csattant fel éles hangon a fiatal nő, miközben kibontakozott a körből. Egészen mások voltunk, mintha ő maga is atlantiszi lenne. A szépsége legalább annyira letaglózó volt, mint a sellőké. Tökéletes alkata volt, az a fajta, amit a többség csupán kemény edzéssel volna képes elérni. Sugárzott belőle a magabiztosság, ami belőlem mindig is hiányzott. A szeme ezüstösen villant az egyik lányra, aki próbálta megnyugtatni. A bőrét itt-ott szeplők tarkították, de nagyon jól állt neki. Derékig érő haja meglibbent, ahogy elviharzott. Épp azon gondolkodtam, hogy Derm vajon miért pont engem választott, amikor a Balaton parton voltak igazi bombázók is, amikor valaki megszólalt mellettem.

– Durva, mi?

A szőkésbarna hajú lány felé fordultam. Rögtön az jutott róla eszembe, hogy igazán bájos.

– Stein Réka – mutatkozott be felnézve rám. Én sem voltam túl magas, de ő körülbelül százötven centi lehetett. Nálam valamivel teltebb volt, ami az arcán is meglátszódott egy kicsit.

– Hollósi Szófia, de nyugodtan hívj csak Szofinak – mondtam.

– Látom, te sem vagy oda ezért az egészségért.

– Nem értem ezeket a lányokat – ráztam meg a fejem. Réka bólintott, mire vad göndör tincsei szabad utat kaptak és azonnal a szemébe hullottak, amit gyorsan eligazgatott.

– Na és te, hogy kerültél ide? – kérdezte, mire valószínűleg furcsa pillantást vethettem rá, ugyanis magyarázkodni kezdett. – Mármost miért voltál aznap a Balatonon?

– Nyaraltam – feleltem tömören. – És te?

– Egy koncert miatt mentem, ami amúgy szuper volt – lelkesedtem és a vidámsága ragadós volt, ugyanis észrevettem, hogy mosolygom.

– Ha az egyik herceg észrevenne engem, akkor rögtön lecsérélné ezeket a prúd picsákat. Amúgy is szebb vagyok náluk – morogta egy lány a hátunk mögül, aki kicsit sem próbálta elrejtteni az ellenszenvét. A vicces az volt, hogy engem nézett. Lehervadt a mosolyom és értetlenül álltam a dolog előtt. *Ennek meg mi baja?* Az egész lány mű volt, de abban sajnós igazat kellett adnom, hogy szebb volt nálam. Dűnnyögve fordultam el tőlük és figyelmemet az asztalnak szenteltem.

– Te nem is tudod, ugye? – kérdezte Réka.

– Mit kéne tudnom? – néztem rá.

– Nekem Lemnoid mindent elmondott – mosolygott és volt valami furcsa a hangjában. Egy újabb kimondhatatlan név, ezért rögtön tudtam, hogy csakis atlantiszi lehet és bizonyára a sellő férfi, aki elhozta.

– Szóval a helyzet az, hogy egyik atlantiszi pasi sem érhet addig a „nőjéhez”, – kezdte és a nője utána kis

idézőjeleket mutatott a levegőbe – amíg a két herceg meg nem tette. Mármint persze tapizhatja és ilyen-olyan dolgokat tehetnek, de az igazi akciónak ki kell maradnia – kacsintott rám. – Persze, én nem bánom, de ahogy hallottad, mások igen. Bár Lemnoid rendes fickó és semmivel sem próbálkozik, de nem tudhatom mi lenne, ha nem korlátoznák.

– Várj! Ezt nem értem – ráztam meg a fejem értetlenül. Erről eddig semmit sem hallottam. Derm nem mesélt ilyesmiről és teljesen tanácstalan voltam. – Hogy-hogy nem érhetnek hozzátok?

– Ez valami ősi szabály és van egy mágikus kötés is rajtuk, hogy biztos ne szeghessék meg az esküjüket, de szerintem beszélgetned kéne a hercegeddel. Elég sok hasznos dolgot mondhat – jelentette ki, én pedig azonnal felbosszantottam magam.

– Ő nem a hercegem – csattantam fel, majd nyugodtabban folytattam. – Eszem ágában sincs ilyesmikről kérdezgetni.

– Dühösnek tűnsz – állapította meg.

– Nem vagyok dühös – vágtam rá. Pedig az voltam. Idegesített, hogy ennyire tudatlan voltam és leginkább a saját hibámból, mivel csökönyösen ragaszkodtam ahhoz az elvemhez, hogy nem fogok kérdezősködni Dermtól. Miért? Mert tudtam, ha megteszem, akkor túlzottan elragadtatom magam és egyre többet akarnék megtudni Atlantisz világáról. Már a könyvek is, amiket olvastam, teljesen magukba bolondítottak, nekem pedig eszem

ágában sem volt megszeretni a helyet... Vagy magát a herceget. – Hogy működik a kötés?

– Nem nagyon tudom, de ennek hála kénytelenek várni.

– Akkor végképp nem értem, hogy miért dühösek rám – húztam el a számat. – Ennyire szexhiányuk van, vagy mi?

Réka hümmögve beleharapott egy szendvicsbe, majd miután lenyelte, válaszolt.

– Kiváltságosnak tartanak. Több mindent megkaphatsz, mint ők. Ráadásul egyelőre nem hagyhatjuk el a palota egy bizonyos részét – ami amúgy elég nagy – szóval nem panaszkodom – mosolyodott el. – Meg aztán mégiscsak hercegekről van szó. Sokkal jobban hangzik, mint egy egyszerű polgár vagy katona – magyarázta újabbat harapva és erősen gesztikulálva.

Bűntudatom támadt, amiért csak saját magam miatt nyafogtam és nem gondoltam másokra. Az ittlétem alatt csak néha jutott eszembe a többi lány, pedig nem tudhattam, hogy nekik milyen sors jutott.

– A hercegeknek jogukban áll cserélni, de Antedon és Echinoderm nem hajlandóak rá – szólalt meg újra Réka és a szívem összeszorult a hallottaktól. – Legalábbis eddig még nem – tette hozzá sejtelmesen. *Derm lecsereélhet engem?* A pusztá gondolatától is szomorúság fogott el, amolyan megmagyarázhatatlan fajta. Az ujjaimat tördelve néztem a terem másik felébe, hogy ne kelljen Réka szemébe nézmem és ne lássa rajtam, mennyire rosszul érintett, amit mondott. *Miért nem tette még meg? Elviselhetetlenül viselkedtem vele és most láthattam, hogy vannak, akik önként és dalolva széttárnák neki a*

lábukat. Gombóc szorongatta a torkom és nem tudtam mit tenni ellene. *Ha lecserélne, ki tudja, mi történne velem. Lehet, hogy egy másik Atlantiszhoz kerülnék?* Végignéztem a lányokon és eszembe jutott az, aki Lexszel volt. A többi királyság amatrixa más-más termekben voltak, ezért nem találkozhattam vele. Pedig szívesen beszéltem volna a fiatal nővel, hogy megtudjam jól van-e. *Mi van, ha Derm lecserél és Lex puszta bosszújából megkaparint magának?* Erre a gondolatra a szomorúság helyét hirtelen átvette a pánik.

– Eléggé elsápadtál. Jól vagy? – nézett rám aggodalmasan. Gyorsan elvettem két sütit az asztról és egyszerre betömtem őket a számba.

– Remekül – morogtam szinte érthetetlenül. Mindenből elegendem volt és szerettem volna visszavonulni, hogy átgondoljam az új információkat, amiket megtudtam.

– Alig várom már a Kristály bált – csiripelte egy barna hajú, apró termetű lány. Egészen úgy festett, mint egy aranyos tündér. – Akkor majd elcsavarom az egyik herceg fejét – vihorászott.

Ennyit arról, hogy aranyos. Hány éves egyáltalán ez a kis csitri? Maximum tizenhétnek néztem. Na, nem mintha én sokkal idősebb lettem volna, de akkor is elég merész kijelentést tett. *Még hogy elcsavarja a fejét? Kikaparom a szemét!* Ijedten kaptam levegő után. *Csak nem vagyok féltékeny?* Ezt a gondolatot azonnal elvettem és inkább megkérdeztem Rékától, hogy miről beszélt a kicsaj.

– Hát – kezdte tétován. – Amolyan beszélgetős est, ahol mindenki-mindenkivel megismerkedik.

– És ezt miért úgy mondtad, mintha attól tartanál, hogy leharapom a fejed?

– Lehet, hogy valamilyen részletet kihagytam – váltott cincogásra a hangja, mire felvontam az egyik szemöldököm. Réka szégyenlősen elmosolyodott és az egyik tincsét idegesen az ujjá köré tekerte.

– Igazából a Kristály bál kifejezetten a hercegeknek van. Itt tudják megismerni a többi lányt, és hát, tudod... – vonta meg a vállát. Tudtam... Itt a lehetőségük, hogy eldobjanak, ha úgy adódna.

– Akkor gondolom a vöröshajú lány és én nem vagyunk rá hivatalosak – mondtam komoran.

– Nem, de ha ez megnyugtat, én sem szeretnék menni – magyarázta a lány és hittem neki. Volt az egész lényében valami őszinte, amit egyszerűen nem lehetett volna tettetni és ezért azonnal kedvelhetővé vált.

– Mikor lesz?

– Ma esete – motyogta Réka halkán. Derm meg sem említette a dolgot, ez pedig bosszantott. Elhúztam a számat és úgy döntöttem, nem érdekel. Nem voltam hajlandó a további időmet arra fecsérelni, hogy mérgeledjek vagy aggodalmaskodjak. Egészen más dolgokról kezdtünk beszélgetni, és még véletlenül sem terelődtek a gondolataim a herceg felé.

Az ágyon fekvé azon gondolkodtam, vajon kedvelem-e Dermet? Ha a saját világomban ismerkedtünk volna meg, akkor minden sokkal egyszerűbb lehetne. Egy hozzá hasonló férfi figyelmét felkelteni felért volna egy csodával.

Büszkén pillantottam volna rá, hogy igen, ő hozzám tartozik, neki én kellek és rám figyel, nem másra. Ráadásul tényleg figyelt rám. Nem sok mindent mondtam neki, de bármit ejtettem ki a számon, azt megjegyezte. Próbált felvidítani és többször is bocsánatot kért, néha még akkor is, ha semmit sem tett. Arról nem is beszélve, hogy tényleg nem ért hozzám az akaratomon kívül. Bár az álombeli eset nagyon felhúzott, hiszen becsapva éreztem magam. De lényegében igaza volt abban, hogy az sem akaratomon kívül történt.

Annyira a gondolataimba mélyedtem, hogy észre sem vettem, amikor kinyílt az ajtó. Már csak arra lettem figyelmes, hogy a herceg az ágy végében ácsorog és engem bámul.

– Milyen volt a Nagy dagály nap? – kérdezte kedvesen.

– Tanulságos – mondtam miközben felültem. – És te már várod a Kristály bált? Ahogy látom, már ki is csípted magad – néztem végig rajta, és nem tehettem róla, de a hangom keserűségtől csöpögött. Elegáns fekete vászonnadrág volt rajta, bőr csizmával. Szintén fekete ing, aminek ujját a könyökhajlatáig feltúrta. A felső két gombot nem gombolta be, ehhez pedig egy díszesebb mellényt húzott. Egyik szemöldöke felszaladt és ajkaira féloldalas mosoly kúszott. Elsétált az ágy oldalához és leült a szélére. Finom parfüm illat áradt belőle, amitől csak még dühösebb lettem rá.

– Mit tudsz a Kristály bálról? - kérdezte.

– Eleget – vágtam rá. – Ahogy azt is, hogy nem tőled tudom, amit tudok.

– Nem tartottam fontosnak, hogy elmondjam – közölte. Ujjaim ökölbe szorultak. – Mivel meg sem fordul a fejemben, hogy lecseréljelek.

Csendben kellett volna maradnom és örülnöm annak, amit mondott, de helyette rázúdítottam a kétségbeesett dühömet.

– Miért nem? Csak a baj van velem és most végre itt a lehetőséged.

Elnevette magát. Volt képe kacagni! Miért kell folyton jókedvűnek lennie, amikor engem majd szétvet az ideg?

– Valóban csak a baj van veled – ingatta a fejét. – De nem olyan nőre vágyom, aki teljesíti minden óhajomat és fejet hajt az akaratom előtt. Arra ott vannak a szolgálók és egy seregnyi idegesítő talpnyaló.

Kicsit feljebb tornázta magát az ágyon, keze a derekam mellett pihent. Éreztem a belőle áradó hőt, ami furcsa remegést váltott ki a gyomromból.

– Ráadásul – suttogta egészen közel hajolva az arcomhoz. – Egyik lány sem olyan szép, mint te.

– Ebben tévedsz – feleltem elszomorodva a szebbnél-szebb nőkre gondolva, akiket láttam. Tekintetem az ajkára tévedt és ez nem kerülte el a figyelmét.

– Nem, nem hinném – rázta meg a fejét és már épp közelebb hajolt volna, de elhúzódtam. Komoran néztem magam elé.

– Ha valaki mást választanál, hazamehetnék? – kérdeztem hirtelen. A pillanatnyi varázs azonnal megszűnt, Derm teste megmerevedett. Hátrébb húzódott, majd összehúszta a száját. Kezével a matrac szélébe markolt és összehúzott szemöldökkel a padlót bámulta. Még soha nem láttam őt igazán dühösnek, de úgy gondoltam, abban a percben az volt.

– Nem – mondta és ez a rövid szó temérdek indulatot hordozott. Felpattant és fel-alá kezdett járkálni. – Miért akarsz mindenáron megszabadulni tőlem? Hiszen mindent megteszek, hogy jól érezd magad – kelt ki magából. Nem kiabált, de feljebb vitte a hangját.

– Ezt most komolyan meg kellett kérdezned? – meredtem rá hitetlenül. Behunyta a szemét és vett egy mély levegőt.

– Tudom, igazad van – mondta valamivel nyugodtabban. – De... Mindent megteszek és te mégis...

Mindkét kezével beletúrt a barna tincseibe.

– Mégis mi? – ugrottam fel az ágyról mérgesen. – Folytassa, hercegem! Mégis milyen vagyok? Egy idegesítő, kiállhatatlan dög? Sokkal könnyebb lenne nélkülem?

– Ne forgasd ki a szavaim. Semmi ilyet nem mondtam.

– De biztos szeretted volna! – folytattam a bosszantását. Nem tudtam, mi ütött belém, de szerettem volna, ha ő is ugyanolyan rémesen érzi magát, mint én. Szerettem volna kiadni magamból a dühöt.

– Tudod mit? Lehet, hogy tényleg lecseréllek! – csattant fel, és hátat fordítva nekem az ajtó felé csörtetett. Hevesen

felrántotta, majd bevágta maga után és én megszeppelve néztem. *Ezt akartam, nem? Akkor mégis miért égetik könnyek a szemem és mi ez a furcsa érzés a mellkasomban?*

– Tedd azt! – kiabáltam még utána, noha már biztosan nem hallhatta.

11. FEJEZET

Sírtam, de magam sem tudtam igazán, hogy miért. Egyszerűen elkezdtek záporozni a könnyeim és nem bírtam gátat szabni nekik. Egy idő után azt is feladtam, hogy megpróbáljak elaludni, pedig mennyivel jobb lett volna, mert nem akartam azon gondolkodni, hogy Derm azokkal a nőekkel nevetgél. Nem is kellett volna, hogy érdekeljen, de akárhányszor lehunytam a szemem, csak ezt láttam.

Vajon még mindig tart a bál?

Felálltam az ágyról és az ablakhoz sétáltam, majd elhúztam a fényes függönyt. Egyszerűen csak hagynom kellett volna, hogy megtörténjen. Könnyebb lett volna, mint az állandó küzdelem. De nem is ez volt a valódi probléma. Már nem is szerettem volna harcolni és nem azért, mert belefáradtam, hanem... Egyáltalán nem éreztem szükségét és ettől egy idióta libának érzetem magam. Mit mond el rólam mindez?

Nagy ricsaj közepette kivágódott a lakosztályom ajtaja és Derm botorkált be rajta. Az örök egyetlen szemrebbenés nélkül csukták be mögötte a bejáratot, miközben ő botladozva felém lépkedett. Összeráncolt homlokkal szemléltém a jelenetet. Egyértelműen felöntött a garatra.

– Sajnálom – mondta kissé kásás hangon. – Annyira sajnálom. Szörnyű dolgokat mondtam. Igazából teljesen megértelek. Tudom, miért vágyódsz annyira haza és úgy sajnálom. Hmm, ezt már mondtam...

– Részeg vagy – állapítottam meg oldalra döntve a fejemet. Ő meg kicsit fátyolos szemével az arcomat tanulmányozta.

– Te pedig miattam sírtál – lehelte kissé akadozva. – Rémes vagyok. Tényleg nagyon sajnálom!

Szavai kissé egybefolytak, ezért egy-egy szót nehezen lehetett megérteni.

Nem kedveltem a részeg embereket, már az is zavart, ha valaki kicsit spicces volt. Egyszerűen nem bírtam ilyenkor

elviselni őket, mert nem tetszett a viselkedésük. Ám Derm annyira kis esetlen volt így, hogy egészen megsajnáltam.

Eddig folyton a tiszteletet parancsoló herceg szerepében tetszelgett vagy épp a huncut bálgúnáréban, de ezúttal olyan sebezhetőnek tűnt. Nagyot sóhajtva közelebb léptem.

– Semmi baj. Nem haragszom – ráztam meg a fejem. Kétségbeesett arca felderült és karjait körém fonta. Az alkoholszag körül lengte, de nem volt túlzottan zavaró, inkább kellemes és mámoros. Éreztem, ahogy az egyik tincsemmel kezd játszózni és az ujja köré tekeri.

– Imádom a hajad – mormolta miközben állta a fejem búbján pihent. – Annyira szép, de rajtad minden az.

Kicsit elnevettem magam. Semmi különös nem volt a hajam színében, csak szimpla gesztenyebarna.

– A bor beszél belőled – mondtam mosolyogva és távolabb húzódtam, hogy a szemébe nézhessek.

Ujjhegyével végigsimított a gerincem vonalán, vártam a következő lépését. *Vajon tovább merészkedik, vagy itt szabja meg a határokat?* Spiccesen valahogy kevésbé tűnt fegyelmezettnek. A keze nem mozdult, de közelebb hajolt és ajkával finoman megcirógatta a fületem.

– Kedvellek. Te miért nem kedvelsz? – suttogta, és szavai hallatán csupa libabőr lettem. Szívem hevesebben dobogott a mellkasomban és attól tartottam, hogy ezt ő is meghallja. Annyira közel volt, mindenhol éreztem őt. Kemény teste nekem feszült. Tudtam, hogy visszavonulót kellett volna fűjnom, de nem akartam. Vettem egy mély

lélegzetet, melleim a herceg mellkasának feszültek. A lábam köze lüktetett a vágtyól.

– Részeg vagy – mondtam rekedten. Megrázta a fejét és hirtelen a vállamra hajtotta. Szaporán vette a levegőt. Forró lehelete csak még inkább felkorbácsolta a bennem tomboló tüzet.

– Csak szeretném, ha boldog lennél – mormogta a bőrömbe és éreztem, ahogy ajkát végigvezeti a csontom vonalán. Ó, *egkek!* Visszafojtottam egy feltörni készülő nyögést és a plafon felé emeltem a fejem. Kezemmel Derm ingébe kapaszkodtam és erősebben markoltam, amikor megéreztem a nyelve hegyét. Felsőhajtottam, de tudtam, hogy ez semmilyen szempontból sem alkalmas pillanat ilyesmire, ezért gyorsan oldalra léptem és kibontakoztam az öleléséből. A herceg egyetlen pillanatra megingott, de hamar összeszedte magát.

– Pihened kell, majd beszélünk, ha kialudtad magad – hadartam a hajamat igazgatva.

– Teljesen jól vagyok, kedvesem – mosolyodott el féloldalasan és tett felém egy tétova lépést.

– Én viszont nem vagyok jól – fakadtam ki. – Teljesen össze vagyok zavarodva. Gondolkodnom kell. Jelenleg azt sem tudom, hogy mi ütött belém. Minél régebb óta vagyok itt, annál inkább kezdem elveszíteni a kontrollt. Miért nem taszítalak el? Miért remeg a gyomrom? Miért jó érzés veled lenni, amikor gyűlölnöm kellene téged?

A herceg kicsit megdöbbsent a szóáradatom hallatán és ezzel nem volt egyedül. Nem szerettem volna mindezt

rázúdítani, de ahogy kinyitottam a számat, már nem volt megállás és minden kiáramlott. Egy ideig csendben meredtünk egymásra és míg az ő arcáról nem sokat lehetett leolvasni, biztos voltam benne, hogy az enyém nyitott könyv.

– Korábban miért húztad annyira fel magad? – kérdeztem hirtelen. – Sokkal rosszabbakat is mondtam már és eddig soha nem borultál ki.

Derm arcára mosoly kúszott, de ez amolyan fanyar, kényszeredett fajta volt.

– Egy rövid időre azt gondoltam, talán féltékeny vagy, pedig valójában csak újabb lehetőséget láttál a szökésre – válaszolta, és a padlót kezdte bámulni. Hirtelen nem tudtam, mit mondhattam volna. Valóban féltékeny voltam, bármennyire is fájat beismernem.

– Nem akarom, hogy más lányokkal enyelegj – szoltam tétován, aztán a mellkasom előtt keresztbe fontam a karom. – Még akkor sem, ha nem látom és soha nem tudnám meg.

Derm az ágyhoz ment és leült a szélére. Könyökével a térdére támaszkodott és a tenyerével próbálta elrejteni a mosolyát. Tekintetében játékosságot láttam, de egyben komolyságot és töprengést is, mint aki azon gondolkodik, mihez kezdjen velem.

– Nem fogok enyelegni és most sem tettem hasonlót – mondta tetőtől-talpig végigmérve. Egy top és rövidnadrág volt rajtam. Nem volt benne semmi szexi, de ahogy ő nézett rám, attól egészen zavarba jöttem és úgy éreztem, a

ruhám túl sokat mutat. Megigazítottam a pántos felsőmet. Ez kivételesen nem volt annyira kosztümös és akár modern darabként is elment volna. A gardróbban kutatva több holmit is találtam, ami kevésbé volt hercegnős, de farmert és pólókat sajnos nem. Derm levette a mellényét, majd elkezdte kigombolni az ingét.

– Mégis mit művelsz? – kiáltottam rá.

– Itt alszom – mondta könnyedén.

– Nem – tiltakoztam. – Nem alhatsz itt!

Ledobta a felsőjét a földre és felvont szemöldökkel nézett rám, mint aki azt mondja, próbálj megakadályozni. Nagyot nyeltem, ahogy megláttam a mezítelen felsőtestét. Elfordítottam a fejem és csak azért sem bámultam.

A fenébe is, hiszen láttad már meztelenül is, akkor meg mit számit?

– Nem hallod, amit mondok? – kérdeztem dacosan. Derm a párnát kezdte igazgatni.

– Természetesen hallom, csak egyszerűen úgy döntöttem nem veszek róla tudomást – mondta vidáman és most már sokkal kevésbé volt kásás a hangja. Olyan volt, mintha máris kijózanodott volna valamelyest. – De miért is aggódsz? Aludtunk már együtt.

– Akkor volt rajtad ruha – vágtam rá visszafordulva felé.

A herceg lepillantott magára.

– Ezt minek neveznéd? – mutatott a nadrágjára elvigyorodva és lerúgta a csizmáját, aztán bedőlt az ágyba és elterült.

– Remélem, holnap hasogató fejfájással ébredsz! – fenyegettem dühödten.

– Ez az én szúrós kis tengerisünöm – nevetett a herceg.

– Nem vagyok benne biztos, hogy ez most bók vagy sértés akart lenni – jelentettem ki fintorogva. Derm halkan nevetett és kezét a tarkója alá helyezte. Most, hogy ott volt, a fáradtság hamar eluralkodott rajtam. Elnyomtam egy ásítást, ahogy a hívogató ágyra pillantottam. Természetesen az ágy vonzóságához kicsit sem tett hozzá a rajta terpeszkedő félpucér Adonisz. *Miért kell ennyire jól kinéznie?* Lassan közelítettem, majd szinte félve másztam fel a matracra. Még mielőtt butaságot tehettem volna, például nyálcsorgatva a zöldszeműre vetem magam, gyorsan leheveredtem mellé és szorosán magam mellé préseltem a kezem. Valószínűleg úgy festettem, mint valami hulla. Nem néztem a herceg irányába, helyette az ágy fölött lógó baldachint bámultam. Derm közelebb mozdult hozzám és keze súrolta az enyémet, amitől mintha apró villámok cikáztak volna végig a testemen.

– Voltak szép lányok? – kérdeztem kimérten és reméltem, hogy a hangomból semmiféle érzélem nem szűrődött ki.

– Akadt néhány – felelte és ettől azonnal hányingerem támadt, de azért értékelttem, hogy őszinte volt. Megéreztem kezét az arcomon, ezért felé fordultam. – De mind nagyon idegesítő volt.

Hümmögtem, mintha nem érdekelné a dolog.

– Mesélj még a bálról – kértem, de nem voltam biztos benne, hogy tényleg hallani szeretném-e. Abban viszont biztos voltam, hogy szerettem volna beszélgetni.

– Sokat kellett táncolnom – kezdte a felsorolást. – Udvariasnak kellett maradnom, pedig ez néha nem volt könnyű. Azt hiszem, a végén már nem is ment, de az a rész kicsit kiesett. Rémlik valami arról, hogy Antedon közölte, hogy húzzak el – vakarta meg a halántékát. *Vajon mennyit ivott?* – gondoltam megrovón. – Tudod, némelyik lány csak mondta és mondta, ami nem lenne rossz, de érezhető volt, mennyire el vannak telve önmagukkal. Egy szót sem ejtettek a családjukról, pedig te már kezdetek óta miattuk aggódsz. Arról már nem is beszélve, hogy némelyik nyíltan szexuális ajánlatokkal traktált és ha nálam nem jött össze, akkor mentek a bátyámhoz. De volt két ember, akivel normálisan lehetett beszélgetni, az egyikük egy szőkésbarna hajú lány volt. Valami Reni... vagy...

– Réka – vágtam rá izgatottan. – Vele én is találkoztam és nagyon kedves volt.

– Igen, de ő határozottan kijelentette, hogy nem áll szándékában cserélni. Ezen jót nevettem és elmondtam neki, hogy természetesen nem kényszeríteném ilyesmire. Ráadásul nekem sem áll szándékomban hasonlót tenni.

– Kedvelem őt – mosolyodtam el. – Szívesen beszélgetnék vele máskor is.

– Megoldható – mormolta Derm, ahogy egyik tincsemet a fülem mögé tűrte. A szemem azonnal felcsillant.

– Tényleg? – kérdeztem izgatottan, mire a herceg bólintott és hüvelykujjával végigsimított a számon. *Mi lenne, ha én is megérinteném?* A pillantásom lejjebb csúszott, kemény mellkasára, majd erőtől dagadó karjára. Az ajkamba haraptam, ahogy a hasánál lévő vékony szőröcsíkot figyeltem, amely eltűnt a nadrág alatt. Az ujjaim szinte bizseregtek, hogy végighúzzam őket a kockás hasfalon, egészen *addig* a pontig. Annyira belemerültem a bámulásba, hogy csak ekkor tűnt fel, hogy Derm légzése egyenletessé vált és szemhéja lecsukódott. Óvatosan felkönyököltem és közelebb hajoltam az arcához. Figyeltem, ahogy hússzű szempillái egy pillanatra megrebbenek, de nem nyitotta ki a szemét. Gyengéden megérintettem a haját, majd kezem az arcára csúszott, onnan pedig a nyakára. Tovább merészkedtem és az ujjbegyeim ezúttal a mellkasát súrolták. A hasán köröket rajzolgattam, de közben felnéztem az arcára, nehogy felébredjen. Elvigyorodtam. Volt valami izgató abban, hogy egy alvó embert taperolhattam. Végighúztam a kezemet a csípője vonalán és a nadrágja szélén, aztán pár másodpercig a gomb fölött lebegett a kezem, de ennél többet nem tettem. Az arcom már így is felforrósodott. Visszafordultam a herceg felé és feljebb tornáztam magam. Az egyik kezemmel a feje jobb oldalán támaszkodtam meg, a másikkal a balon. Ahogy lenéztem rá, hajam körbezárta az arcát és a homlokára hullott, de még mindig egyenletesen szuszogott. Tétováztam egy ideig, de aztán lehajoltam és szám gyengéden az övére tapasztottam. Lágyan és óvatosan

ízlelgettem őt, mire apró morgás hagyta el az ajkát. Ijedten elhúzódtam. Azt gondoltam, ha újra felemelem a fejem, akkor a csodaszép smaragd íriszek majd diadalittasan csillognak fel rám. Ám a herceg még mindig aludt. *Teljesen kiütötte magát* – gondoltam egy vigyor kíséretében és visszadőltem a matracra.

Lehet, hogy Derm nem volt magánál, de ezúttal én kezdeményeztem... Most már biztos volt, hogy valami nagyon nem stimmel velem.

Nagyot nyújtózkodva ébredtem fel, aztán megdörgöltem a szemem. Ásítottam egy hatalmasat és beletúrtam a hajamba, mire rögtön gubancba akadtak az ujjaim. Sóhajtva forgattam a szemem. Én bezzeg sosem fogok olyan tökéletes külsővel ébredni, mint a Disney mesék hercegnői.

Kinyílt az ajtó és belibbent a három szolgáló, majd szinte azonnal megdermedtek. Pár másodperc elteltével vihogva lesütötték a szemüket. *Ezekbe meg mi ütött?*

Egy kar fonódott a derekamra, mire meglepetten felsikítottam és arrébb ugrottam. Ez azonban annyira jól sikerült, hogy a földre huppantam miközben kezem-lábam a takaróba gabalyodott. Teljesen megfeledkeztem róla, hogy nem vagyok egyedül, amikor Derm legutóbb itt aludt még azelőtt elment, hogy felébredtem volna. A herceg is felriadt és kómás fejjel nézett le rám.

– Mit keresel a földön?

Fintorogva fújtam ki a szememből egy hajtincset és lerángattam magamról a takarót. *A nap kérdése...*

– Jógázok, basszus – morogtam. – Ez itt az ijedt csirke pozíció.

– Nem tudom mi az a jóga, de elég viccesen festesz – válaszolta és visszadőlt a párnára. *Megfojtom.*

– Kisasszony kérem, készítsék egy fürdőt önnek? – mosolygott a barna hajú nő. Volt valami abban a mosolyban... Vagy csak én láttam bele? Pedig semmi sem történt! SEMMI!

Vagyis lehet, hogy kicsit megfogdostam és az is lehet, hogy megnyaltam... De ez semmi. Vörösödő fejjel bólintottam.

– Mi lenne, ha veled fürdenék? – kérdezte önelégült hangon a herceg. Nem láttam az arcát, de el tudtam képzelni, milyen fejet vág.

– Kizárt! – vágtam rá rögtön és próbáltam kiszabadítani a bokámat is a takaró fogságából. El sem tudtam képzelni, hogy ezt mégis hogyan sikerült összehoznom, de jól belegabalyodtam.

– Tegnap nem voltál ilyen szégyenlős, amikor végigtapogattál – hangzott a mély hang, mire azonnal ledermedtem.

Ó. Te. Atya. Úr. Isten.

Hát fent volt? Ne! Menten nyeljen el a föld, itt helyben!

A szolgálók is felnevettek, engem viszont zavaromban már a sírás kerülgetett. Az egyik díszpárnát az arcomba nyomtam és belesikíttam. Derm erővel kényszeríttem rá, hogy elemeljem a fejemtől a párnát. Morcosan meredtem az öntelt ponty fejére.

– Arra gondoltam, hogy reggelizhetnénk a függőkertben. Szerintem imádnád – mondta mosolyogva. Durcásan vállat vontam, mivel megszólalni képtelen lettem volna. A három nő egyetlen kérdés nélkül máris cselekedett. – Én is rendbe szedem magam, aztán mehetünk is – búcsúzott.

Derm pusztit nyomott a homlokomra és felállt. Még csak arra sem vette a fáradságot, hogy visszavegye az ingét vagy a csizmáját, hanem úgy ahogy volt, távozott.

A hajamat ezúttal szép fonatokba rendezték és pár apró fehér virágot, illetve gyöngyöket fűztek bele. A sminkem is természetesebb hatást nyújtott, csupán csillogó fehér szemhéjfesték és szájfény volt rajtam. Halványkék ruhámon ezüst minták futottak végig. Kissé kreolos bőrrömet tökéletesen kiemelte. Kivételesen nem földig ért, csak a térdem alá. Lehajolva becsatoltam az ezüst színű cipőmet is és mosolyogva fordultam hátra. A három nő megfelfejthetetlen arckifejezéssel szemlélt és úgy gondoltam, ideje bocsánatot kérnem. Már amúgy is túl sokáig halogattam a dolgot.

– Szeretnék elnézést kérni – kezdtem lassan, mire értetlen tekinteteket kaptam válaszul. – A múltkori miatt. Az, amit tettem nem volt szép és amúgy sem maguk tehettek a helyzetemről – hadartam el a mondandómat egyetlen szuszra, mielőtt elszállt volna a bátorságom. Annyira hosszúra nyúlt a csend, hogy az már kellemetlen volt.

– Volt már ennél rosszabb is – szólalt meg végül a szőke hajú lány és halványan elmosolyodott. Ezt valahogy nehezen bírtam elhinni, de értékeltem, hogy próbálkozott felvidítani.

– Megtudhatom a nevüket? – próbálkoztam tovább. Összenéztek, de aztán bólintottak.

– Ametiszt vagyok – mutatkozott be a szőke hajú lány és az ő neve már ismerősen csengett.

– A nevem, Nevara – szólt a mellette álló is. A barna hajú kissé telt nő még mindig bizalmatlanul méregetett, de fejet hajtva ő is elmondta a nevét.

– Bullának hívnak, kisasszony!

– Ugyan, nem szükséges ez a megszólítás – háritottam rögtön. Már egy ideje zavart, úgyhogy most legalább megkérhettem őket, hogy hagyják el.

– Csak megadják a kellő tiszteletet, kedvesem – hallatszott a szigorú hang a hátam mögül. Derm velem sosem beszélt így. Az arca komolyságot tükrözött, kezét a háta mögött összekulcsolta. Egyértelmű volt, hogy ezúttal az erejét fitogtatta. Jobban mondva megmutatta, hogy ne húzzanak ujjat velem, mert akkor pórul járnak. Csakhogy engem nem kellett ennyire védelmezni, képes voltam kiállni magamért.

– Nem csak megszólítás által lehet tiszteletet adni – mondtam. Ahogy kiejtettem a szavakat a herceg minden figyelmével rám összpontosított és még a vonásai is ellágyultak. Hízogó volt, hogy ilyen hatással vagyok rá. –

Mindez valójában semmi, ennek szívből kell jönnie. Hívhatlak hercegemnek úgyis, hogy közben megvetlek.

Megnyalta az alsó ajkát, majd végérvényesen lehullott a hercegi maszk.

– Így volna? Megvetsz engem?

– Jelen pillanatban nem, de bármikor kiérdemelheted – vontam vállat a tükör felé fordulva.

– Akkor most mit érzel? – kérdezte mögém lépve, tenyerét a két vállamra simítva. Ajka csábító mosolyra görbült és pajkos fény villant a szemében. *Piszok! Itt flörtölget velem, amikor minden mozdulatunkat figyelik.*

– Azt nem tudom én mit érzek, de ha nem mész arrébb, akkor te fájdalmat fogsz, ugyanis orrba nyomlak – mosolyodtam el negédesen, erre elnevette magát. A szolgálók felé fordulva elbocsátotta őket, mondván most már ketten is boldogulunk. Mindhárman pukedliztek, majd kisiettek a szobából.

– Igazán csinos vagy. Remekül áll ez a ruha – bókolt, amint ketten voltunk és az ajkamba harapva próbáltam leplezni a mosolyomat. Belékaroltam és elindultunk. Újra egy olyan szárny felé haladtunk, ahol még nem jártam. Elképesztő volt, hogy a palota mekkora. Úgy éreztem, mintha minden nap újabb részt építettek volna hozzá, csak azért, hogy összezavarjanak.

A függőkert viszonylag közel helyezkedett el a szobámhoz, így hamar odaértünk. Az egész hely fölött egy átlátszó buborék szerű kupola húzódott, amin az átszűrődő fény egyenesen szikrázott. Oszlopok és lépcsők

helyezkedtek el mindenfelé, amelyet gyönyörűbbnél-gyönyörűbb növények nőttek körbe. Középen egy piramisszerű építmény volt, amely oldalán víz csordogált és falain mozaikból kirakott oroszlánok díszeltek.

– Tisztára, mint Szemiramisz függőkertje – meredtem előre, visszagondolva a régi könyvemre, amiben egy rajz próbálta visszaadni a függőkert szépségét.

– Mert ez az – felelte a herceg beljebb húzva. Hitetlenkedve néztem rá.

– Az Babilonban volt és már rég nem létezik.

– Nem egészen, de ti emberek szeretitek ezt állítani.

– Ne már! – nyögtem fel, de hangomban megvolt az elképedés is. – Akkor ez komolyan az igazi szemiramiszi függőkert?

Derm bólintott és legszívesebben ugrándoztam volna örömben. A világ hét csodájának az egyike, és én láthattam. Sőt, akár meg is érinthettem. Letérdeltem és a selymes füvet kezdtem cirógatni.

– Esetleg a Rodoszi kolosszust is itt rejtegetitek?

– Tudtommal nem – mondta Derm, miközben leguggolt mellém.

– De honnan tudnak az emberek erről a helyről? – néztem rá kérdően.

– Régen az egyik legszigorúbb büntetés volt, hogy erejüktől megfosztva a te világodba száműztek egyeseket. Manapság ez már nem szokás, de gondolom ezért élnek a legendák nálatok a világunkról, és ezért egyeznek meg egyes tárgyaink is – magyarázta a herceg.

– Akkor nálunk is léteznek sellők? – meresztettem a szemem.

– Ha valakit megfosztanak az erejétől, akkor csupán az átváltozás képessége marad. Erre azért is van szükség, mert a ti világotok nincs oda a mágiáért. Reagál rá, kicsit mintha szeretne tőle megszabadulni. Egy atlantiszinak pedig nehezen megy a mágia mellőzése, olyan ez, mint a légzés. Vannak varázslatok, amik koncentrációt igényelnek, mások pedig olyan könnyedén jönnek, hogy talán észre sem vesszük. Szóval, ha a száműzött illető esetleg utódokat nemzett, akkor mostanra annyira felhígult a vérük, hogy már az átváltozásra sem képesek. Noha maga az atlantiszi vér sokkal dominánsabb, ezért az itt született gyermekek mindegyike, még ha emberi is az egyik szülő, teljes értékű sellő. Azonban a mágiától való megvonás elég sokat nyom a latba – mondta, majd témát váltott. – Szeretnél jobban körbenézni?

Lelkesen bólintottam, így hát körbejártuk az egész helyet. Órákig csak bolyongtunk, de egy percét sem untam. Az egyik fa tövében piknikkosár és lila pokróc várt ránk, amire leheveredtünk.

– Nálatok is vannak ugyanolyan növények, mint nálunk? – kérdeztem, ahogy megtöröltem az ujjammal a számat. A kezemben tartott lila színű gyümölcsöt nem tudtam beazonosítani, de nagyon ízlett.

– Van néhány, de sok a saját növényünk és állatunk, amik nálatok nincsenek, vagy épp fordítva.

– Annak az aranszínű gyümölcsnek például mi a neve?
– érdeklődtem.

– Gondolom, a nummusra gondolsz – mosolyodott el a herceg. – Az az egyik kedvencem.

Kinyújtottam a lábaimat és hátul megtámaszkodtam a kezeimen, miközben felnéztem. A kupola felett éppen elúszott egy legalább két méter hosszú kardhal.

– Igazából hol vagyunk? Mármint az én világomon belül, egy elzárt helyen, ahova nem lehet bejutni?

Butaság volt rákérdezni, mivel már rég tudtam a választ, de jobb volt konkretizálni.

– Nem. Hogy is magyarázzam? – dörgölte meg az állát a herceg. – Olyan ez, mintha a te világod melletti világ lenne.

– Szóval amolyan másik dimenzió – mondtam félhangosan. – Akkor teljesen felesleges volt a szökési kísérletem is – nevettem el magam kissé keserűen.

– Azért azt nem mondanám. Kívívtad sokak tiszteletét, köztük az enyémet is – húzódott hozzám közelebb. Ízlelgettem ezeket a szavakat és szomorúan bevallottam magamnak, hogy jólesett.

– Van nálatok is szárazföld?

– Van, de kevesebb, mint a ti világotokban.

– És ott laknak?

Derm megrázta a fejét.

– Maximum munkások vannak ott, de ha lejár a munkaidő, hazatérnek. Csak állattenyésztés és termesztés folyik.

– Soha senki nem akart odaköltözni? – érdeklődtem.

– Nem tudok róla. Nekünk természetes közegünk a víz. Lakhatnánk a felszínen, de ti is élhetnétek a víz alatt, mégsem teszitek.

– Oké, oké – szóltam, felemelve a kezem. – De valamit akkor sem értek. Miért van az, hogy a víz alatt laktok, de az épületekben oxigén van és inkább emberi alakban vagytok?

Derm elgondolkodva lebiggyesztette a száját.

– Emberi alakban mi sem kapunk levegőt a víz alatt, maximum rásegítéssel, és bár jó érzés a másik formákban lenni... Az emberi valahogy kényelmesebb, praktikusabb is.

– Ennyi erővel a felszínen is lakhatnátok – kötekedtem.

– Ne akadémkoskodj – nevetett.

Újra a színes halak kavalkádjának szenteltem figyelmem. A herceg ujjai az enyémekekre csúsztak, és én nem húzódtam el. Éreztem, ahogy vállával is nekem dől, majd vett egy mély levegőt.

– Mi hiányzik a leginkább? – kérdezte halkán.

– Mármint a családomon kívül? – pillantottam felé. Aprót biccentett. Smaragd szeme kíváncsian csillogott és láttam benne még mást is, de nem tudtam volna megmondani, mit. Elgondolkodtam. – Hiányoznak a farmerjaim – nevettem el magam. Látva Derm értetlen tekintetét gyorsan magyarázkodásba kezdtem. – Az egy nadrág. Nagyon kényelmes. Nálunk a nők csak bizonyos eseményekre vesznek fel ehhez hasonló ruhákat – mutattam végig magamon.

– És még?

– A saját könyveim – vontam vállat. – A filmek, a laptopom, az internet – nyomtam meg az utolsó szót. – Az internet nagyon hiányzik – sóhajtottam. – De vannak apróságok is, például a szobám ablakán beszűrődő forgalom zaja.

Derm kezét hirtelen a tarkómra simítva közelebb vont magához, és nem kellett sokat várnom, hogy ajka az enyémre tapadjon. Úgy csókolt, mintha szerette volna elfeledtetni velem az imént felsorolt dolgokat, mintha semmi más nem számítana, csak mi ketten. Elvesztem az érzésben és csak az édes íze számított. Minden addigi gondolatom eltűnt és helyét a vágy vette át. Belenyögtem a szájába és kicsit közelebb húzódtam hozzá, szinte már az ölében ültem, majd ujjaimmal a barna tincsekbe túrtam. Semmi logikus nem volt az egészben, hiszen továbbra sem kedveltem... Jobban mondva nem kellett volna kedvelnem, mégis annyira jó volt. Végül elszakadtunk egymástól, mindketten gyorsabban vettük a levegőt.

– Mint egy rossz szappanoperában – mormogtam csakúgy magamnak. Ám Derm meghallotta és felvonta az egyik szemöldökét.

– Miben?

– Ahhoz képest, hogy embereket hoztok át, eléggé nem vagytok képbén – döntöttem oldalra a fejemet, hiszen nem ez volt az első alkalom, hogy nem tudta, miről beszélek.

– Csak százévente egyszer megyünk el az emberek világába – mosolyodott el. *Micsoda mázli, hogy épp beleestem a százába.*

– Akkor az Atlantisziak utoljára az ezerkilencszázas években jártak a világunkban? – kérdeztem. A herceg egy ideig nem felelt. A távolba meredt és nagyon megfontolta a választ. Végül lassan bólintott. – De miért is van szükség erre?

– Emiatt a családotat kell hibáztatnod – felelte, mire azonnal csúnyán néztem rá, így gyorsan folytatta. – Nem a mostanit, hanem a több ezer évvel ezelőtti ükzüleidet. Régebben az emberek tudtak a létezésünkről, mondjuk úgy, hadban álltunk velük. Nem tudni miért – magyarázta kezét az ölébe ejtve. – Sosem szerettem a történelmet, szóval nem tudom túl jól átadni, de a lényeg az, hogy a népem akkoriban haldoklott. A nők valami furcsa betegségben szenvedtek, alig éltek túl páran. A ti családjaitok, az összes lányé, aki itt van a palotában – mutatott körbe – előállt azzal az ötlettel, hogy minden századik évben átadják a lányaikat a béke érdekében. A ti világotokban minden bizonnyal a feledésbe merült ez a hagyomány, de mi továbbra is tartjuk magunkat hozzá. Főként azért, mert vannak néhányan, akik csak a megfelelő indokra várnak, hogy újabb háborút indíthassanak.

Azonnal Lex apja jutott eszembe.

– Valaki megpróbálta megtámadni a világomat? – kérdeztem. Arra gondoltam, hogy a családom továbbra is ott van, ezért nem hagyhatom, hogy bármi is történjen.

– Még nem, de Lex apja szabad bejárást követelt az átjáróhoz, amit apám megtagadott tőle. Ezek után a katonai egységeink néha összecsaptak. Sosem történt

semmi komoly, de éppen az emberek világába utazás előtt elfajultak a dolgok és páran meghaltak. Ilyesmi azelőtt sosem fordult elő – rázta meg a fejét Derm gondterhelten. – Apám elhatározta, hogy békét kell kötniük, de a Gránit királyság folyton visszakozik. Kész csoda, hogy arra az időre míg átmenetünk a világotokba, meg tudtak egyezni és ez még a mai napig kitart.

– De ha a mi világunk nem szereti a mágiát, akkor mi értelme megszállni? – morfondíroztam.

– Nem tudom pontosan, mit akar a Gránit király, de valószínűleg nem érdekelné, ha sokan meghalának. Az instabil mágia is mágia, és egy háborúban nincs szükség arra, hogy feltétlenül jól működjön, amíg nem a sajátjaid bánják. Ha például a világotokba mennénk és egy hatalmas vihar miatt – amit a rosszul működő varázslatunk okoz – sokan az életüket vesztenék, az azt jelenti, hogy jóval kevesebb az ellenség.

Elszörnyedtem.

– De hát ártatlanok is meghalának, gyerekek és idősek.

– Egy invázió alatt nincsenek ártatlanok.

Mély levegőt vettem és reméltem, hogy soha nem következik be az, amiről beszéltünk. Azt is reméltem, hogy a Kristály királyság tagjai talán túlzottan borúlátóak és a Gránit király nem ennyire elvetemült. Csakhogy, amikor annak a férfinak a szemébe néztem, semmit sem láttam, csupán ürességet. Gondoltam, inkább témát váltok mielőtt végképp depresszióba fullad a beszélgetésünk.

– Visszatérve az amatrixok eredetéhez... Szóval amolyan békeajándékok vagyunk?

Megrántotta a vállát.

– Honnan tudátok, hogy kit lehet elvinni és kit nem? – érdeklődtem.

– Fényesebbek voltatok, mint a többiek, mintha megjelöltek volna titeket. Egyébként meglepődnél rajta, ha tudnád, hogy az ottlévők közül hányan voltak valamelyik ősi család leszármazottai.

– Hát, lehet, de nem jön be – morogtam karba fonva a kezem. *Kedves őseim, igazán bekaphatjátok, hogy csak úgy áruba bocsátottatok.*

– Az előbb még tetszett a dolog – incselkedett velem, és belecsípett az oldalamba. Sajnos igaza volt, az a csók nagyon is kedvemre való volt. *Francba... Lehet, hogy megbocsátok nektek.*

12. FEJEZET

Négy herceg született, ikerk.

Szüleik a világra jöttük után nem sokkal életüket veszítették, így a király nem tudta kiválasztani örökösét. Ahogy cseperedtek a gyermekek, egyre nagyobb lett közöttük az ellentmondás. Mindenki magához akarta ragadni a hatalmat és a hercegekben látták erre a lehetőséget, ezért manipulálták, uszították őket. Később, amikor betöltötték a megfelelő kort, mind a négy fiatal magának követelte a trónt. Bármire hajlandóak lettek volna, hogy megszerezzék.

Háborút-háborúra vívtak, minek következtében sosem volt béke. Mivel egyenlő harcosoknak és stratégáknak bizonyultak, egyikük sem került ki valódi győztesként. Már a nép is kezdett belefáradni,

de a hercegek hajthatatlanok voltak. Aztán egy apró kis véletlen folytán, a harc bevében átjáróra bukkantak, ami a Földre vezetett. A különleges hely lenyűgözte őket. Új növények, állatok és rengeteg víz fogadta őket. Mind a négyen a magukénak szerették volna tudni, csak hogy a Földet emberek lakták, akik nem voltak hajlandóak meghajolni akaratauk előtt. A hercegek megegyeztek, hogy ideiglenes békét kötnek, míg elfoglalják az emberek birodalmát. A Földön élők azonban meglepetéseket okoztak és noha nem voltak túl fejlettek, kitarítottak, ahogy tudtak.

Egy napon, amikor úgy tűnt, az emberiség lemondhat a szabadságról, a legfiatalabb herceg megsérült. Bátyjai bátrahagyták, hiszen azt gondolták, úgysem élné túl, ám ekkor egy fiatal nő úgy döntött, segít az ellenségnek... Megmentette a férfit és megmutatta számára, hogy az emberek mások, mint hiszik. Telt az idő, a herceg lassacskán felépült, időközben pedig beleszeretett a nőbe.

*– Miért harcol testvér a testvér ellen? – kérdezte egyszer a férfitől.
– Mi szükségetek nektek a mi világunkra, ha csodás otthon vár rátok?*

Visszatérve a hazájába kitarítóan győzködte bátyjait, hogy hagyjanak fel a csatározással és kössenek békét, de azok hallani sem akartak hasonlóról.

– Elvarázsolta az elméd valami gonosz mágiával. Nem vagy önmagad – harsogták.

– Varázslat vagy sem, nem hagyom, hogy ezt tegyétek! – jelentette ki a legfiatalabb, és elhagyva Atlantiszt, az emberek oldalán harcolt tovább. Néhány híve is vele tartott, akik akár a halálba is követték volna. Hála a legfiatalabb hercegnek és társainak, az embereknek

már végre volt esélyük, azonban a nő teherbe esett, amit a három fivér szentségátörésnek vélt.

– Egy ember és egy atlantiszi? – háborgott a legidősebb fiú vehemensen. – Ennek véget kell vetniünk. Az a gyerek nem születhet meg!

Gonosz cselt szőttek és meggyőzték magukat, hogy mindezzel az öccsüknek tesznek jót...

Asszonya halála letaglózta a fiatal herceget, és mérhetetlen haragra gerjelt. Elátkozta egész népét. A varázslat oly' mértékű volt, hogy felemésztette őt.

– Mentsenek meg titeket azok, akiket le akartok igazni – suttogta utolsó szavait a férfi. Az atlantiszi nők megbetegedtek, a kórság hamar a halálba taszította őket. A három testvér tehetetlennek bizonyult, de még így sem akartak lemondani a háborúról. Tovább szították a magukban tomboló tüzet és még inkább az embereket kezdték el okolni a történetekért. Hamarosan már csak néhány asszony maradt életben, ráadásul ők sem tudtak egészséges utódot a világra hozni. A nép fellázadt, követelték az uralkodóktól, hogy tegyenek valamit. A testvérek kutatni kezdték valamifajta megoldás után, de hiábavaló volt a próbálkozásuk... Végso elkeseredettségükben ketten az emberektől vártak válaszokat. A legidősebb testvér azonban hallani sem akart arról, hogy a Földiekkel egyezkedjenek.

– Ez az egész az emberek hibája! – üvöltötte öccseinek. – A fivérünk és az asszonyaink is még mind velünk lennének, ha ők nem léteznének. El akarom pusztítani az összezet!

– Úgy gondolom, valójában a saját gőgünk az okozója mindennek – vélekedett egyikük. – Itt az ideje, hogy ennek véget vessünk.

A két fiatalabb, fivérük intése ellenére elmentek az emberek világába, ahol már várták őket. Egy gyermek elé vezették őket, aki ijesztő módon hasonlított halott testvérükre. Az öreg asszonyság, aki a fiút nevelte elmondta, hogy a kicsit meg tudták menteni halott anyja méhéből.

– Sokkal tartoztok ennek a csöppségnek – mondta a nő megsimogatva a gyerek arcát, majd folytatta. – Csupán a mi lányaink segíthetnek rajtatok, ám cserébe véget kell vetnetek a háborúnak.

Az egyezés szerint az atlantisziak száz évente térhetnek csupán vissza, hogy magukkal vigyék a kiválasztott arákat. Csak bizonyos családok ajánlották fel a hajadon lányaikat és az alku szerint csupán ezen leszármazottakat ragadhatták el. A hercegek belegyeztek és meggyőzték bátyjukat is.

Atlantisz népét már nem sújtotta a kihalás veszélye. A három herceg négy részre osztotta a királyságot: Jáde, Tanzánit, Gránit és Kristály. A béke érdekében megegyeztek, hogy egymás ügyeibe soha nem fognak beleszólni.

A Kristály trónjára a halott herceg fiát ültették, aki bölcs és igazságos uralkodóvá cseperedett. A legidősebb nagybátyja azonban megvetette a fiút, s bár testvérei elfogadták és segítették mindenben, benne egyre csak nőtt a düh. Haragja legnagyobb részét ember szeretőjén vezette le, és gyűlöletét átadta mindenkinek, aki őt követte.

Felriadtam, és az álmom máris halványodni kezdett, de a kellemetlen érzés kitartott. Egészen furcsa volt, már-már túlzottan valóság-hű. Ahhoz hasonló, amiket Derm mutatott nekem, de tudtam, hogy ezt nem küldhette ő... Megígérte, hogy többé nem mászik a fejembe és amúgy sem mutatott volna nekem hasonlót. Az egész bensőmben furcsa szorongást éreztem. Szinte sugárzott belőle a harag és a gyűlölet. Éreztem a bőrömon. Nem tudtam, mit gondoljak róla.

Ijedten néztem körbe a sötét szobában. Csend honolt, csak a lélegzetvételeimet verték vissza a falak. Enyhén megráztam a fejem. *Csak túlgondolom és egy szimpla rémálomról van szó.*

Mindig is élénk volt a képzeletem és ez is bizonyára ennek volt köszönhető. Vettem egy mély lélegezést és visszadőltem az ágyra. Atlantisz megkavarja az ember elméjét.

A puha takarót egészen az államig húztam és lehunytam a szemem. *Mi is volt a négy királyság neve? Már erre sem emlékszem tisztán. Az egyik a Gránit, a másik a Kristály, de ezt eddig is tudtam. A másik kettő is valamiféle drágakőről kapta a nevét. Nem jut eszembe.*

Ásítottam egy nagyot miközben az oldalamba fordultam.

Valaki lerántotta rólam a takarót, mire én morogva követeltem vissza, közben jól összehúztam magam, hogy megóvjam a testemet a hidegtől.

– Ébresztő, Szófia – harsogta Derm, akit legszívesebben fejbe rúgtam volna. *Én aztán ki nem kelek ebből az ágyból!* – gondoltam idegesen. Amúgy is, rémesen aludtam. Aznap éjjel még háromszor felriadtam valami szörnyűséges álm miatt.

– Szerinted ez a legjobb módja, hogy felébredsz egy lányt? – morogtam eltakarva a szemem.

– Vannak más módszereim, de féltő, hogy azokra még nem állsz készen – felelte vidáman, mire felhorkantottam és inkább figyelmen kívül hagytam a megjegyzését.

– Amúgy tudom, hogy eddig nem említettem, de nem szeretem a Szófiát, inkább a Szofit – morogtam a szememet dörgölve. Nagyot nyújtóztam és ásítottam egyet.

– Miért? Hiszen gyönyörű neved van.

– Amikor kicsi voltam sok gyerek gúnyolódott – mondtam a szememet forgatva. Majd gondolatban hozzátettem, hogy igazából a becenevembe is bele tudtak kötni, de mindegy. – Ilyen szempontból a magyar nyelv csodálatos. Érted, Szó-fia vagy a tesóm neve, Áron és akkor megkérdezik milyen áron van? – morcosan megráztam a fejem, mivel bosszantó volt, hogy egyeseknek ennyi idejük van ilyesmiken gondolkodni.

– Hát, ha ez megnyugtat, sokáig én sem voltam oda a nevemért – mondta Derm. – Mármint mégis ki nevezi el a gyereket Tüskésbőrűnek?

Eltátottam a szám a döbbenettől, majd egyre inkább vigyorogtam.

– Azt jelenti a neved, hogy tuskésbőrű? – kérdeztem, és alig bírtam visszafogni a vihogásom. Megrántotta a vállát. Hangosan felkacagtam, ugyanis az arcát látva nem bírtam tovább. – Rendben, te nyertél. Mostantól hívhatnálak Tüsinék.

– Kérlek, inkább ne – sóhajtott és láttam rajta, máris bánja, hogy megosztotta velem ezt az információt. Nekem azonban nagyon is tetszett, hogy elmondta.

– Egyébként mennyi az idő? – kérdeztem témát váltva és az ablak felé fordulva.

– Hm, nem tudom, de a többség még alszik – merengett.

– Száz százalék, hogy ki foglak nyírni – bosszankodtam.

– A mai nap különleges.

– Az alvás, az a különleges – hisztiztem továbbra is és eltakartam a kezeimmel a szemem. Éreztem, hogy a matrac lenyomódik, aztán máris ujjak simítottak végig az oldalamon. – Ezzel nem mész semmire. Én innen el nem mozdulok – motyogtam. – A reggel arra van, hogy aludjunk.

– Mással is elüthetnénk az időt. Igazán hasznos dolgokkal – mondta csábítón. Ujjaim közül rápillantottam és elmosolyodtam.

– Gondolom, hogy lennének ötleteid, – mondtam neki én is flörtölve. Kicsit feljebb toltam magam az ágyon. Lassan megnyaltam az ajkam és nem kerülte el a figyelmem, ahogy a mozdulatot végig követte a pillantásával – de nekem is vannak.

– Csupa fül vagyok – nyelt nagyot. Közelebb másztam hozzá és a vállába kapaszkodva feltérdeltem, így lenézhettem rá.

– Most felállsz és megfogod azt a takarót, – suttogtam a füléhez hajolva. Kis szünetet tartottam, újra eltávolodtam tőle. – ideadod és kimész a fenébe, hogy tovább szundizhassak – fejeztem be hangsúlyt váltva és mutatóujjammal a homlokára pöccintettem. Derm felnyögött és hátradőlt az ágyon, széttárva kezeit.

– De túl izgatott voltam, hogy tovább várjak – magyarázta. Kíváncsian néztem rá.

– Miért, mi lesz ma?

– Találkozol a szüleimmel, mármint úgy hivatalosan is. Nem csak futólag. Végre mindketten ráértek – ült fel újra és elmosolyodott, én azonban elszörnyedtem. Erre egyszerűen nem álltam készen. Már régóta Atlantiszon voltam, de megismerkedni a királyi párral egészen más volt. Azt az érzést keltette, mintha Derm valóban a párom lenne és szintet lépne a kapcsolatunk. Ráadásul attól is tartottam, hogy csinállok valami ostobaságot, amivel leégetem magam vagy a fiúkat. *Másrészről viszont mióta érdekel az engem, ha leégetem a herceget?*

– Miért? – nyögtem ki, kiszáradt torokkal.

– Már régóta szeretnének megismerni, de a múltkori bál erre nem volt alkalmas és utána mindketten elfoglaltak voltak – felelte Derm és látva a kedvtelenségemet az ő mosolya is halványabb lett.

– Miért engem? Miért nem a bátyád barátnőjét? – kérdeztem ostobán, végül is lehet, hogy azt a lányt már rég ismerik, de jobb dolog nem jutott eszembe.

– Léna kicsit nehéz eset. Előbb-utóbb vele is találkozni fognak, de egyelőre nem alkalmas rá az idő.

– Én is nehéz eset vagyok – csattantam fel hirtelen. Ez a Léna még mindig ennyire kitartó lenne, miközben én szép lassan kezdek megengyhülni? Nem tetszett a gondolat, de mégsem éreztem annyira rosszul magam, mint kellett volna.

– Te más vagy. Léna... Hogy is mondjam? Mindenkiel haragosan viselkedik, aki nem Antedon. Ami téged illet, te képes voltál bocsánatot kérni a szolgálóktól is, és ha valakihez hozzávágysz valamit, az általában én vagyok – nevetett és nagy nehezen magam is elmosolyodtam. Derm közelebb mászott hozzám és az oldalam mellett kinyújtotta hosszú lábait, majd megfogta a kezem. Figyeltem smaragd színű szemét, amit a legszebbnek találtam rajta, és amit a leginkább irigyeltem tőle. Gyerekkoromban mindig azért rimáncodtam, hogy bárcsak zöld szemem lenne. Összefűzte az ujjainkat és egy ideig nézte a kezünket, majd felpillantott.

– Nincs mitől félned. Ígérem, hogy nem harapnak, ellenben velem – mondta és a szájához húzta a csuklómát, a bőrömet enyhén a foga közé csippentette. Közben le sem vette rólam a szemét, a pillantása fogvatartott. Az egész jelenetben volt valami illetlen és egészen intim. A szívem azonnal meglódukt, de próbáltam tudomást sem venni róla.

– Tőled egyáltalán nem félek – motyogtam elhaló hangon. Oldalra döntötte a fejét és olyan gyorsan mozdult felém, hogy lélegezni sem volt időm. Birtokba vette a számát. A csókja ezúttal követelőző volt. Kellemes borzongás száguldott át a testemen, amikor megéreztem a nyelvét. Elvesztettem az uralmat a testem felett és másra sem vágytam, csak közelebb kerülni hozzá. Kezem az inge alá tévedt és élvezettel simítottam végig a csupasz bőréen, de mielőtt bármi többet tehettem volna, az alsó ajkamba harapott és elhúzódott tőlem. Rögtön éreztem, hogy az arcom elvörösödött és csak még inkább kipirultam, ahogy megéreztem, hogy az ő keze is a ruhám alá merészkedett. Ujjával a mellem alsó vonalát cirógatta és kétségem sem volt afelől, hogy még a szívverésemet is érzi, amilyen erősen kalapált.

– Még mindig olyan szégyenlős vagy – nevette el magát és homlokát az enyémnek döntötte. Keze pedig visszacsúszott egy kevésbé intim helyre, ahol a hüvelykujjával apró köröket kezdett rajzolgatni.

– Miért, milyen legyenek? – kérdeztem kimért hangon és zavart, hogy én vagyok az egyetlen, aki a vad smárolás után még nem szedte össze magát száz százalékgig. A csókunkról csak a kipirult arca és a kissé felduzzadt ajka árulkodott, míg én valószínűleg úgy festhettem, mint egy gyerek, akitől megvonták a cukorkát vagy valami hasonlót.

– Tetszik, hogy ilyen vagy. Szerintem aranyos.

Elhúztam a számat. Egy ilyen csók után éppen arra vágytam, hogy aranyosnak nevezzen. Nem szexi vagy dögös, hanem aranyos...

– Gondolom több mindent tudnál kezdeni valami könnyűvérű nőcskével, aki azonnal lekapná rólad a nadrágod – morogtam.

– Már megint saját magadat hergeled – sóhajtott nagyot. Igaza volt. – Valamit mondanom kell – kezdte és hangja komoly lett. – Lex újra a palotában van és egy ideig marad is, úgyhogy szeretném, ha óvatos lennél.

Nem kellett különösebben győzködni, mivel Lextől továbbra is a hideg rázott. Látszott rajta az igazi harag, amit csak egy módon lehetne csillapítani. Néha mást is láttam rajta, magányt, megbántottságot, de lehetséges, hogy csak bebeszéltem magamnak. Szerettem azt gondolni, hogy mindenkinek jár második esély és nem eredendően gonosz, viszont Lex igazán megnehezítette ezt a gondolkodásmódot. Kicsit olyan volt, mintha direkt rá is játszott volna a seggfejségre.

– A Gránit királyság miért bánik így az emberekkel? – kérdeztem.

– Nem szeretik az embereket. Alsóbbrendű lényeknek tartják őket.

Mindez egybevágott az álmommal is, amire már csak halványan emlékeztem.

– De hát bennük is ember vér folyik – háborodtam fel.

– Ők ilyenek – vontam meg a vállát a herceg, félre nézve.

– Nem szólunk egymás ügyeibe.

– Csupán szemet hunytok felette, ami, ha engem kérdezel, majdnem ugyanolyan rossz – dühögtem felhúзва magamat. Mérgesen távolabb húzódtam, mire Derm értetlenül nézett rám.

– Most miért rám vagy dühös?

– Valamilyik lány szenved és ezzel senki sem foglalkozik – szűrtem a fogaim közt. – Tudod, a mi világunkban büntetik a bántalmazást és még mi lennénk a fejlettlenekek?

– Mit vársz tőlem? Nem változtathatok meg többezer éves törvényeket egyik pillanatról a másikra. A mi királyságunkban próbálunk igazságosak lenni, de vannak atlantisziak, akik maradi gondolkodásúak és ez ellen nem tehetek. Több százakat nem zárathatunk börtönbe – mondta a herceg kicsit indulatosan.

– Miért nem? Legalább tudnák, hogy komolyan gondoljátok.

– Túl nagy rizikó lenne és egy lázadást kockáztatnák, azt pedig a Gránit kihasználná. Nem válthatnánk témát? – morogta félre kapva a fejét. Fújtatva ugrottam le az ágyról és a gardrób felé vettem az irányt. Hallottam, hogy a herceg felsóhajt. *Sóbajtozson is!* Nem várhatta el, hogy én is csak hátat fordítsak a dolognak. Mérgesen toltam arrébb egy-egy ruhát a fogasokon és valamelyik még le is esett, de nem törődtem vele. Egyik sem nyerte el a tetszésemet, aztán megláttam egy hosszú koromfekete színűt. Éppen illett a hangulatomhoz. Kiemelve jobban is megnéztem a fényes

anyagot és elképedve figyeltem, hogy még uszály is tartozott hozzá, amit ugyan túlzásnak éreztem, de tetszett.

– Most komolyan haragszol rám? – jött a hátam mögül a kérdés. A vállam felett pillantottam rá és összébb húztam a szemöldököm.

– Nem. De Lex egy pszichopata állatnak tűnik és senki sem bünteti meg érte, sőt van egy csomó talpnyalója is, akik követik. Ez aztán a csodás párosítás – gúnyolódtam.

– Én sem kedvelem őt, bár azért pszichopata állatnak nem nevezném. Gyerekkorában egész elviselhető volt.

– Egyébként téged mintha különösen utálna – fordultam meg kezemben a ruhával.

– Volt egy kis nézeteltérésünk – fintorgott. Felvontam az egyik szemöldököm és kérdőn néztem rá. Derm a tarkóját kezdte vakargatni és elvörösödött. Még kíváncsibb lettem. – Menyasszonya volt és nem kellett volna a ti világotokba mennie, de a lány eljött hozzám, és... – tétovázott és már sejtettem, mit szeretne mondani. Hozzávágtam a kezemben tartott ruhát.

– Basszus! Ezek után nem csodálkozom, hogy ennyire utál és én iszom meg az egésznek a levét! – kiáltottam.

– Hé! Nem tehetek róla – védekezett.

– Tényleg? Talán véletlenül történt? Szegény ártatlan Derm herceget megrontották? Nem lehetett nagy a szerelem, hiszen nem vagytok együtt. Egyszerűen csak a farkad irányított és most nem a halfarokról beszélek – vittem fel a hangom és láttam, hogy a szája széle megrándult, ahogy leemelte a fejéről a rápottyant

ruhadarabot. Úgy utáltam, hogy már megint szórakoztatónak találta a mérgeket. – Esetleg van még valaki, akinek elvette a nőjét? Csakhogy felkészüljek a haragjukra – ironizáltam.

– Köszönöm, hogy ilyen szép dolgokat feltételezel rólam – mondta duzzogó hangon. Kijelentése hallatán felvontam az egyik szemöldököm.

– Nincs senki, aki haragudna rád ilyesmi miatt?

– Nos, igazából, de van – kezdte elnyújtva az utolsó szót, mire sóhajtva megráztam a fejem. Nem akartam hallani a magyarázkodását és végképp nem akartam hallani a szebbnél-szebb nőkről.

– Na, látod? Most haragszom rád – jelentettem a fészülködő asztal felé indulva.

– Nem lehetsz rám mérges évekkkel ezelőtti botlások miatt. Mindenkinek van múltja – jött utánam Derm széttárt karokkal. Mázlija, hogy nekem nem igazán volt ilyesmim, de ezt nem állt szándékomban az orrára kötni.

– Nem is azért vagyok, hanem mert miattad engem szeretnének bántani.

– Nem fognak. Nem hagyom sem Lexnek, sem másnak – mondta ki határozottan. Szerettem volna hinni a szavainak.

– Csakhogy nem tudsz a nap huszonnégy órájában védelmezni.

– Szerinted miért vannak odakint az örök? – nézett rám kérdően. Megfogtam a hajkét és visszafordultam felé.

– Arra, hogy bent tartsanak.

A herceg megrázta a fejét és elém lépve megszorította a vállam.

– Arra, hogy megvédjenek és éppen emiatt nincs okod az aggodalomra – lehelte és pusztit nyomott a homlokomra.

– Nyugodj meg!

– Nagyon is nyugodt vagyok – motyogtam, miközben lehunytam a szemem és előre dőlve a mellkasához nyomtam az arcom. Abban a pillanatban valóban előntött a nyugalom, ahogy magamba szívtam az illatát.

– Csodálatos, akkor indulhatunk fürdeni.

A szemhéjam felpattant és megrovón ciccegettem.

– Ügyes próbálkozás, de egyedül fürdöm. Te addig csinálj herceges dolgokat, vagy olyasmiket, amit a hozzád hasonló habfiúk szoktak.

– Habfiú? – kérdezte elszörnyedő hangon, mire hangosan elnevettem magam és kibontakozva az öleléséből a fürdő felé vettem az irányt. Egy percre megtorpantam és visszafordultam felé.

– Mellesleg, mi a neve a másik két királyságnak?

– Jáde és Tanzánit. Miért?

– Csak kérdeztem – motyogtam elgondolkodva és eltűntem az ajtó mögött.

13. FEJEZET

Idegesen toporogtam a trónterem előtt, oldalamon Dermmel. A királyi audiencia elhúzódott. Ha valakinek bármivel is problémája akadt, ezen a napon elmondhatta és általában sokan éltek a lehetőséggel. Derm azt mesélte, hogy néha nem is volt problémájuk egyeseknek, de kitaláltak valami apróságot, hogy láthassák a királyi párt és a koronaherceget.

– Ha nagy mázlijuk van, engem is láthatnak – vonogatta szemöldökét a herceg.

– Nem vagy te egy kicsit túlzottan eltelve önmagaddal?
– kérdeztem vissza széles vigyorral.

Nem bántam, hogy várnunk kellett, hiszen kissé ideges voltam. A trónteremhez való indulás előtt még a kertet is meglátogattuk, hogy láthassam a családomat. Valamelyest javított a kedvemen, hogy őket nézhettem, és a lelkemben tomboló vihart is csillapította. Már szinte örökkévalóságnak tűnt, mióta Atlantiszon voltam. A napok kissé egybefolytak és az itteniek másként tartották számon az idő múlását, mint a földiek. Körülbelül úgy sejtettem, hat hónap telhetett el, ami egyszerre tűnt rengetegnek és szinte semminek. Ennyi ideje nem tudtak rólam semmit az otthoniak, ami elszomorított, de napról napra jobban festettek és ez megnyugtató. Próbáltam nem rájuk gondolni, mert féltő volt, hogy elpityeredem.

– Beszélgessünk! – pillantott felém a herceg. Megilletődötten néztem vissza rá.

– Miért is? – kérdeztem. Nem volt ugyan ellenvetésem, de olyan hirtelen jelentette ki a dolgot, – és még csak nem is próbálkozott felvezetéssel – hogy szokatlannak találtam.

– Idegesnek tűnsz. Oldjuk kicsit a feszültséget – felelte bársonyosan kellemes hangján.

– Hát jó – egyeztem bele. – De én kérdezek és te válaszolsz.

– Úgy érzem, ennek nem lesz jó vége – sóhajtott, mire apró mosolyra húzódtott a szám.

– Nyugalom, nem kérdezek semmi kínosat.

Úgy nézett rám, mint aki egy szavamat sem hiszi, aztán gyors pillantást vetett az ajtóra, mintha azért fohászknodna, hogy végre kinyíljon és megmeneküljön.

– Szóval, milyen hercegnek lenni? – tettem fel az első kérdésemet bájosan mosolyogva. Arcán megkönnyebbülés suhant át.

– Valójában egész unalmas. Sok a kötelezettség, bár jelentősen kevesebb, mint a bátyámnak. Kiskoromban muszáj volt feldobnom a napjaimat némi csínytevéssel – nevetett. Azonnal elképzelttem őt kisfiúként, és szinte elolvadtam. Biztosan imádni való volt, az a fajta gyerek, akinek mindenki megbocsát. – Elég sok butaságot csináltam, de nem mindig egyedül. Néha Lex is velem volt. Majdnem egyidősek vagyunk, és hát a királyi sarjaknak nem sok barát jut – vont vállat. – Szinte soha nem fogadtam szót, ezért már mindenkinek elege volt belőlem. Aztán elkezdődtek a vívás órák és a különböző katonai gyakorlatok, ahol le tudtam vezetni a felesleges energiám.

– Tudsz vívni? – kérdeztem meglepődve.

– Igen. Méghozzá elég jól – düllesztette ki büszkén a mellkasát. – Szívesen megtanítalak, ha szeretnéd.

– Nem rossz ötleted – lelkendeztem. – Mindig is érdekelt az ilyesmi.

– Őszinte leszek, nem te vagy az első nő, akinek felajánlottam – mondta a herceg, mire kicsit elkomorodtam, de aztán folytatta. – De te vagy az első, aki lelkesedik az ötletért és imádom, ha egy nő tud harcolni.

Ahogy rám nézett, attól még a legridegebb szív is képes lett volna megenyhülni. Zavaromban a fülem mögé tűrtem a hajam és megköszörültem a torkom.

– És mikor komolyodtál meg? – váltottam témát.

– Nem túl rég – mosolyodott el.

– Ugye nem szeretnéd beadni nekem azt a nyálas szöveget, hogy én változtattalak meg és miattam szoktál le az élvhajhászatról? – húztam fel az egyik szemöldökömet és csípőre tettem a kezem.

– Bármilyen romantikus is lenne, de nem – jelentette ki.

– A változásom már a megismerkedésünk előtt elkezdődött, hála az apám és a bátyám fejmosásának.

– Ó, fejmosások, azok mindig jók.

– Attól függ, kit kérdezel – nézett a távolba. – De beszéljünk inkább rólad.

– Már megint? – sóhajtottam. – Nem unod még?

Visszanézett rám és lágyan elmosolyodott. Már maga az a mosoly megért volna egy misét, de amit utána mondott...

– Téged soha nem foglak megenni.

Bumm! A szívemnek annyi volt. Senkinek sem szabadna ennyire elragadónak lennie.

– Mire vagy kíváncsi? – kérdeztem botladozó nyelvvel.

– Mindenre, de kezdetben megelégszem azzal, hogy mivel ütötted el a szabadidődöt?

– Leginkább tanultam – feleltem. – Ebben az évben fejeztem be az iskolát és ez volt az utolsó szabad nyaram. Néha eljártam a barátaimmal ide-oda, aztán szerettem rajzolgatni és olvasni. Hát, – vontam meg a vállam – nem

volt valami extrém életem. Voltak dolgok, amiket mindig is szerettem volna kipróbálni, de azokhoz sok pénz kellett volna, ami nekünk nem volt.

– Például?

– Sokat utazni – vágtam rá azonnal. – Eljutni csodálatos helyekre.

– Jól hangzik.

Bólintottam. Vajon lesz belőle bármi is még vagy örökké ebben a palotában maradok? Nem fogok panaszkodni, Atlantisz gyönyörű hely volt. Ráadásul egy mágiával átitatott birodalom, de azért fáj, hogy már soha nem nézhetem meg a Machu Picchut.

– Egyébként, hogy szólíthatom a szüleidet?

– Én csak anyunak és apunak hívom őket – vigyorgott gonoszul, amiért legszívesebben belecsíptem volna a vállába. – Apámat Vitrumnak hívják, anya neve pedig Arion.

Ebben a családban komolyan senkinek nincs olyan neve, amit egyszerű lenne megjegyezni? Miért nem lehet az apja Vilmos? Na, mindegy... Majd megjegyzem arról, hogy vitrin, az Arion meg olyan, mint az Orion.

– És tegyem hozzá az őfelsége megszólítást? – kíváncsiskodtam továbbra is.

– Nem hinném, hogy szükséges.

– Azért oda fogom tenni – döntöttem el, mire halkán nevetni kezdett.

– Látom, sikerült megnevelned – jött a gúnyos hang.

Felismertem, azonnal el is komorodtam. Morcosan fordultam a vörös hajú Gránit herceg felé és csípősen válaszoltam neki.

– Nem vagyok háziállat!

Derm máris mozdult és a testével félig már el is takart a másik elől, mintha Lex a pusztá tekintetével is ártani tudna nekem. Fenyegetőn meredtek egymásra, akár két hím szarvas, akik éppen készülnek összeakasztani az agancsaikat. Oldalra léptem, ugyanis nem voltam egy nebáncsvirág, akit mindentől óvni kellene. Különben is, a verbális verekedés egészen jól ment. Lex pedig bármilyen barbár is volt, sosem kockáztatná meg, hogy kezét emeljen rám. Legalábbis... Szemtanúk előtt biztos nem.

A barna szempár újra rám villant, amolyan semmi jót nem ígérő csillanást véltem felfedezni benne.

– Szóval, hogy vagy kicsi amatrix? Jól aludtál? – kérdezte mézes-mázos hangon. Egy külső szemlélő számára a kérdése talán még kedvesnek is tűnt volna, de természetesen nem csak ennyi volt a mondandója. – Gerincre vágta már magad ennek a fess úriembernek?

Elismeréssel adóztam az iránt, hogy önmagához képest milyen szépen fejezte ki magát. Nem tudott felbosszantani, de éreztem, hogy Derm szinte remegett a visszafojtott indulattól. Jobb lett volna, ha Lex hallgat, mert nem voltam benne biztos, hogy képes lettem volna visszafogni a másik herceget, ha nekiesik. De nem fogta be.

– Ó, várjunk csak, nem, hiszen, akkor a többiek itt Kristályban nem lennének morcosak. Tudod, úgy hallottam, már csak miattad kell visszafogniuk magukat.

Megilletődötten pislogtam. Most kellett volna valami elméset visszavágnom, mint például, azért érdekel Derm szexuális élete, mert a tiéd nem létezik vagy valami hasonló. Na, ennél biztos tudtam volna jobbat is, de a jó beszélések mindig a vita végeztével jutottak eszembe. De meglepődtem a hallottakon és láttam, hogy Derm összeszorította az állkapcsát.

– Jaj, hát nem is tudod? – vigyorgott a Gránit herceg és kicsit közelebb hajolt hozzám, ám Derm abban a pillanatban a mellkasára tette a tenyerét és taszított rajta egyet. Lex botladozva lépdelt párat, míg visszanyerte az egyensúlyát és nevetve feltartotta a kezeit, mintha megadná magát. Derm kezére tettem a sajátomat, hogy lenyugtassam, de őt túlzottan lefoglalta, hogy ráviczorogjon a másikra.

– Lex herceg, azt javaslom, hogy térj vissza a hálókörzetedbe! Tudtommal semmi dolgod itt.

Az új és szigorú hanghordozású parancs jobb oldalról érkezett. Számomra nem volt ismerős a hang, de amikor oldalra fordultam máris tudtam, hogy ki az. Derm bátyja volt az, Antedon. Nagyon hasonlítottak egymásra, de míg Derm hajában lágy göndör fürtök keveredtek, addig Antedoné egyenes volt és rövidebb is. A szemük színe is más árnyalatú volt, mind a kettőnek zöld, de a fiatalabb hercegé sokkal intenzívebb és látványosabb. Antedon

íríse halványabb volt, viszont enyhén kreolos bőre igazán kiemelte.

– Ahogy óhajtod, unokafivérem – vigyorgott Lex és enyhén meghajolva, – amit bizonyára amolyan gúnyolódásnak szánt, hiszen azonos rangúak voltak – távozott. Még visszanézett ránk, attól tartottam, ránk kacsint, mint valami béna filmben, de szerencsére nem tett hasonlót.

Ácsi! Mi? Unokafivér? Arról eddig nem volt szó, hogy ők hárman unokatestvérek!

Amint a vöröshajú eltűnt az egyik ajtó mögött, Derm fellélegzett és egész teste ellazult. Testvére közelebb lépkedett hozzánk és kezét a vállára rakva komoly arccal szemlélte őt.

– Minden rendben? – kérdezte Antedon, mire az öccse mély levegőt vett és bólintott. – Miért hagyod, hogy felbosszantson? Egyébként meg te is tudod, hogy Lexnek csak nagy a szája, de ő maga sem ért hozzá az amatrixhoz. Az apja bosszankodik is miatta.

Meglepődtem a hallottakon, ám egyúttal kicsit kezdtem úgy érezni, hogy figyelmen kívül hagytak és belemélyedtek a maguk gondjaiba, pedig nekem is meg volt a véleményem.

– Semmi sincs rendben. – Ököllet hátba vágtam Dermet, mire felnyögött. Tudom, nem voltam túl finom vele, de megérdemelte. Antedon szemei rögtön elkerekedtek és kezét a szája elé kapta. Először azt gondoltam, hogy felháborodott, amiért bántani

merészelt a testvérét, de hamar észrevettem, hogy a nevetését próbálta csupán leplezni. – Mikor akartad elmondani, hogy unokatestvérek vagytok? – kérdeztem mérgesen. Derm kissé zavart makogásba kezdett és a hajába túrva hol jobbra, hol balra nézett. Antedon most már hangosan nevetett.

– Nem gondoltam, hogy fontos. Az apja és az apám testvérek – mondta végül. *Hogy ne lenne fontos? Lehet, hogy az elmebaj örökletes...* Aztán gyengéden megfogta a kezem és a testvére felé fordult, aki épp a nevetéstől keletkezett könnyeit törölgette és próbált komoly képet vágni. – Antedon, ő itt Szófia – mutatott be. Illedelmesen fejet hajtottam, de az arcomra még mindig a durcás jelző volt a leginkább illő leírás.

– Bőven elég a Szofi is – ajánlottam fel, de aztán elbizonytalanodtam. Illendő ilyesmit ajánlanom egy koronahercegnek? Ám, ahogy Antedon kedves és fogkrém reklámba illő mosolyára néztem, úgy gondoltam, nem tettem rosszat.

– Nagyon örvendek! – enyhén meghajolt előttem, amitől elvörösödtem és talán a lélegzetem is elakadt egy picit. Legalább olyan jóképű volt, mint Derm, és ezt biztos tudta is magáról.

– Ön is velünk tart, Antedon herceg? – kérdeztem illedelmesen.

– Nekem sosem mondd, hogy Derm herceg! – háborodott fel és ez zene volt füleimnek. Úgy tűnt, nem

csak az enyémnek, ugyanis Antedon újra jót nevetett.
Határozottan kedvelni fogom.

– Sajnos nem. Más elfoglaltságom van, pedig szívesen mennék. Egyébként nyugodtan tegeződhetünk – mondta féloldalas mosolyt villantva, ami kiköpött olyan volt, mint az öccsée.

– Biztosan felejthetetlen élménnyel gazdagodnék, de Léna már vár rám.

– Milyen kár – bájologtam tovább, mire Derm szinte morgó hangot adott ki.

– Nagyon örültem, Szofi! – biccentett. – Aztán neveld meg az én drága kisöcsémet.

Antedon cinkosan rám kacsintott miközben újra egy kicsit meghajolt, majd hátat fordítva nekünk távozott. Vigyorogva fordultam a fiatalabb herceg felé, aki villámokat szórt a szemével.

– Valami gond van? – kérdeztem, miközben elővettem a legártatlanabb arcomat.

– Azon kívül, hogy megfordult a fejemben, hogy leütöm a leendő királyomat? – morogta Derm.

– Ne légy féltékeny – kacagtam, mivel már nem tudtam visszatartani. – Amúgy miről beszélt Lex? Mit értett az alatt, hogy már csak miattam kell visszafogniuk magukat? Léna talán... – kezdtem, de nem fejeztem be.

– Ez csak pletyka. Antedon még nem erősítette meg és amíg nem az ő szájából hallom, addig senkinek sem hiszem el – szólalt meg hirtelen a herceg. – Nem kell úgy érezned, hogy emiatt nyomás nehezedik rád.

– Nem érzem – vágtam rá. – Nem azért fogom elveszteni a szüzességem, mert pár hapsi nem bír a vérével. – Ahogy ezt kimondtam, rögtön a szám elé kaptam a kezem, de már késő volt visszaszívni, mivel Derm úgyis hallotta. Végül is előbb-utóbb úgyis elmondtam volna, meg nem mintha olyan nagy dolog lenne mindez. Nem mindenki veti bele magát a pasizásba már tizennégy évesen.

Derm azt sejtette, hogy tapasztalatlan vagyok, na de, hogy ennyire... De képes volt meglepni, mivel megrökönyödés helyett csupán a derekamra csúsztatta a kezét és közelebb vont magához. Megpuszilta az orrom hegyét és megszólalt.

– Nincs ezzel semmi baj. Ez a mi kettőnk dolga és nem tehetnek ellene semmit.

Te jó ég... Baj, ha emiatt kellemes melegség járt át? Túl sok ez a szívemnek.

Az egész testem csupa libabőr lett és erős késztetést éreztem, hogy azonnal megcsókoljam.

Megnedvesítettem a számat, aztán lábujjhegyre álltam. Az ujjaimat az inge alsó részébe akasztottam. Csakis a telt ajkait láttam. *És ki tudja, talán meg is teszem, ha nem nyílik ki a mögöttünk lévő ajtó.* A herceggel abban a pillanatban azonnal szétrebbentünk, mint két tini, akiket rajtakaptak. Még mindig éreztem, hogy az arcom forró, amikor a király és a királyné megálltak előttünk. Pukedliztem és fejet hajtottam, pont, mint a filmekben. Kicsit hülyén éreztem magam tőle, de elhessegettem az érzést.

– Ó, de drága – hallottam meg a kellemes női hangot, aztán kezét az enyémre simította. – Olyan csinos, és még illedelmes is. De kedveském, nem szükséges hajolgatnod előtünk – mosolygott és egyik tincset, amely kiszabadult a művészien rendezett kontyából, a füle mögé simította. Sután bólintottam. A bálon már láthattam távolról és már akkor is lenyűgözött a szépsége, de közelről még inkább. A kora nem igazán látszódott meg rajta, csupán a szeme sarkában tűnt fel néhány nevetőráncc, de az arca ezen kívül sima volt. Ajkait mélyvörös rúzzsal emelték ki, ami sokakon bután, sőt egyesesen bárgyún festene, de ő úgy nézett ki velem, mint egy filmsztár. A szemei pedig... Nos, maradjunk annyiban, hogy máris tudtam kitől örökölte a szemét Derm. Hogy is hívják király – mivel a nevüket természetesen elfelejtettem –, szélesen rám mosolygott. Őt a bálon sikerült jobban szemügyre vennem, hála Lexnek.

– Örülök, hogy végre kicsit jobban megismerhetünk! – mondta a király mélyen zengő hangján. A koronája kicsit csalén állt, amin mosolyognom kellett. Úgy tűnt, csak hivatalos alkalmakkor viselte, a hétköznapiakon nem. Egyszer Derm is úgy érkezett a szobámba, hogy rajta maradt a sajtója és az övé is ugyanolyan csalé volt, mint az apjéé.

– Én is – feleltem. Máris éreztem, hogy a napunk nem lesz kinszenvedés. Még váltottunk pár illedelmes szót, aztán a függőkert felé vettük az irányt. Az én ötletem volt, hogy ott ebédeljünk, és mint kiderült, a királynő is nagyon imádta a helyet. Arion és Vitrum végigfecségték az utat,

nekem pedig sikerült a nevüket is megjegyezmem, miután többször is leszidtak azért, amiért felségnek szólítottam őket. Az egész szinte már normálisnak tűnt, leszámítva a fejünk fölött úszkáló halakat és néhány varázslattal kapcsolatos elszólást.

Sokat beszéltek Dermről, hogy milyen volt kicsinek és ezeket a történeteket örömmel fogadtam. A herceg pedig próbálta leállítani a túlságosan is kellemetlen sztorikat. Már csak egy fotóalbum hiányzott, ahol a pucér baba képeit mutogatják.

– Az én anyukám is tudna mesélni pár dolgot – mondtam nevetve az egyik sztori után. Aztán a nevetésem kissé elhalt. A családom hiánya most késszúrásként hatolt belém, ezt pedig mindenki észrevette. Mosolyuk visszafogottá vált. Arion hirtelen felpattant és összecsapta a tenyerét.

– Mi most sétálunk egy kicsit és amolyan nőies dolgokról beszélgetünk – mondta rám mosolyogva, majd megragadva a kezemet felhúzott. Kicsit eltátottam a szám meglepettségemben, de nem tiltakoztam.

– Akkor mi meg férfias dolgokról fogunk – válaszolta a férje és beleharapott egy szendvicsbe.

– Harc, étel, politika és nők?

– Szerelmem, te alábecsülsz minket – mosolyodott el Vitrum.

– Inkább túl jól ismerlek titeket – sóhajtott drámaian a nő.

– Ne gondold, hogy mi férfiak ilyen sekélyesek vagyunk – nevetett. – Igazából arra gondoltam, hogy a művészetekről fogunk beszélgetni. Például a zene, festészet és... A korallzátonyok manapság igazán szépek, nem igaz, fiam?

Derm megköszörülte a torkát és komoly ábrázatot erőltetett magára.

– Melyik zátonyok? – kérdezett vissza.

– Hát a szépek – vágta rá az apja, mire Derm felvonta az egyik szemöldökét.

– Valóban apám, igazán mutatósak – kis szünetet tartott, hogy gondolkodjon – csillog rajtuk a fény.

– Itt csillognak a korallzátonyok? – kérdeztem suttogva a királynétól.

– Dehogy – rázta meg a fejét. – Nos, akkor hagyjuk a férfiakat, hogy beszélgessenek azokról a bizonyos szép zátonyokról – folytatta hangosabban, az utolsó szavakat megnyomva. Vitrum komoly arccal bólogatott, mint aki elhiszi, hogy tényleg erről fognak beszélni. Arion és én lassan elindultunk. Az ujjaimat összefűztem magam előtt és így lépdeltem. Már egészen távol jártunk, de még egyikünk sem szólt egy szót sem, ám ez nem az a szörnyen feszélyező csend volt, inkább az a nyugalmas fajta. Leguggoltam egy virágbokor mellett és a selymes tapintású szirmokat a két ujjam közé csippentettem. A szirmok szinte szikráztak és az illatuk finomabb volt, mint bármely parfüm, amit valaha éreztem.

– Hogy tetszett a Nagy dagály nap? – kérdezte hirtelen Arion. *Hogyan is? A nap vége az lett, hogy rettenetesen összeveszttem a fiával, de amúgy tök szípi-szupi volt, mivel megismertem egy kedves csajszi is és legalább okosodtam.*

– Érdekes volt – mondtam végül szűkszavúan. A nő kicsit a homlokát ráncolta és enyhén csücsörítette vörös ajkait. Bizonyára azt mérlegelte, hogy az *érdekes* nálam mit jelenthet. – Ha jól emlékszem, Derm azt mondta, hogy neked hála alakították ki.

Arion bólintott.

– Igen, régen nekem is sokat segített volna egy hasonló. Tudom milyen nehéz beilleszkedni és hozzászokni a tényhez, hogy egy másik világban élsz. Elhíheted, hogy annak idején nekem sem volt egyszerű.

Hirtelen megdermedtem és értetlenül néztem a királynőre. *Ezt meg hogy érti?*

– Nem értem – dadogtam. – Hogyan?

A nő szeme elkerekedett és ijedten nézett rám.

– Derm nem mondta? – Megráztam a fejem. – Én is ember vagyok – fejezte be.

– De hát a neve – dadogtam elképedve. A neve olyan atlantiszi hangzású volt.

– Nos, az igazi nevem Elizabeth. A becenevem volt Arion. Apám hívott így. Mindig is fiút szeretett volna, ami nem adatott meg neki és imádott egy bizonyos Arion nevű görög költőt. Amikor még csak hatéves voltam, elkezdett ezen a néven szólítani és rám ragadt. Az idekerülésem után teljesen elhagytam a másik nevemet.

Derm elfelejtette megemlíteni, hogy az anyja több, mint százéves. Úgy érzem, Derm egész sok mindent elfelejtett megemlíteni. Bár azt hiszem, ezt nem teljesen róhatom fel neki, mivel nem voltam éppen befogadóképes.

– Itt Atlantiszon az idő kicsit másképpen telik, mint a Földön. Lassabban. Míg nálunk eltelik egy hónap, addig a Földön három. Amikor a férjem elhozott még csak tizenhat esztendő voltam és ő is csak két évvel volt idősebb. Azóta pedig eltelt már harminchárom év.

Harminchárom? Csak harminchárom?

– Bizonyára rengeteg dolog változott a világunkban. Bár pár dolgról hallottam. Például az okostelefonokról – csacsogott továbbra is, de én már nem figyeltem rá.

Ha itt másképp telik az idő... Én még mindig csak huszoneves leszek, amikor a testvérem harminc. A kisöcsém idősebb lesz nálam. Még ha egyszer el is hagyom Atlantiszot, az általam ismert világ már nem fog létezni. Végig fogom nézni ahogy a családom megöregszik...

Dönthettem volna úgy, hogy lemondok a kert nyújtotta előnyökről, de arra képtelen lettem volna. Ha így tettem volna, olyan lenne, mintha végleg lemondanék róluk. Megráztam a fejem. Levegő után kapkodtam. Arion mellém lépett és megragadta két oldalt a karomat, majd mondott valamit, de én nem értettem. Zúgott a fülem és szédültem. Eldőltem és a hátamon fekve továbbra is oxigénért kiáltott a tüdőm. A szorító érzés nem akart enyhülni és azzal fenyegetett, hogy összeroppant.

A kupola felett pár színes hal úszkált és én úgy éreztem, hogy rajtam gúnyolódnak. Ők szabadok voltak és oda mentek, ahova csak szerettek volna.

Arion fölém hajolt és beszélt, de csak tátogásnak érezkeltem. Lehunytam a szemem. Forró könnyek áztatták az arcomat és nem tudtam volna megmondani, mikor kezdtem sírni.

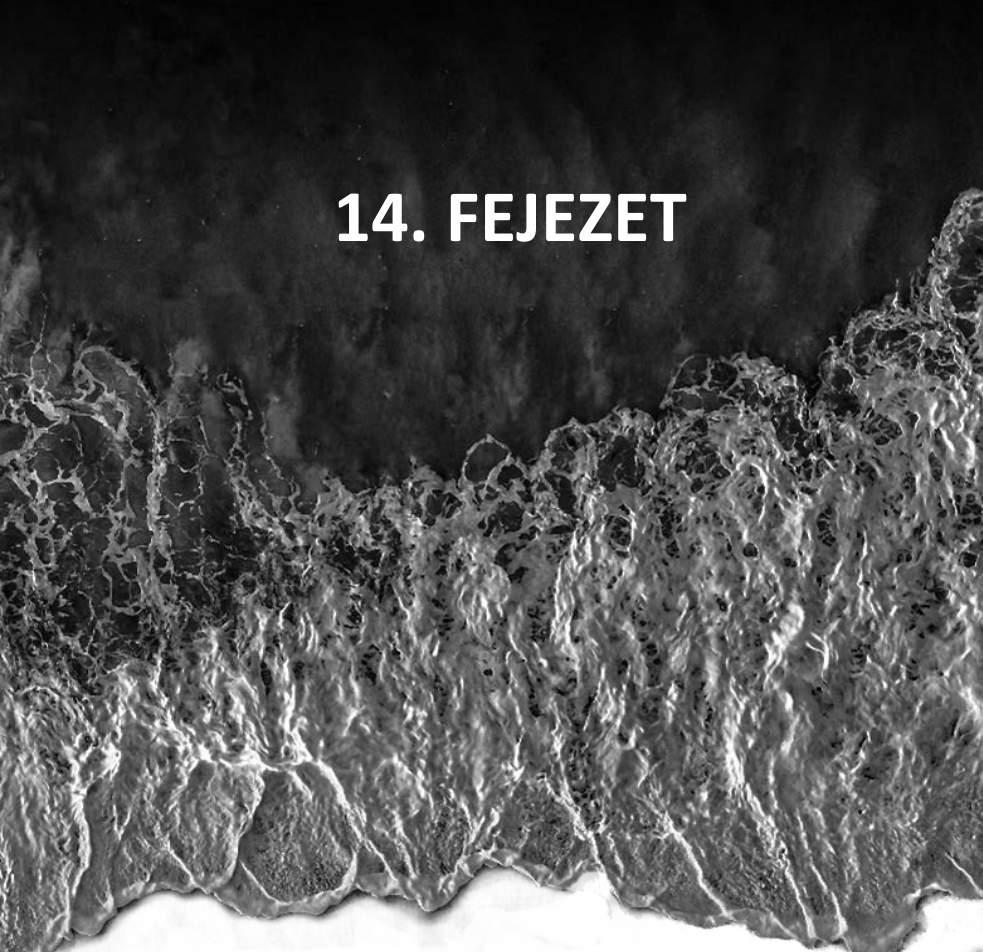
– Itt vagyok! Itt vagyok! – Derm hangja hasított az őrült káoszba, ami bennem tombolt.

Meg fognak halni. Nem akarom túlélni őket. Velük akarok megöregedni. Nem bírom!

Mintha lebegtem volna... Felemelkedtem a földről. Derm a karjában tartott. Fejemet a vállának döntöttem és próbáltam normális ütemben venni a levegőt. A zokogásom egyre hevesebb lett és már-már inkább a sírás nehezítette meg a légzésemet. A hangok, amik a torkomat elhagyták szinte felismerhetetlenek voltak, mintha nem is tőlem származtak volna.

– Úgy sajnálom – hallottam meg Arion hangját, de Derm elindult velem. Szerettem volna elmondani neki, hogy ez nem az ő hibája, de semmit sem tudtam volna kinyögni.

14. FEJEZET

Rémálmok gyötörtek. Egymást követték szüntelenül. Némelyik csupán gyors villanásnak tűnt, míg a másik véget nem érő kínzásnak. Nem tudtam volna megmondani, hogy mikor vesztettem el az eszméletemet, de az élm táruló borzalmak nem lehettek valóságosak. Halálban és fájdalomban volt részem, mindez pedig olyannyira valóságosnak hatott, hogy összeszorult a mellkasom. A szorítás egyre nőtt és úgy éreztem, megfulladok.

Az álmok keserves fogságából egy kéz rázott fel. Könnyes szemekkel pislogtam a hercegre. Magához húzott és a mellkasához vonva gyengéden simogatni kezdte a fejem, miközben arról győzködött, hogy nem lesz semmi baj, pedig mindketten tudtuk, hogy ez nem igaz. Ezúttal nem sírtam és nem simultam bele az ölelésébe sem. Csupán hagytam, hogy a karjában tartson. Merev voltam, akár egy farönk.

A szobában félhomály uralkodott, így azonnal tudtam, hogy hosszú idő telhetett el. Azon gondolkodtam, hogy lehettem annyira ostoba? Derm nem mondta el, de voltak a dolognak jelei... Egyszerűen csak meggyőztem magam, hogy képzelődöm. A kertben tett látogatásaink során egyszer még meg is jegyeztem a hercegnek, hogy mekkorát nőtt az öcsém. Túl nagyot is, de erről akkor nem vettem tudomást.

Nagyjából hat hónap telt el és az alapján, amit a királyné mondott... Az én világomban már eltelt két év.

Dühösen eltaszítottam magam a hercegtől és összeszorított szájjal meredtem rá. Nem tudtam, hogy megússem vagy kiabáljak.

– Miért nem mondtad el? – kérdeztem színtelen hangon, ami nem igazán illet ahhoz a haraghoz, amit éreztem. Derm nem felelt, ezért rákiáltottam. – Mondj már valamit!

– El szerettem volna mondani – kezdte, de szinte azonnal a szavába vágtam.

– Mégsem tetted. – A könnyek égetni kezdték a szemem, de nem engedtem nekik utat. Nem voltam hajlandó újra sírni, pedig szomorú és dühös voltam. Ezernyi más dolog is kavargott bennem és ettől kezdtem úgy érezni, hogy kettéhasadok. – Nem mondtál nekem semmit! – sikítottam és előrevetődve ököllel a mellkasára vágtam. – Annyira nagyon utállak – mondtam és újabb ütést mértem rá, ám ezúttal sokkal erőtelenebbre sikerült. Egyre inkább elhomályosodott a látásom a visszatartott könnyektől. Már a szám is legörbült és bele kellett harapnom, hogy ne remegjen. – Utállak – suttogtam, ahogy felemeltem az öklöm és szinte csak a mellkasához érintettem. Egyszer sem próbált megállítani, csak tűrte az egész kirohanást. Lehajtottam a fejem és a tenyerembe tettem az arcom. Rázkódtam a sírástól és Derm újra a karjába vett. Minél hangosabban sírtam, annál szorosabban tartott és amikor felzokogtam, éreztem, hogy a szíve kihagyott egy ütemet.

– Annyira hiányoznak. Elvetted őket – sírtam kétségbeesetten.

– Tudom – hangja megremegett, majd állát a fejem búbjára hajtotta. Az vigasztalt, akit gyűlölnöm kellett volna és tudtam a szívem mélyén, hogy soha nem utáltam őt. Mondogathattam akárhányszor, győzködhettem magam, de attól még nem volt igaz. Haza szerettem volna menni, de tudtam, hogy most már ő is végérvényesen befészkelte magát a szívembe, pedig nem szabadott volna. Egyre inkább elhalkultam és egyenletesen vettem a levegőt.

Könnyáztatta arcomat megtörölgettem egy kendővel, amit a herceg adott.

Abban a pillanatban szükségem volt rá, hogy mindent elfeledtessen velem. Csak őt akartam látni és érezni. Felnéztem rá és halkán megszólaltam.

– Csókolj meg!

– Hogy? – kérdezte döbbenet.

– Azt akarom, hogy segíts elfelejteni ezt az egészet – húztam ki magam. A hangom meglepően határozottan csengett.

– Nem lenne szép dolog tőlem, ha most ilyesmit tennék – nézett félre a herceg.

– Hát jó, akkor majd én – jelentettem ki, és rávettem magam.

Sikerült annyira meglepnem, hogy hátra tudtam dönteni az ágyon, majd a csípőjére ültem. Zöld szeme elkerekedett és szólásra nyitotta volna a száját, de ezt nem vártam meg. Előrehajoltam és birtokba vettem az ajkát, miközben lágyan hozzá dörgölőztem. Nyelvem végig simított az övén, mire felnyögött. Ujjai a vállamba mélyedtek és megijedtem, hogy eltol magától, de csupán közelebb vont és viszonzta a csókom. Elkezdtem kigombolni az ingét, majd felült, hogy segítsen, amikor megpróbáltam lerángatni róla. Beletúrt a hajamba miközben a kezem bejárta a felsőtestét. Lábaimat a dereka köré fontam és próbáltam minél közelebb furakodni hozzá. Derm felgyúrta a szoknyám anyagát, ahogy forró tenyere végigcsúszott a combomon. Körkörös mozdulatot tettem

a csípőmmel, mire a herceg felmordult és hátranyúlva a ruhám fűzőjével kezdett babrálni. A szív alakú felső rész könnyedén lejjebb csúszott felfedve a mellem. Az egymáshoz simuló bőrünk egyszerre ébresztett bennem heves vágyat és félelmet. *Hát tényleg megteszem?*

Derm erős kezébe fogta mindkét mellemet. Hátravettem a fejem, miközben a két halom közötti völgyet csókokkal hintette tele. Két uja közé csippentette a bimbókat és morzsolgatni kezdte őket, míg a nevét sóhajtottam. Ahogy nyelvével végignyalt az egyiken, egy percre megdermedtem a gyönyörtől, majd mikor megszívta, egész testem beleremegett. Ívben megfeszült a hátam és azt akartam, hogy soha ne hagyja abba.

Eszembe jutottak a kéjes álmok, amik miatt lekorholtam a herceget és az is, amikor azt mondta, a valóságban ezerszer nagyobb élvezetet tudna nyújtani. Igaza volt. Minden mozzanat, minden érintés még intenzívebb volt, még kízóbb. Újabb vad csókban egyesültünk és a nadrágja gombjával kezdtem ügyetlenkedni. Azt szerettem volna, ha minden akadály megszűnne, hogy a testünk végre összeolvadjon. Sikeresen kigomboltam és egy diadalittas mosolyt villantottam felé. Csakhogy Derm hirtelen eltolt magától, sőt szinte lelökött.

Esetlenül támaszkodtam meg a könyökömön, miközben a hajam a szemembe lógott. Biztos voltam benne, hogy nem nyújtok szexi látványt. A herceg vadul lihegett, ahogy én is. Arca kipirult, ajkai felduzzadtak, a tekintete csupa tűz volt. Vártam, hogy melyik pillanatot

választja arra, hogy maga alá gyűrjön, ám ez nem történt meg.

– Ennek most véget vetünk – mondta. – Ha most nem állok meg, később már nem tudok.

Azt hittem, rosszul hallok. Normálisabb pozíciót vettem fel és volt bennem annyi szemérmesség, hogy a ruhámat is feljebb húzzam, hogy takarjon valamit. Sértetlen pislogtam rá. Éreztem, hogy ő is mennyire kíván engem, szóval nem értettem, mi a problémája.

– Hogy mondd? – vontam fel az egyik szemöldököm. Megadtam a lehetőséget arra, hogy változtasson a buta kijelentésén.

– Szükségem van egy hideg zuhanyra – hadarta a hajába túrva és még véletlenül sem nézett rám, miközben felállt. – Neked pedig némi magányra. Igen, ez a helyes döntés – motyogta a végét többször is, mintha magát győzködné. Hirtelen rám pillantott és élesen beszívta a levegőt. – Hogy én mennyire utálok helyesen dönteni – morogta és sietve felkapta az ingét, amit az ágy végébe hajítottam, majd gyorsan belebújt.

– Most komolyan itt hagysz? – hitetlenkedtem erősen szorongatva a ruhámat.

– Muszáj – mondta és a hangjából kihallottam a kínlódást. A gombokkal küszködött, miközben beszélt. – Nem használhatom ki, hogy szomorú vagy és összezavarodott.

– De én azt akarom, hogy kihasználd! – kiabáltam.

– Később megbánnád – nézett rám komolyan és szinte kifutott a lakosztályból.

Tudtam, hogy igaza volt, de legszívesebben megfojtottam volna. *Miért éppen most döntött úgy, hogy helyesen cselekszik?* Sóhajtvá túrtam a hajamba, arccal előre a matracra dőltem és belesikítottam a puha anyagba. El sem hittem, hogy Derm volt az, aki racionálisan gondolkodott és nem én. A hátamra fordultam és enyhén megráztam a fejem. Minél inkább tudatosult bennem, hogy mit műveltem, annál inkább elszégyelltem magam. *Mégis mi járt a fejemben?*

Pár órával később, amikor már eleget ostromoztam magam, úgy döntöttem, lepihenek. Csakhogy megint jöttek a rémálmok.

Egy hang gonoszul kacagott, mintha csak gúnyolódott volna rajtam. A legfurább az volt, hogy a Gránit királyságban voltam és bár még soha nem jártam ott, mégis úgy tűnt, mintha minden részlet a helyén volna. Az ottaniak üldözőbe vettek, mintha szörnyeteg lennék. Fegyverekkel bökdöstek az irányomba és ocsmányságokat mondtak. A szavaik egybefolytak és próbáltam nem figyelni rájuk. Újra nevetés harsant, ami még a káoszon is átfurakodott. Csak futottam, ahogy bírtam, de nem jutottam sehova. Egy alak kezdett kibontakozni előttem, ám azonnal megtorpantam, amint felismertem. Magasabban helyezkedett el, így kénytelen voltam felnézni rá. Lex pöffeszkedett előttem vigyorogva a trónján. Bokáját a térdén pihentette, hátradőlt, kezével a karfára

támaszkodott és állát a tenyerén pihentette. A trón egészen más volt, mint a Kristály palotában lévő. Valamiféle kőből faraghatták ki és úgy festett, mintha tövisek tekerték volna körbe, de azok is faragva voltak. Lex lustán leemelte a karfán pihenő kupát és megemelte felém, aztán beleivott.

Gunyorosan elmosolyodott, ahogy mögém nézett és tudtam, hogy utolért a tömeg, körbevettek. Leguggoltam, próbáltam minél kisebbre összehúzni magam. A kezemmel védtem a fejem és reméltem, hogy hamarosan véget ér.

Felriadtam.

Valami nem volt rendjén. Nem hittem, hogy ezek az álmok normálisak lennének. Napokkal korábban megkérdeztem Dermtól, hogy a Gránit herceg is bír-e az álomjárás erejével.

– Nem, ha így lenne, az apja már bizonyára kihasználna volna – rázta meg a fejét meggyőződve. Azonban kezdtem azt gondolni, hogy talán rosszul tudják és Lex igenis belemászik a fejembe, hogy kínozhasson. Azonban valami jó dolog is származott aznap abból, hogy nyugtalanul aludtam: egyik álom sem szólt a családomról és kicsit elterelődtek a gondolataim.

Reggel fürdőzéssel kezdtem a napot. Elnyújtózva áztattam magam a mini medencémben. A hajamat kusza kontyba rendeztem a fejem tetején, hogy ne lógjon a vízbe. Fáradt voltam, de nem hagytam, hogy mindez bármiben is gátoljon. Az utóbbi napokban Derm mindig előbb érkezett, mint Ametiszt, Bulla és Nevara. Akár azt is mondhattuk volna, hogy szinte mindig ő ébresztett. Ám

aznap nem jött és megrémültem, hogy talán túl messzire mentem. Az egész viselkedés amúgy sem vallott rám és lehet, hogy ez neki sem tetszett. Talán bocsánatot kellett volna kérnem tőle? *Hé, Derm! Bocsi, hogy letépertelek és majdnem a magamévá tettelek. Hát ez röhejesen hangzana. Az is valami lesz, ha az egész eset után képes leszek a szemébe nézni.*

Épphogy végeztem a fürdővel és belebújtam a köntösbe, máris megjelentek a szolgálók. Bulla azonnal méltatlankodásba kezdett a szemem alatti karikákat látva. Hármójuk közül ő volt a legharsányabb. Komoran ültem le a fésülködő asztalhoz, mire Ametiszt mögém lépett és gondterhelten nézett rám.

– Ha nem haragszik meg kisasszony, volna egy észrevételem – szólalt meg, miközben kibontotta a hajam. Hümmögtem valami válasz félét.

– Ma elég rémesen néz ki – vágott közbe Bulla.

– Én nem így fogalmaztam volna – nézett hátra a fiatalabb megrovón. Vicces volt, ahogy egymásra meredtek, úgy sejtettem, igazán jóban lehetnek, ha képesek úgy nézni a másokra, mint két viccelődő barátnő. Ametiszt visszafordulva a vállamra tette a kezét. – Baj van? – kérdezte kedvesen. Meghatott, hogy aggódott értem, főleg azok után, ahogy viselkedtem vele. Jobban megnéztem a tükörképem és amilyen nyüzöttan festettem, nem csodálkoztam, hogy érdeklődtek, azonban nem szerettem volna rájuk zúdítani mindazt, ami kavargott bennem. Ráadásul ők mindig is ott éltek, ezért úgy gondoltam, nem érthették volna meg azt a kettősséget, ami aggasztott.

– Semmi baj, csak fáradt vagyok – válaszoltam. Nevara csendesen dolgozott a sminkemen. Hallgatag volt, mint mindig és azokban a percekben ezt a tulajdonságát mindennél nagyobbra értékeltem. Miután végeztünk a reggeli rutinnal, az ajtón belépett valaki. A szívem nagyot dobbant, de nem Derm volt. Meglepődve tátottam el a számat:

– Réka?

A lány nem belépett, egyenesen belibbent, szinte táncolt. Rám mosolygott, majd úgy indult a sarokban álló karosszék felé, mintha minden nap a szobám látogatója lett volna. Hála Dermnek, az utóbbi hónapokban többször is együtt múltattuk az időt, de a lakosztályomban még soha nem járt. A három szolgáló csendesen távozott, hogy kettesben maradhassunk.

– Jöttem, hogy feldobjam a napod. Hercegi parancs, szóval nem mondhattam nemet – jelentette ki drámaian, ahogy befészkelte magát a székbe. – Hű, elképesztő ez a szoba – forgatta körbe a fejét álmélkodva. A homlokomat ráncoltam. *Szóval mivel Derm tegnap dobott, gondolta engesztel valamivel.* Réka folyamatosan csacsogott, miközben megreggeliztünk. Én nagyrészt csak hallgattam, de úgy tűnt, mindez nem zavarta. Végül nem bírtam magamat tovább türtőztetni és miután végeztünk az evéssel, megkérdeztem tőle:

– Szóval találkozta ma Dermmel?

– Igen, beszélgettünk egy keveset. Megkérte Lemnoidot, hogy kísérjen el ide, mivel úgy gondolja, szükséged van a társaságra.

Bólogattam.

– És milyen volt? Hogy festett? – puhatolóztam láthatóan nem túl diszkréten, mivel furán nézett rám.

– Hogy érted? – kérdezett vissza.

– Nem tűnt... – gondolkodva elhallgattam. – Nem is tudom. Másnak? Zavarodottnak vagy dühösnek?

– Miért? Talán tökön rúgtad vagy ilyesmi? Látnom kellett volna az arcán a kízó fájdalmat? Vagy olyan hangja kellett volna legyen, mint akit kasztráltak? – kérdezte egy szuszra. A szemem elkerekedett, aztán nevetésben törtem ki.

– Dehogy – ráztam meg a fejem.

– Akkor nem – vágta rá a lány. – Talán kicsit álmosnak, mint aki nem aludt az éjjel. De ez rád is igaz – Ajkaira ördögi mosoly kúszott. – Csak nem történt valami?

– Nem, de nem rajtam múlt – vallottam be kissé elpirulva.

– Nem mondd? Mindent el kell mesélned! – ugrándozott ültében a lány és közben még tapsikolt is. Máris bántam, hogy megszólaltam. Sójajtottam és majdnem a hajamba túrtam, de még időben túrtóztettem magam, mielőtt tönkretettem volna a csodás hajfonatot, amit készítettek nekem. Helyette levendulaszínű ruhám anyagát kezdtem gyűrögetni. Elkezdtem a kis mesémet és semmit sem hagytam ki. Rékát nem lepte meg az

időeltolódás híre, ezért azonnal tudtam, hogy már régóta tisztában volt vele.

– Szóval ez az egész nagyon bonyolult – tártam szét a kezem. – Alapból egy normális kapcsolat nem úgy kezdődik, mint a miénk.

– Vannak egyáltalán normális kapcsolatok? – morfondírozott Réka.

– Kezdem kicsit úgy érezni, mintha kicsúszna a talpam alól a talaj. Te, hogy bírod?

– Nekem azt hiszem könnyebb – mosolyodott el szomorkásan. – Jól érzem itt magam és akkor sem mennék haza, ha lehetne. Lemnoid is nagyon rendes, hatalmas szerencsém van vele – szélesedett ki a mosolya. – De ne érts félre, eleinte én is ki voltam borulva.

– És a családot? – kérdeztem halkán.

– Sosem volt fényes köztünk a kapcsolat – vont vállat. – Az anyám nehéz eset. Soha nem kellett volna gyereket szülnie. Az apám... Őt szeretem és hiányzik is, de egyszerűen belefáradtam abba, ami odahaza volt. Annyira szerettem volna menekülni és megszabadulni mindentől, hogy előbb utóbb amúgy is valami távoli helyre költöztem volna, hogy csak pár évente találkozzunk. Mióta itt vagyok, képes vagyok fellélegezni.

Elnémultam, ahogy ő is. Eddig bele sem gondoltam, hogy valakinek ez a hely maga lehet a megváltás. A menedék a régi és szörnyű élete elől.

– Úgy érzem, mindenkit elárulok azzal, ha kedvelem őt – suttogtam kis idő után.

– Szóval kedveled – jelentette ki Réka. Derm megnyert magának az apró kis kedvességeivel, a szép szavaival és azzal, hogy mellette önmagam lehettem. Még azt is könnyedén kezelte, ha dühös voltam rá. Megóvott engem, ha kellett, de nem volt túlzottan védelmező és képes volt bocsánatot kérni a hibáiért.

– Nem számít, mit érzek – húztam el a számát kitérve a válaszadás alól és felálltam. Részemről befejeztük a beszélgetést. Az erkélyre mentem, de Réka követett.

– Nagy ügy! Valaki meg elérhetetlen mesefigurákba szerelmes – mondta, majd a szívére szorította a kezét és a távolba révedt. Volt egy olyan érzésem, hogy egy kicsit elkalandozott... Megrökönnyödvé néztem rá. – A családod azt szeretné, ha boldog lennél – tette végül hozzá.

Ez volt a legrosszabb, amit mondhatott.

– Ők azt hiszik, halott vagyok – vágtam rá keserűen magam köré fonva a karom. Fájt a hiányuk. Ez pedig erősebb volt annál a szeretetnél, amit a herceg iránt éreztem.

– A kettő nem zárja ki egymást – nyúzott a barátnőm továbbra is. – Gyerünk! Beszélj! – követelte.

– Jól van! – fakadtam ki. – Kedvelem azt a nagyra nőtt pontyot.

Réka szája meglepett o-t formált, majd hangos kacagásba kezdett, miközben azt ismételte, „ponty”. Nagyot sóhajtottam és csípőre tettem a kezem. Vártam, hogy végre befejezze a nevetést, de már a könnyei is

folytak. Végül nagy nehezen összeszedte magát, de még mindig vigyorgott, amikor megszólalt.

– A családot nem szeretné, ha szenvednél és te gyötrőd magad, mert azt gondolod, nem helyes szeretned valakit. Pedig a szívnek nem lehet parancsolni.

– A szívem nem normális – morogtam, majd elgyötörve néztem rá. – Mit kellene tennem?

– Azt, amit szeretnél.

– Ötletem sincs, hogy mire vágyom valójában.

– Szerintem tudod – nézett rám cinikus mosollyal a szemöldökét vonogatva.

Szemfogatva megkerültem őt és visszamentem a szobába. *Amúgy is, mit tudok én a szerelemről és az ehhez hasonló bonyolult érzésekről? Valószínűleg még akkor sem ismerném fel a nagy Őt, ha a homlokára tetoválnák, hogy „itt van”.* Abban sem voltam biztos, hogy Derm valóban szeretetet érezne-e irántam. Gondoltam, hogy kedvel – ezt egyszer még mondta is –, viszont minden más lehet, hogy csupán hercegi kötelessége.

– Lehet, hogy tegnap már amúgy is elbaltáztam mindent – motyogtam, de Réka füle túl jó volt.

– Azt kétkem.

A szörnyen lehangoló beszélgetésünk után tettünk egy rövid sétát az őnök társaságában, amikor pedig visszatértünk a lakosztályba, kevésbé tragikus dolgokról folytattuk a társalgást. Egy idő után mind a ketten a magunk kis dolgával kezdtünk foglalkozni. Firkálgatni kezdtem az egyik papírra, Réka pedig dudorászott. A

dúdolást felváltotta az éneklése és el kellett ismernem, hogy jó hangja volt. Már máskor is hallottam tőle a dallamot, ezért kíváncsian fordultam felé.

– Egyébként mi ez a dal, amit folyton dúdolsz?

– AWS, Sorsforgató – vágta rá vidáman. – Nagyon jó együttes volt.

Nem ismertem őket.

– Miért szereted annyira? – faggatóztam tovább.

– A szöveg miatt – mosolyodott el sejtelmesen és bekapott egy szőlőszemet.

Már éppen rákérdeztem volna, hogy mire gondol, amikor kopogtak az ajtón. Tudtam, hogy nem Derm az, neki ugyanis nem volt szokása a kopogás. Miután kiáltottam, hogy szabad, Arion királyné lépett be. Réka azonnal felugrott és fejet hajtott. A találkozónk óta már jól tudtam, mire kell számítanom a nőtől, így én jóval ráérősebben álltam fel. Azt is megkockáztattam volna, hogy jobban örült volna, ha fel sem kelünk a helyünkről. Csinos mélyzöld ruhát viselt, ami kiemelte bőre színét.

– Mindenképpen szerettem volna bocsánatot kérni azért, ami történt. Mindent rád zúdítottam és először észre sem vettem, milyen rosszul lettél – mondta, miközben megragadta a kezemet.

– Semmi gond – feleltem lágyan. – Túlreagáltam.

– Nem, dehogy. Ne mondd ezt! – nézett a szemembe és lassan bólintottam.

Arion úgy szervezte a napját, hogy aznap velem tölthesse, ezért leült mellénk. Kis idő elteltével Réka is

feloldódott és hosszas eszmecserét folytattak a sakkról. Barátnőm azt bizonygatta, hogy unalmas játék, míg a királyné ennek ellenkezőjéről próbálta meggyőzni. Ebbe a beszélgetésbe jobbnak láttam, ha nem folyok bele, szóval csak hallgattam őket és ha néha rám is néztek, csak mosolyogva bólogtam. (Annak idején így tettem matek órán is.) A sakk után a kártyajátékokra terelődött a szó, ahol elmondtam, hogy micsoda zsírozó tehetség vagyok. Mivel Arion nem ismerte ezt a játékot, biztosítottuk, hogy megtaníjtuk rá. Bár nem ártott volna egy pakli sem és nem hittem, hogy Atlantiszon lesz. Néha-néha az ajtóra pillantottam, azt várva, hogy a herceg betoppan rajta...

– Majdnem el is felejtettem – szólalt meg a királyné kikökkentve a gondolataimból. – Echinoderm megkért, hogy szóljak a holnap utáni bálról.

Majdnem kicsúszott a számon, hogy miért nem ő maga szólt, de még éppen időben visszafogtam magam. Nem hozott lázba az újabb bál említése, de úgy tűnt, Arion kifejezetten várta, ezért udvariasan mosolyogtam. Számomra eddig mindegyik vacak volt és egyiket sem élveztem. Nem is értettem, minek kellett ennyi bál az Atlantisziaknak. Bár, akiknek nincs Netflix, azoknak is el kell ütniük az időt.

– Derm elfoglalt ma? – kérdeztem a lehető legártatlanabban, mint akit valójában nem is érdekel a dolog.

– Az egyik nagykövettel folytat megbeszéléseket. A Gránitból érkezett, ezért fokozottan oda kell figyelnünk

arra, hogy jól érezze magát – mondta komoly hangon a királyné. – Amikor Fortis elvette Riderát, mindenki azt hitte, hogy jóra fordulhatnak a dolgok. Fortis és Vitrum fivérek, de sosem volt közöttük túl jó a viszony. Azonban, amíg Fortis a Kristályban élt, nem volt ennyire fanatikus és nehéz természetű. – Elfojtottam egy feltörni kívánczó horkantást. Nehéz természetűnek egy morcos nagybácsit neveznék, ám azt az alakot más szavakkal illettem volna. – Jómagam már csak az elbeszélések alapján tudom, hogy mi történt, hiszen amikor érkeztem Fortis már király volt. Vitrum szerint a testvére megszállottan várta, hogy az emberek világába mehessen. Rengeteget olvasott a Földről és utánajárt sok dolognak, aztán amikor a szülei elrendelték a házasságot, szinte tombolt.

– Belekényszerítették?

– Igen, mivel már akkoriban is nagy volt a feszültség és így szerették volna rendezni a viszonyokat. Nem szép dolog az érdekházasság, de a maguk módján jót akartak vele – vonta meg a vállát elegánsan Arion. – Én ezt jobban megértem, hiszen olyan korból származom, ahol ez még szokás volt. Nektek bizonyára nehezebb lenne elfogadni.

Mindketten egyetértően bólintottunk, majd a királyné egy nagy lélegzetvétel után folytatta.

– Ridera szülei már halottak voltak, a nagyapja azonban még élt és senki sem számított arra, hogy micsoda befolyással lesz Fortisra. Teljesen a hatalmába kerítette és olyasmikkel kecsegtette, amiket csak egy módon kaphatna meg: ha a saját kedve szerint használná az átjárót. Úgy

gondolom, az sem sokat segített a dolgon, hogy a férjem testvére gyűlöli a feleségét és kerülte, ahogy csak tudta. Ridera sem tett másként. Csoda, hogy Lex egyáltalán megszületett. Ha nem hasonlítana annyira az apjára, biztosan pletykálnának az emberek – tette hozzá, majd egy sóhaj után folytatta. – Reméltük, hogy az öreg halála után Fortis észhez tér, de ott folytatta, ahol abba hagyta. Most ugyan a békéről tárgyalunk, de elég volna egyetlen indok, hogy vége legyen mindennek – magyarázta keserűen. – Ahogy láthattátok, maga Lex sem egyszerű természet, de higgyetek nekem, a szíve mélyén jó fiú – mosolyodott el a királyné.

– Hát persze, nagyon-nagyon mélyen talán – csúszott ki a számon, de Arion nem rótt meg miatta. Elmosolyodott.

– Nehéz, ha az ember úgy nő fel, hogy nem ismer igazi szeretetet – felelte lágyan és tudtam, hogy igaza volt. Szülők, akik sosem szerették egymást és valószínűleg őt sem... *De akkor is tuskóként viselkedett velem.*

– Azt hiszem, láttam a nagykövetet – vágott közbe Réka hangosan. – Hosszú, fekete haj, szép arc és hatalmas mellék – mondta és a kezével még illusztrálta is, mire gondol. Elkomorodtam és amint rám nézett lefagyott, mint aki tudta, hogy talán ezt nem lett volna szabad. *Szóval a nagykövet egy csinos nő? Erősen a szám belsejébe haraptam. Nem érdekel, még véletlenül sem.* Hazugság! Nagyon is érdekelt. Nem hittem el, hogy Miss Nagymell annyira lefoglalja a herceget, hogy egy percre sem tud benézni hozzám. Arion visszafogottan nevetett, de a szeme sarkából engem figyelt.

– Igen. Szerintem ő volt az.

Élesen beszívtam a levegőt és a továbbiakban nem különösebben szóltam hozzá a beszélgetéshez. Nagyjából fél óra elteltével közöltem is, hogy nem érzem jól magam és lepihennék. Tudtam, hogy átlátszó voltam és jól tudták, miért szeretném, hogy távozzanak, de nem zavart. Kis idő utána magamat korholtam, hogy ugyan mit izgulok, Derm később is benézhet, hiszen megtette már máskor is.

Csakhogy ezúttal nem így történt.

15. FEJEZET

Derm másnap reggel sem jött. Elhitettem magammal, hogy nem érdekel a dolog. Ahogy azt is, hogy pusztán unaloműzés miatt indultam sétálni és nem azért, hátha összefutok veled. Minden lépésemet őnök követték, de tisztes távolságból, így nem zavart. Végül összefutottam egy herceggel, csak nem azzal, amellyikkel akartam.

– Te – köpte a szavakat, miközben végigmért és összehúzta a szemét. Hasonlóan fájdalmas arckifejezést

vágtam. Próbáltam eszembe vésni mindazt, amit előző nap a királyné mondott. Meg azt is, amiben magam is hittem, hogy senki sem eredendően gonosz.

– Neked is szia – morogtam. Durván nézett rám, majd gúnyosan elmosolyodott.

– Hol marad Echinoderm? – kérdezte olyan hangsúllyal, hogy biztos voltam benne, jól tudja, mit csinál épp a herceg. Morcosan húztam össze a szemöldököm. *Nebéξ a jóra koncentrálni, amit elvileg megláthatnék benne, ha ekkora barom.* – A nagykövetet én magam választottam ki – folytatta a Gránit herceg. Na, köszí, ennyi is elég volt belőle és semmi kedvem nem volt hallgatni az ostobaságát, indulni készültem, de a hátam mögé pillantott és a mosolya kiszélesedett. – Nocsak – suttogta. Megpördültem. Derm és egy világszép nő sétáltak a távolban. Nem néztek felénk, de mi tisztán láttuk őket. *Annak a nagykövetnek valóban hatalmas melleket adott az ég...* Tudtam, hogy szinte vicsorra állt a szám, amikor észrevettem, hogy a nő a herceg karjába kapaszkodott és bájosan nevetgélt. Derm is mosolygott, ahogy befordultak az egyik sarkon és eltűntek a szemünk elől.

– Láthatóan nem sokat változott. Az a nő éppen az esete, ha engem kérdezel. Fáj, ugye? – kérdezte halkán. Nem tudtam volna megmondani, hogy fáj-e vagy sem, de az biztos volt, hogy nem tetszett. – Utánuk mehetünk, ha gondolod – mondta Lex a hátam mögül.

– Már így is több időt töltöttem veled, mint kellett volna – morogtam.

– Ezt a megjegyzést most kegyesen elnézem neked és nem veszem magamra.

– Pedig igazán magadra vehetnéd, ugyanis szívesebben rágnám le a kezem, minthogy veled pajtizzak.

– Au, ez fáj.

Ökölbe szorult a kezem, majd vettem egy mély lélegzetet és ellazultam. *Semmi különös nem történt, végtére is nem csókolózáson kaptuk őket. Csak negédes kacagáson... Fúj!*

Lex szerette bosszantani az embereket, ezt már megtanultam, szóval nem érte meg leállni vele vitatkozni. A legkézenfekvőbb dolgot választottam: egyszerűen faképnél hagytam.

– Most komolyan nem teszel semmit? – kiáltott utánam Lex. Félig visszafordultam és úgy néztem rá.

– Mégis mit vársz tőlem?

– Hagyod, hogy ezt tegye veled?

– Semmit sem tett velem – ráztam meg a fejem. – Ha valami problémád van, akkor oldd meg egyedül és engem hagyj ki belőle. Nem fogok segíteni a kicsinyes bosszúdban. Jogod van ahhoz, hogy dühös légy, de nincs értelme sokáig táplálnod a haragod. Megmérgezi az életed.

Magam is meglepődtem, hogy milyen bölcs voltam és gondolatban le is pacsiztam a belső énemmel.

– Azt hiszem, soha nem fogunk egyetérteni – felelte Lex és hátat fordított nekem.

– Hát szerintem sem – suttogtam csak úgy magamnak, hiszen már rég nem hallhatta.

– Szia, kedvesem – köszönt Derm az ágy végében állva. A fény körülölelte testét és úgy festett, mint egy angyal. Dörmögve húztam a fejemre a takarót. *Elmész a fenébe!* A bál napja volt és a hercegecske egészen addig a pillanatig nem tűnt fel. Amikor Lexnek előadtam a nagy szenteskedő szövegemet, akkor még komolyan is gondoltam, de telt az idő... Csak arra tudtam gondolni, hogy Derm azzal a nőszeméllyel van, ahelyett, hogy beszélne velem pár szót. Ebben a pár napban voltam az itt töltött idő alatt a legmagányosabb. Szerettem volna beszélni anyuval, kikérni a tanácsát, de ez lehetetlen volt. – Ébresztő! Nem fekhetsz itt egész nap, hiszen már késő délután van – unszolt, ahogy megragadta a takaróm szélét.

– Cseppet sem érdekel, ahogy te sem – szóltam. Elhatároztam, hogy nem leszek mérges, de nem jött össze.

– Készülődnöd kellene, de azt mondták nekem, hogy nem vagy hajlandó rá.

Felhorkantottam. Ez így volt, mivel nem állt szándékomban elmenni. A tegnapi után úgy gondoltam, igenis jár nekem némi hiszti, különben sem volt kedvem jópofizni semmiféle eseményen.

– Menj valaki mással, én ugyanis itt maradok – jelentettem ki határozottan. Majdnem azt is hozzátettem, hogy vigye Miss Nagymellet, de nem szerettem volna féltékenynek tűnni. Noha, nagyon úgy nézett ki, hogy pontosan ez volt a helyzet. A herceg lerántotta rólam a takarót, mire összerezzenem a hirtelen érkező hidegtől. Felpattantam és az ágy végébe kúsztam, hogy

megragadhasam az anyagot és visszaszerezsem, de Derm erősen tartotta. Neki szinte semmiféle erőfeszítésébe nem került mindez, míg én szenvedtem, hogy egy kicsit is megmozdítsam. *Miért kell* ilyen kicseszettül erősnek lennie?

– Mi bajod? – kérdezte a szemembe nézve.

– Te vagy a bajom! – dünnyögtem, ahogy továbbra is ráncigáltam a takarót. Éreztem, hogy rém nevetséges, amit csináltam, de dühös voltam. A herceg hirtelen eleresztette a takarót, mire én sikítva hátra estem.

– Öltözz, különben én foglak felöltöztetni! – parancsolt rám kissé mogorvábban. A „hercegi felsőbbrendű” hangján beszélt, de nálam semmit sem ért el vele. Mások összecsinálták magukat ilyenkor, én viszont felnevettem és keresztbe fontam karjaimat. Majdnem azt is hozzátettem, hogy kényszerítsen, de volt egy olyan érzésem, hogy megtette volna. Egy ideig farkasszemet néztünk, majd megtörtem a csendet.

– Mindketten tudjuk, hogy ezzel semmire sem mész.

Elmosolyodott. Nem tetszett az a mosoly.

– Igazad van – mondta. Előrehajolva megragadta a bokám és lehúzott magához az ágy végébe, ott pedig könnyedén a vállára dobott. Egy pillanatig annyira megdöbbsentem, hogy még tiltakozni is elfelejtettem, csak néztem a fejjel lefelé lévő szobára.

– Tegyéél le! – kiabáltam, miután megtaláltam a hangom és a hátát kezdtem püfölni. Természetesen még csak össze sem rezzent. Nem voltam egy nádszál vékony lány, ő mégis könnyűszerrel cipelt. Elindult velem a fürdő felé, ahol

Bulla korábban már előkészítette a vizet, de én nem voltam hajlandó bemászni. Derm fogott és ruhástól beledobott. Köhögve köpködtem ki a folyadékot a számból, majd a hajamat próbáltam eltűrni. A víz már hideg volt, úgyhogy kicsit vacogni kezdtem.

– Letettelek – vigyorgott rám önelégülten a felettem álló. A rajtam lévő vékony anyag egy szempillantás alatt átázott és a bőrömrre tapadt, többet mutatva a kelleténél. Hatalmasat csaptam a vízbe, mire beterítette őt is és a mosolya kissé lehervadt. Kezét végighúzta az arcán, aztán megrázta a csuklóját, hogy a maradék víztől is megszabaduljon.

– Gyerekesen viselkedsz – jelentette ki.

– Mondja a herceg, aki a vízbe dobott – vágtam vissza. Szeme végigsiklott a testemen, egyes helyeken tovább időzve, mintha most látna így először. A bőröm azonnal fellángolt és máris kevésbé fáztam. Hüvelykujjával végigsimított az alsó ajkán és elképzelttem, hogy ezt én teszem, de a nyelvemmel.

– Újra megtenném – mondta végül mosolyogva, kizökkenve a perverz fantáziaképből, aztán magamra hagyott. Úgy döntöttem jobban járok, ha nem duzzogok tovább és nekilátok a készülődésnek. Gyorsan megmosakodtam, majd belebújtam az egyik köntösbe és mire végeztem Amaetiszt, Bulla és Nevara is megérkeztek. Egy álomszép ruhát terítettek az ágyra, amit még egyszer sem fedeztem fel a gardróbban, pedig biztos voltam benne,

hogy kiszúrtam volna. Elképedve léptem közelebb és ámulva húztam végig a kezem az anyagon.

– Kifejezetten erre a napra csináltattam neked – szólalt meg Derm, aki a karosszékben terpeszkedett.

– Köszönöm – hálálkodtam őszintén. Kissé sekélyesnek tűnhetett, hogy egy ruha ennyire lenyűgözött, de úgy nézett ki, mintha egy tündérmeséből szedték volna elő. Az pedig, hogy kifejezetten nekem készült, egészen meghatott. Nem gondoltam volna, hogy Derm ennyire ismeri az ízlésemet. Az estélyi felül sötét vörös színű volt, de ahogy egyre lejjebb ért az anyag, úgy halványodott egészen a fehérig. Könnyű, fényes anyagból készült és tartozott hozzá egy földig érő áttetsző palást is, amiket a vállpántokhoz erősítettek. Az említett darabok fémre emlékeztető anyagból készültek és még apró kövek is díszítették.

– Hamarosan visszajövök, nekem is át kell öltöznöm – mondta, miközben felállt. Bólintottam, de nem fordultam felé. Lehet, hogy kaptam egy csodaszép ruhát, azonban továbbra is mérges voltam rá. Semmi magyarázattal nem szolgált arra vonatkozóan, hogy az utóbbi napokban miért került, és ez bosszantó volt.

Később a bál éppoly kellemetlen volt, mint ahogy azt sejtettem. Ezúttal más hangulat uralkodott, mint az előző eseményeken. Jóval kevesebben voltak, így többen is beszédbe elegyedtek velünk, persze leginkább Dermmel. Voltak néhányan, akik pár kedves szóval is illettek, de

érezhető volt, hogy nem mind őszinte. Néhány pimaszabb alak még gusztustalan módon végig is mért és szinte levetkőztetett a szemével. Aznap azonban el kellett ismernem, hogy valóban csinos voltam, még saját magam szerint is. Derm ajándéka remekül állt és ezt mások is észrevették.

Ahogy egykedvűen hallgattam a mellettem állók beszélgetését, észrevettem Lexet is az egyik asztalnál. Önmagához képest elegánsan festett, még a haját is összefogta. Ezúttal mellette volt a szerencsétlen választottja is, aki a fejét lehajtva a padlót nézte. Amikor először láttam a lányt meglehetősen vékony volt, de azóta úgy vettem észre, hogy tovább fogyott. Szerettem volna elhinni, hogy nem éheztek, de azonnal ez volt az első gondolatom. Azon kezdtem okoskodni, hogy miképp beszélhetnék vele anélkül, hogy Lex is a közelben lenne. Szerencsétlenségemre a Gránit herceg is észrevett és azonnal elterült arcán a tőle megszokott gúnyos vigyor. Mintha csak tudta volna, hogy mi játszódott le a fejemben, megragadta a lány csuklóját és közelebb rántotta magához. Ez jóval bosszantóbb tudott lenni, mint amikor engem piszkált. Én legalább tudtam védekezni, de vajon az a lány is ilyen szerencsés? Szívesen odaszaladtam volna, hogy jól ágyékon rúgjam a vöröshajú herceget. Engem ugyan nem érdekelt az atlantiszi politika.

– Szia, Szofi – szólított meg valaki a nevemen, mire azonnal felocsúdtam. – Örülök, hogy megint látlak.

Antedon mosolygott rám kedélyesen és végre közelebből is megnézhettem magamnak Lénát. Meg kellett hagyni, csodásan festettek egymás mellett. A lány kissé gőgösnek tűnt, ami elsőre nem volt túl szimpatikus vonás, így a mosolyom is visszafogott volt.

– Szeretném bemutatni, Lénát – folytatta a koronaherceg és olyasfajta szerelmes pillantást vetett az említettre, amitől bárki féltékennyé válhatott volna, Léna pedig szinte ugyanúgy nézett vissza rá és ettől máris megváltozott az egész arca.

– Szia! Szófia vagyok, de hívj csak Szofinak – mutatkoztam be. Nagy szürke szemével végigpillantott rajtam és a melegség eltűnt az arcáról. Kimérten biccentett nekem, mire kissé összezavarodottan néztem Dermre, aki hasonlóan tanácstalannak tűnt. Egy ideig kínos csendben ácsorogtunk. – Szóval – kezdtem félénken. Úgy döntöttem egy kicsit megerőltetem magam és kezdeményezem én a beszélgetést. – Hogy bírod internet nélkül?

Léna úgy nézett rám, mintha harmadik fejet növesztettem volna. Kezdtem attól tartani, hogy valami rosszat mondtam. A két herceg is furcsa pillantásokat vetett rám, de reméltem, csak azért, mert nem tudják mi az a net. Fogalmam sincs, miért, talán az ijedt arcom látványa volt az oka, de Léna ajkát csilingelő kacagás hagyta el. A nevetése ragadós volt és hamarosan magam is elmosolyodtam. Antedon egyikünkről a másikunkra nézett és nem győzött álmélni.

– Nagyon hiányzik. Gondolj bele, ha valamire rá szeretnék keresni, el kell mennem a könyvtárba – borzongott meg.

– A jó öreg Google nekem is hiányzik – bólogattam.

– Ráadásul – hajolt közelebb cinkos mosollyal –, milyen menő képeket készíthetnénk az Instagrammra.

– Nekem mondd? A követőim oda lennének ezért a ruháért – mutattam végig magamon szélesen vigyorogva.

– Most valami idegen, ismeretlen nyelven beszéltek? – vonta fel a szemöldökét Derm és közelebb húzódott hozzám.

– Sellők – sóhajtottam szemforgatva. – Egyszerűen képtelenek haladni a korral.

Sajnos túl sokat nem tudtunk beszélgetni, ugyanis a párosnak hamarosan tovább kellett állnia. Antedon azt mondta, hogy egy koronahercegnek mindenkire időt kell szakítania. Szemem sarkából Lexre pillantottam, aki úgy tűnt, nem osztozott a véleményében, ugyanis a bál kezdete óta el sem mozdult a helyéről, ugyanakkor mások sem nagyon igyekeztek a közelébe férkőzni.

Ahogy telt az idő, már-már kezdtem jól érezni magam, ám mindez nem tarthatott sokáig. Egy fekete hajzuhatag került a látóterembe, de még ha csak ennyi lett volna... A nő magasabb volt nálam, így éppen szemmagasságba kerültem a hatalmas cickóival, amik ki szerettek volna buggyanni ízléstelen ruhájából. Fel kellett emelnem a fejem, hogy a szemébe nézzek, de ő egy pillantásra sem méltatott.

– Hercegem – mosolygott mézes-mázosan Dermre és fejet hajtott. Lesújtó pillantást vetettem az egyik vendégre, akinek szinte kicsordult a nyála, ahogy a nőt figyelte. – Hercegem, igazán csodálatos ez a bál – lelkendezett a nagykövet, amint felegyenesedett. Gúnyosan eltátogtam a szavait. *Akkor lett volna csak igazán csodálatos, ha meg sem jelensz* – gondoltam gonoszul. Az arcomra közönyt erőltettem, mintha nem bosszantott volna az érkezése. Derm valami olyasmit mondott, hogy mindez nem az ő érdeme és Miss Nagymell csüngött minden szaván. Aztán, mintha ott sem lettem volna, a pofátlan dögje a herceg karjához dörgölődött. Nevetett, pedig semmi vicces nem hangzott el. Erre már vágtam egy bizonyos fejet. *Igazán ne zavartasd magad, hiszen én itt sem vagyok!* Derm nem próbálta meg levakarni magáról, de egy kicsit merevebb lett a tartása. Nem voltam kíváncsi erre, ezért odaböktem, hogy hozok valamit inni és máris otthagytam őket.

Az asztal mellett ácsorogva sem leltem nyugalomra, ugyanis Lex jelent meg mellettem. Az ég felé fordítottam a fejem: *Miért éppen vele síjtasz?* Erősebben szorongattam a kezemben tartott korsót. Rövid pillantást vettem a háta mögött álló lányra, aki azonban nem nézett a szemembe.

– Csak nem gond van? – kérdezte vidáman.

– Mármint azon kívül, hogy úgy érzem, lett egy zaklatóm? – néztem rá gúnyosan mosolyogva. – Ne bosszants, Lex. Most igazán nincs hangulatom hozzá.

– Értem, szóval vannak napok, amikor kedvedet leled benne, ha bosszantanak? – vonta fel egyik szemöldökét az asztalnak támaszkodva.

– Pontosan – válaszoltam tetetett vidámsággal. – Majd máskor veszekszem veled.

Derm irányába pillantottam és épp elkaptam a pillanatot, amikor a nő megcirógatta a karját.

– Tudod, ha nem ember lennél, talán még kedvelnélek is. Végül is az ilyen dacos és harcias viselkedés mindenki számára imponáló – rántotta meg a vállát.

Újra a Gránit hercegre figyeltem.

– Igen – ironizáltam. – Úgy tűnik, a hercegeknek ez a fétisük.

Lex ajka megrándult, mintha egy mosolyt próbálna elrejtetni, de biztos csak képzelődtem. A herceg az asztal felé fordult és a kezébe vett egy korsót, majd az ujjai közt forgatta.

– Amúgy elég nyúzott vagy, a szemed is karikás. Derm nem hagy aludni?

– Ha így is van, neked ahhoz semmi közöd – válaszoltam azonnal és levágtam a korsómat az asztal szélére. Újra az amatrix vonta magára a figyelmem és ezt ezúttal Lex is észrevette. A herceg megragadta a lány állkapcsát és kényszerítette, hogy felemelje a fejét.

– Mondd csak Anna, te kedveled ezt a tüzes kislányt? – kérdezte tőle gúnyos hangon. A szívem összeszorult, amikor a lány szemébe könnyek szöktek. – Nem hallom

tisztán – dörrent rá Lex, amikor nem felelt. *Most komolyan, ez a srác tényleg ilyen undorító féregnek született, vagy gyakorolta?*

– Elég! – csattantam fel. – Hagyd ezt abba! Mit akarsz ezzel bizonyítani?

Lex nem számított arra, amire készülök, máskülönben valószínűleg nem sikerült volna kiszakítanom a karjai közül. Megragadtam a lány kezét és elvontam tőle, majd gyengéden a hátam mögé vontam. A herceg döbrentnek tűnt, mintha nem hinné, hogy képes vagyok hasonló pimaszságra. Lex erősen összeszorította az állkapcsát és még mielőtt megtalálta volna a hangját, megszólaltam.

– Nem bánhatsz így vele – sziszegtem dühösen.

– Úgy bánok vele, ahogy akarok! Úgy bánok vele, ahogy velem... – kezdte, de aztán elharapta a mondat végét és szitkozódott párat. – Nem tehetsz ellene semmit – vágott vissza és megfogta a lány felkarját, hogy elhúzza tőlem. – A kis akciód miatt pedig ő fog bűnhődni – vitte be az utolsó ütéset. Az agyamat elöntötte a vörös köd. Felkaptam az asztalról a korsómat és a tartalmát a srác képébe borítottam. Rögtön megbántam, de már nem volt mit tenni. Erre Lex felhördült és felém vetette magát. Fogalmam sincs, hogy tényleg bántott-e volna, de még mielőtt elérhetett volna, ott termett egy magas alak és megállította.

– Mi folyik itt? – Mint egy végszóra Derm is befutott. Az oldalán még mindig ott csüngött a nő.

– Ezért még megfizetsz, te némbér! – kiabálta Lex, arcáról még mindig csöpögött a lila folyadék.

– Kit hívtál te néembernek, halfiú? – kérdeztem dühösen és még előrébb is léptem, arrébb tolva az előttem álló magas férfit. *Tévedtem, egyáltalán nem bántam, hogy leöntöttem.* Ujjak kulcsolódtak a csuklómra, hogy visszatartsanak a további háborgástól, majd Lex füstölögve távozott. Dühösen meredtem Dermre.

– Eressz el, te vadbarom! – követeltem. Felvittem a hangomat, de még nem kiabáltam. Miss Nagymell végre úgy döntött, hogy ideje távoznia.

– Nyugodj meg – kérte a herceg, ám én a fejemet ráztam.

– Elegem van belőled – léptem hozzá közelebb és mellkason böktem. – Ez az egész egy vicc, ahogy te is.

– Srácok, ne veszekedjete! – szólt egy ismerős hang. Réka jelent meg mellettünk. – Mindenki minket figyel – tette hozzá a végét suttogva és valóban igaza volt. Az egész teremben árgus szemekkel figyelték a kibontakozó drámai jelentet.

Ha előbb összefutottunk volna, akkor talán ez az egész patália meg sem történik – gondoltam keserűen. Ellettem volna a barátnőm társaságában és talán Lex sem csapódik mellém. A Réka mellett álló magas férfi állt közénk és volt egy olyan érzésem, hogy ő lesz Lem. A barátnőm hosszasan mesélt róla, pont ráillett a leírás. Nagyon magas, szálkás testalkatú, rövid hajú és mélybarna szemű. Katonai díszegyenruha volt rajta, hasonlót egyszer már Derm is viselt, csak neki több plecsnije volt.

Kirántottam a kezem a hercegeből, mire összehúzta a szemöldökét.

– Menj vissza a kis barátnődhöz, engem pedig hagyj békén.

– Visszamegyünk a szobába, hogy megbeszéljük ezt az egészet – szólt szigorúan. Már csak az hiányzott a mondat végéről, hogy ifjú hölgy. Keserűen felnevettem.

– Mi vagyok én, holmi gyerek?

– Hát most nagyon is úgy viselkedsz! – vágta rá azonnal.

– Te meg seggfejként viselkedsz! – kontráztam. – Egyedül is visszatalálok.

Réka és Lem tanácstalanul összenéztek, ahogy elhaladtam mellettük. Végig magamon éreztem a tömeg tekintetét is. Büszkén felemeltem a fejemet és nem érdekelt a mögöttem felhangzó sugdolózás. Egy rövid ideig tartottam tőle, hogy a nő kimenetelem megzavarja valami katona vagy maga Derm, hiszen még sosem mászkálgattam a palotában teljesen egyedül, de semmi hasonló nem történt.

16. FEJEZET

Épphogy becsaptam magam után az ajtót és tettem pár lépést, szinte azonnal ki is vágódott mögöttem. Hamar rájöttem, hogy azért nem indult senki a nyomomba, mert Derm valószínűleg majdnem rögtön elindult utánam. Nem volt kedvem további veszekedésbe bonyolódni. Reméltem, hogy aznap a herceg már békén fog hagyni és elmerülhetek némi önsajnálásban. Lassan fordultam felé, külseje zilált volt és kissé levegő után kapkodott, mintha egészen idáig

futott volna. Hamar átszelte a köztünk lévő távolságot és fölém tornyosult. Éreztem a bőréből áramló meleget és ahogy a zöld íriszekbe néztem, rögtön tudtam, hogy bajban vagyok. Nem azért, mert dühösen nézett rám, éppen ellenkezőleg. Egy veszekedéssel meg tudtam birkózni, az egyszerű volt.

– Most pedig szeretném, ha elmondanád, hogy mégis mi volt ez az egész! – követelte.

– Mondtam már, te vagy a bajom – jelentettem ki a tőlem telhető legnyugodtabban. Ostoba voltam, hogy mármár kezdtem azt hinni, a dolgok működhetnének közöttünk. Végtére is, ki voltam én valójában a számára? Csupán egy kolonc, egy kötelezettség? Látni azzal a nővel felért egy arconcsapással, de legalább még idejében észhez térített.

– Ennek semmi értelme – rázta meg a fejét. – Megmagyaráznád? Talán csináltam valamit?

Hát ez az, hogy mit nem csinált. Különb is miért van az, hogy a férfiak sosem tudják, mit követtek el? Miért kell mindent a szájukba rágni?

– Nézd, fáradt vagyok és semmi kedvem magyarázkodni – sóhajtottam a halántékomat masszírozva.

– Tudom jól, hogy ok nélkül nem borulsz ki. Legalábbis eddig nem tetted – meredt rám határozottan. – Szóval, ki velem!

Kezdtem újra bosszússá válni. Miért nem tudta egyszerűen csak feladni és békén hagyni? Megkerültem és a gardrób felé vettem az irányt, hogy egy pizsama után

néztek, de követett és kitartóan nyúzott, hogy magyarázzam meg a történeteket. Szerettem volna kimenni, kezemben a választott ruhadarabokkal, de elállta az utamat.

– Mi a terv? Bezársz ide, míg jobb belátásra bírsz? – néztem rá kérdően, de nem volt vevő a poénkodásra. Próbáltam elmenni mellette, de újra az utamat állta. Mély levegőt vettem. – Jó! Tudni szeretnéd mi a bajom? – kérdeztem dühösen. – Elegem van Lexből, elegem van a nemesekből, és elegem van abból a nagymellű picsából is! Nem értem, hogy érezhettek így, és tudod, leginkább csak abból van elegem, hogy fáj ez az egész! – kiabáltam a végét hevesen gesztikulálva.

– Várj, mi? Milyen nagymellű picasa? – vont a fel egyik szemöldökét.

– Komolyan csak ennyit tudtál kiragadni az egészből? – néztem rá csüggedten és végre el tudtam lépni mellette. A ruhát az ágyra hajítva visszafordultam hozzá. – Miért nem kerestél a történetek után? – Egy pillanatig értetlenség tükröződött az arcán, mint aki nem tudja, mire gondoltam. Nehezemre esett ugyan, de rávettem magam, hogy folytassam. – Úgy szégyeltem magam, mintha undorító lennék – elcsuklott a hangom és inkább lehajtottam a fejem, hogy ne lássa az arcom. – Megcsókoltalak. Sőt, kész lettem volna többre is, és itt hagytál, aztán... Aztán egy másik nővel mulattad az időt.

Legnagyobb döbbenetemre Derm nevetni kezdett. Mérgesen törölgettem a szemem. *Nem vesz komolyan!*

– Most meg kinevetsz – szóltam halkán és elfordultam, mivel a fránya könnyek újra készültek kibuggyanni.

– Először is, ez egy fontos munkaügy volt. Az a nő rettentően idegesítő és szinte levakarhatatlan. Ráadásul nem az esetem. Az én esetem barna hajú és hisztis – mondta hízelgő hangon. – Ami pedig a másik dolgot illeti... Tartottam tőle, ha meglátlak, akkor nem bírnék uralkodni magamon.

– Na, persze! Komolyan ezt a hülye és nyálas szöveget kellene bevennem? – mordultam fel. A hangját ezúttal közelebbről hallottam.

– Pedig így van. Nem szerettem volna kihasználni, hogy sebezhető vagy. Valószínűleg, ha hónapokkal ezelőtt ajánlkoztál volna így fel nekem, akkor zokszó nélkül megtettem volna, de már más a helyzet. Tudom, hogy magad sem tudod igazán, valóban vágysz-e rám vagy sem. Közben azonban egész álló nap csak rád tudok gondolni és újra, meg újra magam előtt látom, ahogy lehúztam rólad a fűzőt – suttopta. Összereztem, amikor megéreztem ujjai simítását a vállamon. A szavai hipnotizáltak és nem is hallottam, ahogy mögém lépett. Az ostoba szívem hevesebben kezdett dobogni, újra felébredt bennem a remény.

– Izgató voltál és életem legnehezebb döntése volt, hogy távol maradtam, de azt hittem, erre van szükséged – lehelte a fülembe. Beleremegett a lábam, ahogy ajka súrolta a fülcimpám mögötti érzékeny bőrt. – Amit ma tettél, az butaság és meggondolatlanság volt, de egyben

elképesztően lenyűgöző is. Hihetetlenül büszke voltam rád, azonban szinte azonnal szerettelek volna elzárni, hogy rajtam kívül senki más ne lássa ezt az énedet. Azt szerettem volna, ha csakis nekem tartogatod azt a szenvedélytől heves tekintetet. Teljesen elvesztem és abban a percben rögtön tudtam...

Megfordultam és tétován a szemébe néztem.

– Mit tudtál? – kérdeztem halkán. A herceg bátortalan mosolyra húzta a száját és szinte úgy éreztem, hogy fél újra megszólalni, de aztán ajkait csak elhagyták a szavak.

– Tudtam, hogy szeretlek.

Míntha egy pillanatra az egész világ megbillent volna körülöttem. Levegő után kaptam és a szívem hatalmasat dobbant. Lehunytam a szemem és ízlelgettem a szavait. Soha semmi nem volt még rám olyan hatással, mint amit mondott. *Szeret.*

Legszívesebben világgá kiáltottam volna, hogy én is szeretem őt. Nem tűnt helyesnek, de mégis így volt. Beleszerettem és rájöttem, hogy az érzések valóban túlon túl bonyolultak, hogy megérthessük őket. Végére is azért a személyért voltam oda, akit gyűlölnöm kellett volna. Mindent annyira imádtam benne, még az apró hibáit is, de képtelen voltam kimondani. Már nem az érzéseim rémisztettek meg. Félttem, ha szavakba öntöm, akkor felébredek és mindennek vége szakad.

Lábujjhegyre álltam és a nyaka köré fontam a kezem. Ujjaim végigsimítottak meleg bőrén. Mélyen a szemébe néztem és reméltem, hogy abból mindent ki tud olvasni.

Láttam rajta, hogy nem várt viszonzást tőlem és nem érte csalódás, amikor nem mondtam semmit. Derm lehajolt és ajkát finoman a szám sarkához érintette, majd az államhoz és az arcomhoz. Megnyalta az alsó ajkam és fejét enyhén oldalra fordította, ahogy hosszan megcsókolt. Ez volt az eddigi legédesebb csókunk, mintha ezzel is a tudomra szerette volna adni, mennyire értékes vagyok számára. Bennem pedig ezúttal nem volt semmiféle félsz vagy megbánás. Csakis őt akartam, teljes egészében.

Amikor elváltunk egymástól láttam Derm arcán, hogy egy kicsit aggódik, ez pedig megmosolyogtatott. Gyanítottam, hogy azelőtt soha nem nézett félénken egyetlen nőre sem, de én egészen más voltam számára. Tenyeremet az arcára raktam és a szemét lehunyva belesimult az érintésembe. Ezúttal én kezdeményeztem. Ugyanolyan gyengéd voltam, mint ő, hiszen ez a pillanat nem a mohóságról és a puszta vágyak kielégítéséről szólt. Ahogy közelebb vont magához, ujjai a csípőmbé mélyedtek. Keze feljebb indult, majd egy rövid időre megpihent csupasz hátamon, aztán beletúrt a tincseimbe. Kicsit meghúzta a hajam, mire hátrébb döntöttem a fejem, hogy elmélyítse a csókunkat. Nyelvünk táncot járt és selymesen simult egymáshoz. Derm a ruhámmal kezdett babrálni. Ügyes mozdulatokkal már megszabadított a palásttól, aztán a ruhám többi részével kezdett foglalkozni. A pántokat lecsúsztatta a vállamról, majd kioldotta az oldalt elrejtett kötőt is, hogy az anyag könnyedén lecsúszhasson rólam. Nem voltam zavarban, ahogy éhes

tekintetét végigjáratta rajtam és mindezzel magamat is megleptem. Hogy is lehettem volna zavarban, ha úgy nézett rám, mintha én lettem volna az egész világegyetem leggyönyörűbb nője? Felsóhajtottam, ahogy a kulcscsontomat csókolta és a fenekembe markolt. Kigomboltam az ingét és lerángattam róla, hogy én is birtokba vehessem a bőrét. Amikor ajkunk elvált egymástól, csalódottan felnyögtem. Derm is szaporán vette a levegőt. Komoly tekintettel nézett rám, néma kérdést tett fel, mire csupán bólintottam.

Egyetlen könnyed mozdulattal felkapott és az ágyhoz vitt, majd a takarók közé fektetett és fölém helyezkedett. Körkörös mozdulatokkal kényeztette a mellbimbómat egyik kezével. Izmai vad táncot jártak és már pusztá látványuktól izgalomba jöttem. Ott és akkor érintett, ahol és amikor kellett, mintha a testem az ő játékszere lenne, amit még nálam is jobban ismer. Gyengéden szétfeszítette a combjaimat és egyik ujjával belém hatolt. Sóhajtoztam, ahogy ki-be csúsztatta ujjait és még a csiklómat is ingerelte. Ajka az egyik mellemre tapadt és már csillagokat láttam a gyönyörtől, de erőt vettem magamon és megragadva a csuklóját leállítottam. Nem így szerettem volna... Azt akartam, hogy bennem legyen. Még mindig rajta volt az a fránya nadrág, de hamar megszabadítottam tőle. Megérintettem őt és azonnal megdermedt, de csupán az élvezettől. Óvatosan fedeztem fel mi a legélvezetesebb számára és a gyönyöre számomra is örömteli volt, ám ő sem hagyta, hogy a végsőig menjek. Derm elhelyezkedett

a lábam között, majd a térdhajlatom alá nyúlva közelebb húzott. Megtámaszkodott a kezén, majd fölém tornyosult. Picit mocorogtam, ahogy megéreztem ágaskodó férfiasságát. Próbáltam minél jobban helyezkedni, mire Derm pajkos mosolyt villantott, amitől elpirultam és abbahagytam a ficánkolást.

– Ne zavartasd magad – suttozta viccelődve és kicsit előrébb nyomult. Egyetlen másodpercre ledermedtem, de hamar ellazítottam magam.

– Hallgass! – leheltem kissé lihegve és megcsókoltam.

Mélyebbre csúszott. Összeszorítottam a szemem és ujjaim a vállába mélyedtek, ahogy felnyögtem. Furcsa érzés volt, ahogy eltelített. Nem fáj, de kellemesnek sem mondtam volna. Feszítő, kényelmetlen érzés volt és nagyon reméltem, hogy ennél jobb lesz. Derm hagyta, hogy egy kicsit megszokjam, ahogy eltelít. Az arcomat figyelte, miközben lassan ringatózni kezdett a csípője. Hamarosan már csak az élvezettől sóhajtoztam, már nem volt kellemetlen, csupán kellemes bizsergés járta át mindenemet. Testünk tökéletes összhangba került és kicsit gyorsított a tempón. Újra és újra belém lökte magát. Elemelkedtem a matractól, ahogy igyekeztem még inkább hozzásimulni. Melleimmel a mellkasához nyomódtam és hangosan felsóhajtottam. Derm kezével a hátam alá nyúlt és felültünk. Erősebben fontam a csípője köré a lábamat, miközben fel-le mozogtam és mélyen magamba fogadtam. Végig a szemébe néztem és verítékes haját kisimítottam az arcából. A bizsergés fokozódott és a bensőm szinte

szétrobbant. Éreztem, hogy növekszik bennem a feszültség és az izmaid összerándultak. Mintha tűzijáték robbant volna, felsikítottam. Pár utolsó lassú lökés után Derm is felnyögött és újra hanyatt feküdtünk. A herceg teste szinte a matracba préselt, ahogy a nyakamba szuszogott, de nem bántam. Egy rövid ideig így maradtunk, aztán kihúzódott belőlem és mellém gördült. Átölelt és puszt nyomott a homlokomra.

– Ugye holnapra nem fogod megbánni? – kérdezte. Megrántottam a vállam.

– Kérdezd meg akkor és meglátjuk – mosolyogtam.

– Ezzel nem nyugtattál meg – vigyorodott el ő is. Megtámaszkodtam a könyökömön.

– Akkor sem bánám meg, ha ez lett volna életem utolsó tette – mondtam komoly hangon és a szavaim hallatán felcsillant a szeme. Tudtam, hogy végig óvatos volt velem és nem mindig tudta, mi volna a helyes lépés. Nem szerettem volna, ha erről az éjszakáról a büntudat jutna eszébe, amikor tökéletes volt. – Most pedig csókolj meg! – követeltem. Engedelmesen teljesítette a kérésemet.

Valamilyen buta oknál fogva attól tartottam, hogy amikor kinyitom a szemem, a herceg már nem lesz mellettem. Ahogy nagyot nyújtózva felébredtem, ő ott szuszogott, arcát a párnába fúrva. Mosolyogva az ujjam köré csavartam a haját és puszt nyomtam a feje búbjára.

Egy szemernyi megbánás sem volt bennem, ha az előző napra gondoltam. Boldog voltam. Pár hónapja gondolni sem mertem volna rá, hogy valaha is így érezhetek.

Óvatosan felültem, magam elé szorítva a takarót és azon gondolkodtam, mennyi lehet az idő. Nem vágytam rá, hogy Ametiszték véletlenül meglássák a pucér hátsóm. Vagy másét – gondoltam visszapillantva Dermre. *Fel kellene ébresztenem, de olyan békésen alszik.* Sóhajtván a fülem mögé túrtam az egyik tincsem. Visszadőltem az ágyra és megcirógattam az állát, mire ráncba szaladt a homloka. Vidáman figyeltem és végül csókot nyomtam a szájára, amint elhúzódtam máris az ékkőre emlékeztető szemébe nézhettem. Elkapta a kezem és fölém kerekedett.

– Remélem, minden féltékenységi rohamod így fog végződni – mondta mosolyogva és ahogy lehajolt, elrántottam a fejem. Felvont szemöldökkel nézett rám.

– Na-na! – szóltam. – Tisztázzuk, hogy nem voltam féltékeny.

Természetesen hazudtam, de túlságosan öntelt volt.

– Akkor jobb, ha soha nem tudom meg milyen, ha mégis az vagy – vigyorodott el és ezúttal hagytam, hogy szája birtokba vegye az enyémet.

– Mit fogunk ma csinálni? – kérdeztem gyorsan két csók között. Derm halkán felnyögött.

– Ma még itt van a nagykövet – kezdte. – Muszáj még pár dolgot tisztázni velem.

Az arcom elkomorodott és csettintettem a nyelvemmel. *Miss Nagymell mindent elront...*

– Most Antedon és Lex is ott lesz – folytatta. Ezen meglepődtem, de inkább nem kérdeztem a dolgról. – Arra

gondoltam, te addig eltölthetnél egy kis időt Lénával, ha szeretnél.

Úgy mondta, mintha attól tartott volna, elutasítom a kérést. Néha még a szolgálók is mondtak pár szót Lénáról, amik többségében nem voltak hízelgők. Én alig ismertem őt, de a múltkori után sokkal közelebb éreztem magamhoz. Rájöttem, hogy nem az a lány, akinek mutatja magát. Derm, bátyjának a párja, és mivel Dermnek fontos volt a bátyja, ezért nekem is. Reméltem, hogyha másért nem is, hát emiatt jóban lehetek Lénával.

– Rendben – mosolyodtam el.

– De előtte még... – kezdte és ajka huncut mosolyra húzódott. – Bőven van időm egy-két dolgot véghezvinni.

– Mire gondolsz? – kérdeztem tettetett értetlenkedéssel, de a kezem máris a csípője irányába csúszott. – Csak nem arról van szó, hogy szeretnéd megmutatni, milyen hasznos dolgokkal lehet tölteni a reggeleket?

– Nahát, igazán a gondolataimba látsz – vigyorgott továbbra is és én is elnevettem magam. Lejjebb csúsztattam az ujjaimat. – Várj csak! – szólt rám hirtelen. – Szeretném, ha mostantól mindig lenne veled egy katona.

– Ez eddig is így volt – feleltem puszit nyomva az állára.

– Tudom, de azok után, amit csináltál... Lex biztos, hogy bosszús és szerintem nem akarja annyiban hagyni a dolgot.

– Biztos vagy benne, hogy ez a legmegfelelőbb pillanat, hogy Lexet emlegesd? – kérdeztem nagyot sóhajtva.

– Komolyan beszélek. Nem hiszem, hogy képes lenne bántani. Azzal amúgy is a pozícióját kockáztatná, mivel

súlyos vétség kárt tenni más párjában. Akár börtönbe is kerülhetne és még a koronát is elveszíthetné. Ennyit neki sem érne a dolog – mondta, de nem teljes bizonyossággal, mintha maga sem lenne egészen meggyőződve. Bólintottam.

– Folytathatjuk – mondta, majd lehajolt és megcsókolt.

– Kicsit lehangolódtam – húztam el a szám.

– Hát, akkor mindent meg kell tennem, hogy ezt minél előbb orvosoljam – felelte és megnyalta az ajkát.

– Nem lesz könnyű dolgod – suttoztam.

– Megoldom – mondta szemtelenül. A hasamhoz hajolt és megnyalta a bőröm, majd lejjebb indult.

Azt hittem, hogy a tegnapinál jobb már nem is lehet, de tévedtem.

Erősen belemarkoltam a lepedőbe és minden egyes percet kiélveztem.

17. FEJEZET

Mire megérkezett a reggeli, már mindketten felöltöztünk. Örültem neki, hogy Derm legalább velem evett, mielőtt mennie kellett volna. Ahogy mindig, most is sok finomságot hoztak nekünk és nem bírtam nem észrevenni, ahogy a három nő cinkos mosolyt váltottak egymással. Természetesen tetőtől-talpig elvörösödtem.

A teraszon ettünk és ijedten megugrottam, amikor valami sebesen elúszott az üveg mellett. Azonnal az irányába fordultam és a szám is eltátottam az elem tároló

lény láttán. Hasonlót csupán rajzokon láttam a mitológiáról szóló könyvekben. Úgy nézett ki, mint egy ló, de szivárványos színekben pompázott és hal farka volt. A pikkelyei fényesen ragyogtak, amitől még varázslatosabban festett. Gyorsan vágta az utat, látszott rajta, hogy élvezzi a vad iramot. Pár perc múlva több társa is követte. Az egyik játékosan szaltózott, majd megrázta a fejét. Némelyik hátán nyerges helyeztek el, amiben sellők ültek. Eszembe jutott, hogy a Kristály királyság címerében is ezt az állatot láthattam, de akkor még nem gondoltam, hogy Atlantiszon valóban léteznek is.

– Vízi pacik! – motyogtam izgatottan és egyik tenyeremet az üvegre helyeztem.

– Hogy mik? – nevetett Derm mellém lépve. Elkalandozva néztem tovább a lényeket. Eddig még egyet sem láttam, pedig a herceggel többször is voltunk odakint. *Hol rejtegették ezeket a cukiságokat?* – Mi inkább Hippokamposznak hívjuk őket.

– Szerintem maradok a vízi pacinál, egyszerűbb kimondani – mondtam elvigyorodva. – A te neveddel is így vagyok. Túl hosszú és kacifántos – fontam a nyaka köré a karjaimat.

– Erről okvetlenül tájékoztatom a szüleimet is – nevetett. – Akkor gondolom a fiunkat nem hívhatják majd ifjabb Echinodermnek – vélekedett komolyságot tetteve. Enyhén csücsörítve elgondolkodtam.

– Meglátjuk, bár azok után, hogy tudom, mit jelent a neved... Nem látok rá nagy esélyt – vontam meg a vállam.

– Később megnézhetem közelebbről is őket?

– Természetesen, ha tudom, hogy érdekel, már előbb is megmutattam volna.

– Viccelsz? Hal-lovak, nálunk ilyesmi nem létezik, hogy ne érdekelne?!

– Igazad van. Rögtön első nap ezzel kellett volna kezdenem – mosolyodott el.

– Így van. Egy csábos mosoly kíséretében, bevetve egy kacsintást is, azt mondtad volna: *Van Hippokamposzom, szeretnéd megnézni?* – viccelődtem. Folytattam volna az elmés szófordulatokat, de gyors puszit nyomott a számra. Homlokát az enyémnek támasztotta és ujjainkat összekulcsolta.

– Aznap – kezdtem halkán. – Miért engem választottál?

– Első látásra beléd szerettem – mondta komoly hangon. Egy szavát sem hittem. Elhúztam a számat és felvontam az egyik szemöldököm, mire felnevetett. Meglegyintettem a karját.

– Ne viccelődj!

– Nem tudom megmagyarázni. Rögtön megragadtad a figyelmemet, más már nem érdekelt és tetszett a mosolyod.

– A mosolyom?

– Szerettem volna, ha rám is úgy mosolyogsz... Olyan boldogan – mondta halkán. – De lényegtelen volt mindez, mert abban a percben, amint megpróbáltál leütni azzal a gyertyatartóval, már tudtam, hogy elvesztem.

A szívem kihagyott egy apró ütemet. Nem ilyen válaszra számítottam, de ez sokkal jobb volt.

– Hű – leheltem. – Az ilyen szövegeket a tükör előtt gyakorlod? – húztam fel az egyik szemöldököm, mire elvigyorodott.

– Ez mind a természetes vonzerőm része – felelte. Erre kénytelen voltam égnék emelni a tekintetem.

Egy rövid ideig még beszélgettünk, de aztán mennie kellett.

– Légy jó! – mondta búcsúzóul.

– Mindig az vagyok.

– Szerintem ezt páran cáfolnák.

Lényegében csak egyszer voltam igazán rossz, de az elég látványosra sikeredett...

– Nem úgy volt, hogy méész?

Mosolyogva távozott és miután elment, az én arcomon is sokáig ott ült a bárgyú vigyor. Egyszerűen nem tudtam abbahagyni a mosolygást, és az igazat megvallva: nem is akartam.

Úgy döntöttem, még mielőtt elindulok Lénához, találkozom Rékával. Szerettem volna beszélgetni a barátnőmmel a tegnapi történetekkel kapcsolatban. Nem voltam az a fajta lány, aki kitárgyal ilyesmit a legdurvább részletekig, de valakinek szerettem volna elmondani, mit érzek. Réka hamar megérkezett és miután leheveredtünk a díványra, izgatottan hallgatta a beszámolómat.

– El se hiszem, Szofi! – kiáltotta miután befejeztem a mondandóm. – Azok után, hogy olyan dühkitörést rendeztél?

Lesütöttem a szemem, ahogy azt hallgattam, milyen bosszús volt Derm a távozásom után. Ám ahogy a barátnőm előadta, igazán szórakoztatóan hatott.

– Eléggé felbosszantottam – haraptam az ajkamba.

– De aztán nagyon megvigasztaltad – vigyorgott a szemöldökét vonogatva, mire elvörösödve igazgattam a ruhám redőit.

– Akkor most már témát is válthatunk.

– Csak szeretnéd – sandított rám Réka. – Még ki sem tértél a pikáns részletekre.

– Azokra nem is fogok! – kiáltottam égő arccal.

– Akkor legalább azt mondd el, hogy milyen volt – nézett rám kíváncsi kék szemével és kicsit közelebb hajolt. *Egyszerre volt lágy, mégis vad. Elképesztő katarzisz sodort magával. Olyan volt, mintha valami a helyére került volna a világegyetemben.* De nem szerettem volna ilyen költőien fogalmazni.

– Kellemes – leheltem halkán. Réka fintorgott, nem tetszett neki a válaszom.

– Kellemes? – kérdezett vissza. – Nem egy nyár végi sétáról beszélgetünk, hogy kellemes legyen – háborgott. – Gondolkodj művészként! Tárd ki az elméd és szárnyalj! A szavak a festék és én vagyok a vászon. Kelts életre!

Tátott szájjal ráncoltam a homlokomat.

– Hogy mi van? Milyen vászon vagy te? – kérdeztem összezavarodva.

– Ne terelej!

– Nem terelek. Őszintén nem értem, hogy miről beszélsz – nevettem.

– Csak mesélj már! – türelmetlenkedett. – És ha újra azt mondom, hogy kellemes volt, beléd csípek.

– Tökéletes volt – mosolyodtam el. – Nem siettünk, hanem kiélveztük egymást és úgy éreztem közben, mintha minden a helyére kerülne. Mintha mindig is itt lett volna a helyem, mellette – suttogtam a végét. Nem voltam benne biztos, hogy van-e ennek bármi értelme is. A barátnőm elkomolyodott és hallgatagon méregetett.

– Szerelmes vagy – állapította meg. – Vagy elment az eszed – tette hozzá teljes komolysággal. – A kettő majdnem ugyanaz.

Hangosan felkacagtam és Réka is csatlakozott. Azonban a jókedvembe némi keserűség is társult. Bármennyire is tökéletesnek tűnt minden, egy kis hang állandóan ott motoszkált bennem. Úgy gondoltam, idővel majd enyhülni fog az érzés, de azt nem szerettem volna, ha elmúlna, hiszen ez emlékeztetett arra, hogy honnan jöttem és kiket hagytam hátra.

Az idő hamar elszaladt, így elkészöntem a barátnőmtől, hogy Lénával is találkozhassak.

– Biztos nem szeretnél jönni? Szerintem nem bánna, ha ott lennél – kérdeztem mosolyogva.

– Talán majd máskor. Lemnoid ma korábban végez és gondoltam, együtt töltjük a nap hátralévő részét – felelte vidáman. Réka sokat mesélt a férfiről, ezért szinte már

olyan volt, mintha ismertem volna. Habár még csak egyszer találkoztunk és akkor is csupán futólag. Még Derm is mesélt nekem Lemről, ugyanis a fiatalabb herceg fennhatósága alá tartoztak a katonák és ő volt az egyik legjobb embere. Derm azt mesélte, hogy a férfi mindig a tökéletesre törekszik, ezért is jutott olyan messzire. Az elmondások alapján számomra a barátnőm ellentétének tűnt. Kivéve azt a részt, ami a tökéletességet illeti, ugyanis Réka is hajlamos volt arra, hogy a maximumra törekedjen és nem is érte be kevesebbel. Talán éppen ezért értették meg egymást annyira, ők ketten.

Meglepődöttünk, amikor kilépve az ajtón éppen Lemnoiddal találtuk szembe magunkat. Egyenes háttal, enyhe terpeszben állt, miközben a kezét a háta mögött összekulcsolta. Az arca rezzenéstelen, semmi sem kerülhette el árgus tekintetét. Az egyenruhája kifogástalan volt, egyetlen szösz vagy gyűrődés sem látszott rajta és még a kitüntetése is fényesen csillogtak. Világosbarna haja is rendezett, egyetlen apró szál sem állt félre. Róla mintázhatták volna a tökéletes katonát. A vonásai azonnal ellágyultak, ahogy Rékára nézett és ettől sokkal emberibbnek tűnt.

– Echinoderm herceg azzal bízott meg, hogy elkísérjem önt Léna kisasszonyhoz – fordult felém és enyhén meghajolt. Zavaromban összevissza makogtam és nem kerülte el a figyelmemet, hogy az ajtó előtt álló őnök egyike kinevetett. Rékáról már nem is beszélve... Bár nem sértettek meg vele és szerintem nem is rossz szándékkal

tették, egyszerűen nevetséges volt a reakcióm és ezt magam is elismertem. Végül összeszedtem magam és végre sikerült normálisan beszélnem.

– Szeretném megköszönni, amit a bálon tettél – mondtam mosolyogva.

– Szóra sem érdemes, ez a dolgom – biccentett.

Nem csupán szerénykedett, valóban így is gondolta. Pedig szerintem nagyon is érdemes volt beszélni róla, ugyanis senki más nem lépett közbe és az is igaz, hogy bár Lex olyan, amilyen, attól még herceg. Okozhatott Lemnoidnak bosszúságot, még akkor is, ha alapból nem ebben a királyságban élt.

Útközben főleg Réka és én beszéltünk, de mindez nem volt zavaró. Lem csendesen lépdelt mellettünk, de minden szavunkra figyelt. Úgy gondoltam, nem az a fajta, aki feleslegesen pazarolta volna a szavakat.

A palotának egy újabb szárnyát ismertem meg. Kezdtem arra gyanakodni, hogy folyton új részeket építenek, mivel úgy tűnt, soha nem tudom teljes egészében felfedezni. Itt még több ór álldogált, mint azon a részen, ahol az én szobám helyezkedett el és mindegyikük szigorúan meredt rám, mintha ellenség lennék. Lem az egyikükhöz lépett és váltott vele pár szót, mire az biccentett. Megöleltem Rékát, elköszöntem Lemnoidtól és abba az irányba mentem, amerre mutattak. Egy faragott, kétszárnyú ajtón léptem át, de ott nem szoba, hanem egy kacskaringós csigalépcső fogadott. Elszörnyedve néztem fel és arra gondoltam, mennyire gyűlölök lépcsőzni.

Legalább hat emeletet kellett megmásznom. Emlékeztettem magam, hogy legközelebb inkább Lénának kell majd hozzám jönnie, mert az biztos, hogy nem fogom túl gyakran megmászni ezt a lépcsőt.

– Szia, Léna – köszöntöttem a lányt, kissé levegő után kapkodva, ahogy felértem. Gyorsan megtámaszkodtam a fal mellett. *Hülye lépcsők!* Totál nem voltam kondiban, hogy ennyitől kipurcantom. – Mi újság? – kérdeztem kifújva egy nagy lélegzetet. Léna az ágy szélén ülve meredt maga elé, amikor meglátott, felpattant és a nyakamba vetette magát, mintha legjobb barátnők lennének. Megtántorodtam, de szerencsére nem estünk el. *Mióta vagyunk ilyen jóban? Hát jó. Ne én legyek bárminek is az elrontója.* Nyugtatón a haját simogattam. Valószínűnek tartottam, hogy valami felzaklatta.

– Mi a baj? – kérdeztem a tőlem telhető legkedvesebben. Általában nem igazán tudtam mit kezdeni azzal, ha valaki szomorú volt. Legtöbbször csupa butaságot hordtam össze, hogy feldobjam az illető kedvét, de volt egy olyan érzésem, hogy neki abban a percben egészen másra volt szüksége.

Léna enyhén megrázta a fejét, úgyhogy eltoltam őt és a szemébe néztem. Az ajkát harapdálva ide-oda járt a tekintete.

– Azt akarják – kezdte akadozva. – Azt akarják, hogy Antedon lecseréljen engem. Nemrég volt egy tanácskozás, ahol a főnemesek és a királyi család tagjai vehetnek részt és itt vitatják meg a királyság fontos ügyeit. Azt mondták,

hogy vita kerekedett abból, hogy ő és én még mindig várunk, hiszen mégiscsak ő a koronaherceg.

Léna hátrált pár lépést és megrázta a fejét, majd maga köré fonta a karját.

– Nem arról van szó, hogy én ne akarnám, de ez annyira indiszkrét. Mindenki tudni fogja, hogy megtörtént és mindenki várja is. Már csak az hiányozna, hogy kitalálják, végig is szeretnék nézni. Tudod, mint azokban a középkori filmekben – magyarázott hevesen és egyre gyorsabban, én pedig csak döbbenet hallgattam a szóáradatot.

– De honnan veszed ezt? Antedon mondta? – vágtam közbe. Bár ezt kérdeztem, de nem hittem volna, hogy éppen ő árulta el neki. Ha kicsit is hasonlított az öccsére, – és azok alapján, amit Derm mondott róla, így volt – akkor inkább megkímélte volna Lénát a felesleges idegeskedéstől.

– Nem – rázta a fejét a kijelentésem hallatán. Beljebb léptünk a szobába és kicsit jobban is körbe tudtam nézni. Ugyancsak lenyűgöző és hatalmas volt. Itt emelvényen helyezkedett el az ágy és nem messze tőle még mini szökőkút is folydogált. Az utóbbiról az volt az első gondolatom, hogyha nálam is lenne ilyesmi, állandóan pisilhetnékem támadna tőle. Nekem ugyan a saját lakosztályom sokkal jobban tetszett, de ebben is megláttam a szépet.

– Akkor Lex volt? – tippeltem, ugyanis ő az, aki előszeretettel piszkálódott. Léna furcsán nézett rám, mintha hirtelen azt sem tudná kiről beszélek, majd átsuhant az arcán a felismerés.

– Jaj, nem. Lex herceg nem foglalkozik velem. Egyetlen egyszer váltottam vele pár szót – vont a vállát. Elfintorodtam. *Hát csak engem ajándékozz meg az osztatlan figyelmével? Micsoda mázlista vagyok.* – Az egyik szolgálólány mondta és bár elég undok velem, nem hiszem, hogy hazudott. – Látva az arcomra kiülő értetlenséget, folytatta. – Ez a lány nem kedvel, mivel eleinte meglehetősen rondán viselkedtem vele. Úgyhogy most úgy bosszulja meg, ahogy tudja. De nem hibáztatom... Rajta töltöttem ki a dühömet – mondta, miközben leültünk a díványra.

– Nem gondoltál még arra, hogy megkérdezed Antedont arra, cseréljék le a lányt? – vettem fel az ötletet.

– Erről én tehetek, ezért nekem kell megoldanom – jelentette ki. – Szerettem volna beszélni a lánnyal. Tudod, bocsánatot kérni, de nem igazán hajlandó meghallgatni és én sem igazán vagyok jó a bocsánatkérésben.

Ezt átéreztem, ugyanis én is ugyanígy voltam vele.

– Nálam rosszabb nem lehetél. Egy szilánkot nyomtam Ametiszt nyakának, mégis megbocsátott. Ha engem kérdezel, ez nem szokott egy szép barátság kezdete lenni.

Léna a szája elé kapta a kezét és elkerekedett a szeme.

– Ez tényleg igaz? Hallottam róla, de azt hittem csak kitalálták. Még Antedonnak sem nagyon akartam elhinni.

Nevettem és megvontam a vállam.

– Nem volt életem legbölcsebb cselekedete, de nem szégyellem. Szerintem neked sem kellene a múltbeli tetteid miatt vezekelned. Az rendben van, ha bocsánatot kérsz, de az ittenieknek is megértőnek kellene lenniük. Nekünk

mindezt nem volt egyszerű feldolgoznunk és mind a magunk módján próbálkoztunk vele. Némelyikünk kicsit agresszívan, mint mások – mondtam, miközben beleharaptam az ajkamba és az agresszív nál jelentőségteljesen magamra mutattam. Léna végre elmosolyodott.

– Köszönöm!

Elmosolyodva legyintettem. Örültem neki, hogy jobb kedvre deríthetem, azonban látszott rajta, hogy még nem nyugodott meg teljesen. A ruhája kötőjével babrált és dobolt a lábával. Nagyot sóhajtott.

– De mi lesz, ha Antedon enged a többiek akaratának...
Vagy belekényszerítik?

– Ő lesz a király, nem hiszem, hogy bárki csak úgy belekényszeríthetné bármibe is. Azok alapján, amiket Derm mondott és amit magam is láttam, Antedon maximum a szüleire hallgatna. A szülei azonban soha nem szólnának bele ebbe a döntésébe – mondtam biztatón. – Ráadásul mindenki látja, hogy teljesen oda van érted. Ha te is szereted, ne törődj azzal, ki mit mond.

– Szeretem őt – suttogetta maga elé. – De olyan nehéz őt szeretni. Úgy érzem, ezáltal sok nyomás nehezedik rám és később még több fog. Ha elfogadom mindezt, akkor a velejáró dolgokat is el kell fogadnom. Tudom, hogy neki is nehéz, sőt, valószínűleg nehezebb, de ő ebben nőtt fel.

Egy könnycsepp a kézfejére hullott, úgyszólván gyorsan megtörölte az arcát.

– Önző vagyok? – nézett rám kipirosodott szemekkel.

– Szerintem nem vagy önző. De nem kell minden gondodat és aggodalmadat megtartanod magadnak, mert az előbb-utóbb felemészt. Biztos vagyok benne, hogy Antedon szívesen meghallgatná mindezt.

Újra eleredtek a könnyei és halkán sírdogált. Esetlenül közelebb ültem hozzá, majd megpaskoltam a kézfejét. Csendesen vártam, hogy kisírja magát. Valószínűleg már régóta emésztette mindez és ki kellett adnia magából. Léna velem ellentétben mindent magába fojtott, ami sosem volt jó megoldás.

– Sajnálom, nem szokásom sírni – mondta kis idő elteltével, és a hangja kicsit megbicsaklott. Megráztam a fejem, hogy tudassam vele, semmi gond.

– Most, hogy kiadtad magadból, sokkal jobb lesz – válaszoltam. Átkaroltam, mire a vállamra hajtotta a fejét. Boldogan nyugtáztam, hogy mégiscsak jó vagyok a vigasztalásban. – Most jó lenne néhány TikTok videó cuki állatokról – csúszott ki a számon, mire nevetni kezdett.

– Azokat én is imádtam.

Lelkes beszélgetésbe kezdtünk arról, hogy miket láttunk és kicsit nyüszögtünk, hogy nincs net. Rékával erről nem tudtam beszélni, vagyis tudtam, de nem érezte át, mivel neki egyáltalán nem hiányzott.

Boldog voltam, hogy Léna a bizalmába fogadott és én lehettem az egyike azoknak, akik tudják, hogy benne több rejtőzik a látszattól. Kívülről ridegnek és undoknak mutatta magát, de ő is szorongott és nagyon is kedves volt. Jól el tudtunk beszélgetni és még azt is felvettem neki,

hogy legközelebb Rékával is találkozhatna. Jó ötletnek tartotta. Sokat beszélgettünk, ezért szinte elröppent az idő.

Minden jól alakult. Lettek barátaim, szerelmes lettem és kezdtem elememben érezni magam Atlantiszon. Ami azt illeti, túlzottan is jól festettek a dolgok és ezt nehéz volt elhinni. Azt szokás mondani, hogy létezik vihar előtti csend és bennem ez a mondás óhatatlanul is felderengett. Próbáltam nem pesszimista lenni. A komor gondolataimból Antedon hangja rázott fel.

– Üdvözet, hölgyek! – mosolygott és újra megjegyeztem magamban, mennyire hasonlítanak az öccsével. Léna szeme azonnal felcsillant, ahogy meglátta. *Vajon én is így festek, ha Dermre nézek?* A lány odasietett Antedonhoz és a karjai közé furakodott. Ilyen meghitten még soha nem láttam őket, hiszen a hivatalos eseményeken maximum megfogták egymás kezét. Annyira bájosak voltak, hogy szinte belefájdult a szívem. Azonban valami feltűnt.

– Derm nincs veled? – kérdeztem.

– Meg kellett beszélnie néhány dolgot az apánkkal, de biztosan hamar végez – pillantott rám Antedon. Kicsit csalódott voltam, de nem sajátíthattam ki magamnak a herceget. Felálltam, hogy távozzak, mivel nekik is volt mit megbeszélniük és nem szerettem volna zavarni.

– Akkor megyek, nem zavarlak titeket – mondtam, miközben felálltam és kiegyengettem a ruhám anyagát.

– Dehogy – ellenkezett Antedon. – Nyugodtan várd meg itt. Ha szeretnéd, mesélek pár kellemetlen gyerekkori sztorit is róla – mosolyodott el ördögien. Elvigyorodtam.

– Noha, ez igazán csábító és egyszer biztos a szavadon foglak, de most inkább megyek. Örülök, hogy beszéltünk – fordultam ezúttal Léna felé, aki kibontakozott a koronaherceg öleléséből és elém lépve megfogta a kezem.

– Biztos nem maradsz még egy kicsit?

– Biztos. De tudod, legközelebb inkább te gyere hozzám – sandítottam rá. – Ez a rengeteg lépcső kikészíti a tüdőmet.

Léna mosolyogva magához ölelt, majd meglepődtem, amikor Antedon is megszorongatott. Felajánlották, hogy visszakísérnek, de ezt kedvesen elutasítottam.

– Kérd meg az egyik őrt, hogy kísérjen vissza a szobádba – mondta a koronaherceg atyáskodó hangon. A szememet forgattam, noha tudtam, hogy magamtól nem is találnék vissza a lakosztályhoz. Nagyjából ugyan emlékeztem az útvonalra, de valószínűbbnek tűnt a bolyongás. Lefelé menet máris azon kezdtem gondolkodni, hogy miképp szólítsam meg a katonákat. Biztos voltam benne, hogy a vége valami idétlen dadogás és makogás lesz. Sóhajtván tártam ki az ajtót és az örök meg sem rezdültek, felém sem pillantottak, amikor azonban a jobb oldali folyosóról kilépett egy férfi, testük megfeszült. Mindez egy pillanatig tartott, mert tartásuk azonnal ellazult az ismerős egyenruha láttán. Az ismeretlen megállt előttem és mélyen meghajolt.

– A herceg küldött, hogy visszakísérjem önt – mondta. Meglepetten felvontam az egyik szemöldököm, de mindez Dermre vallott, így nem gondolkodtam túl sokat a dolgon. Megköszöntem a segítséget és a férfi mellé szegődtem, akinek gyors lépteivel alig bírtam tartani az iramot. Középkorúnak tűnt, noha abból ítélve, amit Derm mesélt az atlantisziak öregedéséről, akár több is lehetett. Itt-ott már ráncok tarkították az arcát és egy apró sebhely húzódott a szemöldökénél. Esetlenül megbotlottam a ruhám szegélyében, ugyanis már szinte futva követtem a férfit. Feljajdultam, mivel sikerült meghúznom a bokámat is. Megálltam, hogy megtartsam az egyensúlyom és a falnak támaszkodva babráltam a cipőm csatjával, majd levettem. Egy pillanatra megdermedtem, ahogy felegyenesedve idegen folyosókkal találtam szembe magam. Értetlenül néztem körbe. Nem volt jó a tájékozódásom, de az, ahol éppen jártunk, kicsit sem volt ismerős számomra. A katona is megtorpant és morcosan pillantott hátra rám.

– Biztosan jó felé megyünk? – kérdeztem óvatosan.

– A herceg meglepetést szán önnek – mondta tömören. Mindkét cipőmet a kezembe fogtam és erősebben szorítottam őket a sarkuknál fogva. Meg kellett volna nyugtatnia, amit mondott, de csak még idegesebb lettem. Rémllett, hogy már láttam a férfit, ezért megnyugtattam magam, hogy csak túlaggodalmaskodom a dolgokat. Elhúztam a szám, és mezítláb indultam tovább. A lábam még mindig sajgott és nagyon reméltem, hogy már nem kell sokat mennünk. Szerencsére hamarosan megálltunk egy

ajtó előtt, azonban amikor kitérült, megfagyott az ereimben a vér. Legszívesebben sikítottam volna, de nem jött ki hang a torkomon. Hozzávágtam a cipőimet az előttem állóhoz és megpróbáltam elfutni, de a katona megragadta a kezem. Lex morcosan meredt rám, majd a földön heverő cipőkre.

– Komolyan? – kérdezte felvont szemöldökkel, majd ellépett, hogy a férfi betaszígalhasson a szobába. – Szép volt, Riolit! – dicsérte. Éppen arra készültem, hogy különböző szitkokkal árásszam el őket, azonban a számra szorítottak egy kendőt, aminek egyszerre volt fanyar és édes illata. Rongybabaként hullottam a földre. Egy ideig még magamnál voltam, de nem tudtam beszélni vagy megmozdulni. Hamarosan azonban eszméletemet vesztettem.

18. FEJEZET

Amikor felébredtem, azon kívül, hogy fájt a fejem és egy meglehetősen kényelmetlen pozícióban feküdtem, először semmi furcsaságot nem tapasztaltam. Miután jobban magamhoz tértem, arra is feleltem, hogy nem a saját szobámban vagyok. Szerettem volna kényelmesebb helyzetbe tornázni magam, de ekkor a bőrömbe vágott a kötélt, mire a kábulat köde azonnal felszállt, helyét a pánik vette át. Gyorsan felültem, amitől azonnal meg is

szédültem és majdnem visszaestem a párnák közé. Ide-oda jártattam a tekintetem, miközben a kezemet rángattam, hátha meglazul a kötél.

Szuper! Elraboltak. Még hozzá egy pszichopata elmebeteg tette, aki bosszút akar állni az unokatesóján.

Segítségért szerettem volna kiáltani, de nem jött ki hang a torkomon. Újra próbálkoztam, de ezúttal is csak némán tátogtam. *Mi a fene?* Leügyeskedtem magam az ágyról és az ajtó felé vetettem magam. Gyorsan megfordultam és az összekötözött kezeimmel próbáltam lenyomni a kilincset, ami nem is volt olyan egyszerű, mint elsőre gondoltam. Nem lepődtem meg, hogy zárva találtam, de azért meg kellett nézнем. A vállammal kezdtem dörömbölni, hátha valaki észrevesz.

– Kár erőlködni – szólalt meg Lex, majd rejtekajtó nyílt a falon, ahogy kilépett egy sötét folyosóról. Amint a szobában volt, a nyílás eltűnt, mintha soha ott sem lett volna. Ha nem a saját szememmel látom, talán el sem hiszem, hogy létezett. – Biztosan volna pár kérdésed – mondta vidáman.

Inkább pár káromkodásom lett volna. El is kezdtem mondani a magamét és reménykedtem benne, hogy Lex tud szájról olvasni, mert a fejéhez vágtam pár cifra dolgot. Öntelt vigyorral az arcán nekitámaszkodott a közelében álló márványoszlopnak, majd keresztbe fonta a mellkasa előtt a karját. Kínomban már felmordultam, de még ebből a hangból sem volt hallható semmi.

– Gondolom most valami olyasmit magyaráztál, hogy ezt még keservesen megbánom – lökte el magát végül az oszloptól, amikor úgy látta, hogy befejeztem.

Haver... Ha tudnád, hogy valójában mit magyarázok! Annyira dühös voltam. Elhatároztam, hogy kitépem Lex összes haját és kopasz herceg lesz belőle. Ráadásul nem akárhogy tépem ki. Szálanként! Folyamatosan mozgattam a kezemet, de az ostoba kötél valami fura oknál fogva még inkább a csuklóm köré szorult. Hátamat az ajtónak préseltem, ahogy közelebb lépett. Nagy volt köztünk a távolság, de ez jobb is volt így. Szóra nyitottam a számat, hogy fenyegetőzni kezdjek arról, hogy mennyire tökön fogom rúgni, ha még egy lépést tesz. A hangom nélkül azonban csak a gyilkos nézésekre számíthattam. Bezárta a hangomat egy kaGYlóba, mint a gonosz vízibanya a Kis hableányban?

– Nyugalom, ha csinálni szerettem volna valamit, akkor már megtehettem volna míg ki voltál ütve – húzta el a száját, látva a reakciómat. – Amúgy bármilyen furcsa is, de nem utállak. Még azok után sem, amit a bálon csináltál. Persze azt sem mondom, hogy kedvelnélek. Talán inkább azt mondhatnám, hogy nem utállak jobban, mint másokat – tette hozzá sietve. Erre felvontam az egyik szemöldököm. Tőle ez szinte már bóknak hatott.

Vajon meddig lehettem kiütve? Derm már biztos keres. Csak ki kell tartanom míg megtalál.

Ha nem csinált volna valamit a hangommal, akkor beszéddel feltarthattam volna. A rosszfiúk mindig imádták

hallatni a hangjukat és előadni az egész nagy gonosz tervüket. A fogamat csikorgattam.

– Egyébként a hangod fokozatosan vissza fog térni. Körülbelül fél óra – szólalt meg újra Lex. – Ez mellékhatása a somnium gyökérnek, amivel elkábítottalak. Kis adagban alvászavarokra szokás használni. De, ha túl tömény... – vont vállat. – Nos, magad is tapasztaltad. Megjegyzem, jobban örültem volna, ha egy ideig még alszol, de igazából így is jó.

Újabb lépést tett felém, mire elrugaszkodtam és megpróbáltam jobbra elszaladni. Próbáltam... Ugyanis elbotlottam és hatalmasat estem, ráadásul mivel a hátam mögé volt kötve a kezem, arccal előre. Úgy fáj az orrom, hogy könnybe lábadt a szemem. Felnéztem Lexre, aki olyan arcot vágott, mint aki menten elröhögi magát. Leguggolt mellém és az állát dörgölte, ahogy végignézett rajtam.

– Vicces, ahogy szenvedsz és még szívesen nézném a vergődésedet, de más terveim vannak. Szóval, én szeretnék fájdalmat okozni Echinodermnek, te pedig szeretnél hazamenni. Segíteni fogok neked – vigyorodott el féloldalasan. Nagyot nyeltem. *Még hogy segíteni fog?* Egy szavát sem hittem. – Bár nem fogok hazudni, nincs rá garancia, hogy túléled az utat – mondta végül. Na, ezt már elhittem. Az állam alá nyúlt és feljebb emelte a fejem. – Látod, milyen jószívű vagyok? Megadom azt, amire Echinoderm képtelen volt.

Kicsit megszorította az állkapcsomat, mire könnyek gyűltek a szemembe. Nem azért, mert fájt, hanem a tehetetlenségtől és a haragtól. Sikítani szerettem volna, de még annál is inkább megütni őt. Lex lemondóan sóhajtott és elengedett.

– Ez így elég unalmas. Jobban élvezném, ha visszavágnál.

Ha szabad lett volna a kezem, felmutatom neki a középső ujjam. Gondolkodtam rajta, hogy kiöltöm rá a nyelvem, de a helyzetet tekintve az túlon túl gyerekes lett volna. Amúgy is, neki elment az esze, a filmekben találkozni hozzá hasonló barmokkal. Ki hitte volna, hogy egyszer ilyesmibe keveredek? Bár arra sem volt túl nagy garancia, hogy egy nap sellő pasim lesz, mégis megtörtént. Úgyhogy az élet csupa meglepetés. Homlokomat a padlónak nyomtam és felnyögtem.

– Nem kell aggódnod miattam, mindenre gondoltam, az ügyet nem tudják hozzám kötni. Az örök tanúsíthatják, hogy végig a szobámban tartózkodtam.

Felemeltem a fejem és megráztam, amit mondott az lehetetlen volt. Nem lehetett igaz, hogy senki sem látott semmit. Arról nem is beszélve, hogy ott van az ő is, aki elhozott. Őt könnyedén meg fogják találni és elmondhatja, kinek a parancsára cselekedett.

– Biztos az is érdekel, hogyan tudtam úgy közlekedni, hogy senki sem vett észre – folytatta a beszédet. Vágtam egy amolyan „kicseszettül nem érdekel” fejet, de azért folytatta. – Titkos folyosók. Régen apám is itt élt és ez azon

kevés dolgok közé tartozott, amikről mesélt nekem. Echinoderm persze rám fog gyanakodni – vonta meg a vállát, majd oldalra pillantott és fanyar mosolyra húzódtott az ajka. – Sőt, igazából mindenki, de nem fogják tudni bizonyítani.

Lex felállt és egy rövid ideig lenézett rám, majd nem túl gyengéden talpra állított.

– Riolitról is gondoskodtam – mondta Lex. *Gondoskodott róla? Mégis mit művelt?* – Rémlik, hogy valami furcsa oknál fogva úgy érezted, már találkoztál vele?

A homlokomat ráncoltam. Nem értettem, hogy erről mégis honnan tudhat. Értetlenül néztem rá.

– Én is bele tudok piszkálni az álmaidba, ahogy Echinoderm, és nem dicsekvésként, de még ügyesebb is vagyok nála. Sokszor belecsempészttem a rémálmokba Riolit arcát is, így amikor ténylegesen találkoztatok, úgy rémlett számodra, már láttad az őrség tagjai között – magyarázta lelkesen. – Senki nem tudja, hogy rendelkezem ezzel az erővel, még az apám sem. Pedig ő aztán oda lenne az örömtől, ha tudomást szerezne róla.

A rémálmok? Hát azokért is Lex volt a felelős? Tudtam, hogy valami nagyon nem stimmel velük. Annak az egynek örültem csupán, hogy úgy tűnt Lexet nem kell szóval tartani, beszél ő magától is, így telt az idő. A Gránit herceg egy időre elhallgatott és a távolba révedt, mintha gondolkodna valamin. Az ajtó felé pillantottam és füleltem, hátha meghallok valamit, de csend honolt. *Valamit csak tudnék*

csinálni, hogy kimenekülhessek a szorult helyzetből. Gondolkodj, Szofi!

– Itt az ideje, hogy újra aludj egy kicsit – szólalt meg hirtelen Lex, mire azonnal hátráltam. Megráztam a fejem. – Jót fog tenni az idegeidnek.

Az én idegeimnek az lenne jót, ha a zártojratálya kerülnél – gondoltam dühösen. Előhúzott a nadrágja zsebéből egy vörös színű kendőt. Belerúgtam a bokájába, mire felszisszent és határozottan megragadta a kezem. Elrántottam a fejem, majd felemeltem a térdem és ágyékon rúgtam. Fájdalmában azonnal felnyögött. Elfogott az elégedettség, csak hogy ez sem tartott sokáig, mert hamar összeszedte magát.

– Szép álmokat! – morogta, ahogy az ajkamra szorította az anyagot.

Megint lüktetett a fejem, de még ennél is rosszabb volt a karomban érzett tompa fájdalom. Lassan pislogva kinyitottam a szemem. A fejem lógott és a hajam a földet söpörte. Felköhögtem és megemeltem az elgémberedett nyakamat. Egy félhomályba burkolózó keskeny helyiséget láttam.

Hunyorogva szemléltem a poros plafont, ami szépen fokozatosan mozgott. Újra felköhögtem és feltűnt, hogy nem is a plafon, hanem én mozgok, még hozzá egy folyosón. Megráncigáltam a kezem. A csuklóm oda volt kötözve valami hordágy szerűséghez, amin feküdtem.

– Hát felébredtél – hallottam meg Lex hangját. – Átkutatták a szobámat, éppen, ahogy azt vártam. Igazán

boldog lehetsz, Echinoderm magánkívül volt, szóval rettentően aggódik miattad. Igazából voltak kétségeim az érzéseit illetően, de majdnem nekem ugrott – nevetett. – Az apja, a bátyja és két testőr alig tudták visszafogni. Élveztem, ahogy kínlódik és nem is bírtam ki mosolygás nélkül.

Miközben beszélt nem fordult felém, hanem előre figyelt. A kötelet kezdtem piszkálni, bár volt egy olyan érzésem, hogy ezzel most sem megyek semmire.

– Hamarosan megérkezünk, a lépcsőn majd magadtól kell feljönnöd.

Hátravettem a fejem és elcsüggedve néztem újra a plafonra. Azt kívántam, legalább tehettem volna valamit ahelyett, hogy csak várom a végét. Erős akartam lenni, mint a hősnők, akikről olvastam. Ezzel ellentétben még csak kiszabadulni sem tudtam. Közben a Gránit herceg szája be sem állt, így arra következtettem, hogy nem kell attól tartania, hogy meghallják. Ezúttal nem próbáltam visszavágni sem. Fáradtnak éreztem magam és Lex hangját is egyre tompábban hallottam. Lehunytam a szemem.

Bárhova néztem, semmi mást nem láttam, csak fehérséget. Nem volt bántóan fényes, de mégis zavaró volt. Óvatosan előre léptem egyet és a cipőm sarka koppant egy nagyot, amely visszhangot vert az ürességben. Nem volt valóságos. Tudtam, hogy a cipőmet eldobtam és amint ez eszembe jutott, a lábbeli el is tűnt, mintha a káprázat szeretett volna minél valóságosabb lenni. A semmiből egy alak jelent meg előttem és a szememet elöntötték a

könnyek. Azonnal a karjai közé vettem magam és szorosan megöleltem.

– Hála az égnek, hogy jól vagy – mormolta a hajamba. Már tudtam, hogy egy álomban voltunk. Valahogy elaludtam és így Derm kapcsolatba tudott lépni velem. Gyorsan eltoltam magamtól, mivel nem tudhattam, mennyi időnk van.

– Lex az – hadartam. – Képes az álomjárásra, mint te és ott volt az a pasas is, akit megbízott...

– El kell mondanod hol vagytok – simított végig az arcomon.

– Nem vagyok benne biztos – dörgöltem meg a homlokom tanácstalanul. – Azt mondta, hazaküld.

Derm szeme elkerekedett és mondani készült valamit, de az álom szertefoszlott.

– Ébredj! A kibaszott francba is, ébredj! – üvöltötte az arcomba és olyan hevesen rázott, hogy azon sem lepődtem volna meg, ha kitörik a nyakam. Eddig még egyszer sem hallottam rondán beszélni és furcsa volt ilyen szavakat az ő szájából hallani. Azonban biztos voltam benne, ha ennyire indulatos lett, akkor sikerült keresztbe tennünk neki. – Nem alhatsz! Tudom ám, hogy Echinoderm próbál rád találni. Francba is! Talán már beszéltél is vele, mi?

– Nem – nyögtem ki és a hangom nagyon rekedt volt, de legalább végre tudtam beszélni.

– Hazudsz! – kiabálta és összerezzenem. – Beszéltél vele, igaz?

Nagyot nyeltem és kicsit elfordítottam a fejem oldalra, hogy ne kelljen a szemébe nézmem. Ujjai a vállamba vájtak, ahogy erősebben szorított.

– Válaszolj!

– Beszéltem veled! – kiabáltam ezúttal én és úgy tűnt, ezzel megleptem. Elégtételt éreztem az arcán lévő zavar láttán. – Vége van, Lex! Tudják, hogy te hoztál el.

Nem azt tette, amire számítottam. Azt hittem, dühöngeni fog, esetleg pánikolni, helyette azonban nevetni kezdett és még csak nem is valami elmebeteg módon, hanem úgy, mint aki valóban mulat. A hajába túrva oldalra pillantott.

– Akkor jobb lesz sietni – mondta, majd elkezdte kikötni a kezemet és felhúzott. A padló jéghideg volt és koszos, de ez volt a legkisebb gondom. Próbáltam távolabb kerülni, de Lex nem hagyta és valami hegyeset nyomott az oldalamhoz. Levegő után kaptam. – Semmi trükközés – suttozta, ahogy kicsit megbökött a penge hegyével. Előre taszított és gyors léptekkel elindultunk.

– Ennek semmi értelme – mondtam rövid idő elteltével.
– Derm már tudja, hogy te voltál.

– Kézzelfogható bizonyítéka nincs – vágta rá.

– Kevesebbért is ítélték már el embereket – morogtam rápillantva. – Még van idő, hogy meggondold magad. Akár még szólhatnék is pár szót az érdekedben.

– Nem kérek a szívességeidből – szorította meg a karomat.

– Miért hagyod, hogy a múlt irányítson? – kérdeztem a tőlem telhető legnyugodtabb hangon. – Hiszen koronaherceg vagy. Egy ostoba bosszú miatt feláldoznád mindezt?

– Most komolyan a lelkekre próbálsz hatni? – horkantott fel. – Úgy csinálsz, mintha érdekelne, mi lesz velem, pedig valójában senkit sem érdekel.

– Ezt te sem gondolhatod komolyan – ráztam meg a fejem. – Egyetlen nő sem ér ennyit.

– Nem a lány a lényeg, Szofi! – kiáltotta, és most először mondta ki a nevem. Egészen addig a pillanatig azt hittem, talán nem is tudja. – Az apámnak sem tudtam megfelelni, az anyámat meg sosem érdekelt. Azt hittem, Echinoderm más, hogy a barátom. De egyre távolabb kerültünk egymástól és végül még hátra is támadt. Szóval ezért kell bűnhődnie, és igen, akár a trónt is feláldozom azért, hogy szenvedni láthassam. Ez nem csak egy szimpla bosszú a számomra.

A hangja keserűen csengett és jól tudtam, semmit sem érek a puszta szavakkal. Bizonyára sosem állt senkihez igazán közel. Szinte már sajnáltam, de csak szinte. A szomorú múltja nem volt mentség arra, ahogyan viselkedett. Velem is sok minden történt gyerekkoromban, mégsem lettem egy idegbeteg állat. Ám az is igaz, hogy nekem legalább ott volt anya, aki szeretett. Neki azonban egyedül kellett szembenéznie a dolgokkal. Ettől függetlenül tudtam, hogy mindezt nem úszhatja meg.

Elértünk a lépcsőkhöz. Lex irdatlan iramot diktált, amit nem bírtam tartani. Lihegve kapaszkodtam a falba. *Muszáj legalább egy percre megállnom.* Nem tudtam, mióta meneteltünk felfelé, egy ideig számoltam a lépcsőket, de úgy ötszáz körül abbahagytam.

– Lódulj! – taszigált, mint valami engedetlen jószágot. Az oldalam szúrt, a tüdőm levegőért kiáltott, a homlokomon verejték gyöngyözött. *Ez felér egy kész kínzókamrával.* Lenéztem és a lépcsőnek az alját már nem is lehetett látni, régen elnyelte a sötétség.

– Kedvesebben is kérhetnél – morogtam.

– Hogyne, rögtön egy kérvényt is benyújtok, hogy jobban érezd magad – forgatta a szemét Lex. – Indulj már! Nem érünk rá! Már biztos elindultak és nekünk előbb kell odaérnünk, mint nekik.

Nagy nehezen újra megemeltem a lábam, ami már szinte égett, és folytattam a felfelé vánszorgást. *Hülye, kibaszott lépcsők! Ha ezt túlélem, soha az életbe nem akarok látni egyet sem.*

Amikor végre megálltunk, egészen megkönnyebbültem. Az sem érdekelt, hogy az ajtó, ami mellett lecövekeltünk, bizonyára a biztos halálba vezetett. Ismerősnek tűnt a kövekkel kirakott szegély. Lex megérintett néhány ékkövet, melyek ennek következtében felvillantak. Ez a mozdulat is rémlett. Ehhez hasonló ajtót eddig csak egyetlen helyen láttam, még hozzá a kertben, ahol a tavacska segítségével megnézhettem a családom. Megugrottam, ahogy az ajtó hangos morajlás közepette elkezdett a földbe süppedni.

Elvakított a bentről áradó fény, de Lex azonnal betaszígált. Elképedve néztem körbe, amint a szemem hozzászokott a világosságához.

Ez most valami vicc? Itt van az átjáró? Egész végig itt volt?

Nem tudtam, mit kellene éreznem. Kicsit talán csalódott voltam, amiért Derm nem árulta el, de magam sem érdeklődtem soha az átjáró holléte után és amúgy sem számított volna, ha tudom. Ez volt az oka annak is, hogy Derm félve mutatta meg nekem ezt a helyet, és hogy igazából soha nem is láthattam volna. Lex félreértette a szótlanságomat.

– Tudom, elég szép, de sajnós nem élvezheted sokáig.

– Hol van az átjáró? – kérdeztem kissé fásultan. Lex a tó felé biccentett. *Hát persze...Egyetlen karnyújtásnyira voltam tőle nap mint nap.* A Gránit herceg a lapockámhoz nyomta a pengét, arra ösztökélve, hogy haladjak, így abbahagytam az elmélkedést. Komoran pillantottam le a tükörsima víz felszínére, majd Lexre emeltem a tekintetem. *Valahogy be kellene löknöm a vízbe, aztán menekülöre fogni.* Csakhogy nagyon is résen volt... Már kiismert annyira, hogy számítson tőlem némi trükközésre. Kezdtém kifogni az ötletekből, mármint azokból, amiknek nem az a vége, hogy a tórt belém szúrja.

Lex ismeretlen szavakat kezdett mormolni, mire a víz forogni kezdett, akár egy centrifuga. Egyre gyorsabban pörgött és szél kerekedett, ami vadul cibálni kezdte a ruhám és a hajam. Lenéztem a tátongó mélységbe. Egy örvény keletkezett, amitől önkéntelenül is hátráltam egy

lépést. A hátam a Gránit herceg mellkasának ütközött, aki megszorította a vállamat. A víz morajlása hangos volt és elnyomta a szívem vad dobolásának hangját.

– Hamarosan otthon lehetsz – búgta mély hangján és előrébb tolt a perem széléhez. *Csak nem mindegy, hogy élve vagy halva.* Csupasz lábujjaimat a földbe mélyesztettem, mintha ezzel megkapaszkodhatnék. Megfordultam és úgy kapaszkodtam Lex kezébe, mintha mentőöv lenne. Kétségbeesetten néztem a barna íriszekbe és mintha némi megbánás suhant volna át az arcán, de lehet, hogy csak én szerettem volna ezt látni. A talpam alatt kövek potyogtak le és az örvény azonnal magába szippantotta őket.

Ekkor megjelent Derm, háta mögött katonák sorakoztak. Majdnem elnevettem magam, hogy mindez mennyire drámaira sikeredett és éppen a legjobb pillanatban toppantak be. Derm lassan közeledett felénk, jelezve a férfiaknak, hogy maradjanak hátra. Lex arca eltorzult a haragtól és megint előrébb lökött. Felsikítottam ijedtemben, amikor a lábam lecsúszott, de szerencsére vissza tudtam lépni a biztonságot nyújtó talajra. Derm megtorpant és megadón feltartotta a kezét.

– Kérlek, ne tedd ezt! – könyörgött. Alig hallottam a hangját a zúgástól. Az arca mérhetetlen fájdalomról árulkodott és ebbe beleszakadt a szívem. Nem mertem megszólalni, még levegőt venni is alig.

– Ugyan, Echinoderm, mit vagy úgy oda? Harminc százalék esélye van arra, hogy túlélje – nevetett gonoszul a Gránit herceg. – Ha életben is marad, te nem mehetsz

utána. Hacsak nem mész szembe a szabályokkal, amit a ti királyságotok nem igazán díjazna.

– Lex, bármit megteszek – próbálkozott Derm.

– Már nincs mit kérnem tőled – mondta Lex és éreztem a hangjában az elszántságot. Erősebben kapaszkodtam a kezébe, de lefejtette magáról az ujjaimat, aztán nagyot lökött rajtam. Derm felém vetődött, de túl messze volt, nem kaphatott el. Szerettem volna még utoljára rámosolyogni, de nem ment. Ha egy filmben lettem volna, bizonyára mindent lassított felvételként vetítenek le. A ruhám pókhálószerűen szétterül és a hajamba kap a szél, de ez a valóság volt és minden gyorsan történt. Túl gyorsan...

Hamar a jéghideg vízben találtam magam. Arra még volt időm, hogy vegyek egy utolsó lélegzetet, de amint megéreztem az erős lökést, az a kevés kis oxigén is kiszaladt a tüdőmből. Forogtam és pörögtem. Úgy éreztem, mintha valaki ki akarná szaggatni a végtagjaimat. Levegőbuborékok szaladtak ki a számon és színekavalkád ölelt körül.

„Aludj, szavam fel nem zavar,
Hisz álmod oly tökéletes!
Ébredj? Fény várjon, zivatar?
Sírj és neved?”
(Edgar Allan Poe: Álom)

19. FEJEZET

Megmozdítottam az egyik ujjamat. Érdes anyagot éreztem a bőröm alatt és sípoló hangot hallottam magam mellől. Jobban mondva, inkább ütemes pittyegés volt. Kinyitottam a szemem, majd kicsit hunyorogtam a sok fehérségtől és világosságtól.

Egy apró, fakó szobában ébredtem, ahol erős fertőtlenítő szag terjengett. Megpróbáltam felülni, de az oldalamba fájdalom nyilallt és automatikusan odakaptam a kezem, amiből zsinórok lógtak. Infúzió csöpögött

komótosan az egyik állványról. Legszívesebben kihúztam volna, mivel kényelmetlen volt és nem bírtam a tűket. *Egyáltalán minek nekem infúzió?*

A szívverésem meglódult és a pittyegés üteme is felgyorsult. Jobban megnéztem magamnak a helyiséget és lassan összeszedtem a kusza gondolataimat. *Egy kórház. Kórházban voltam.*

A szobában az ágyamon kívül csak néhány bútort fedeztem fel. Leemeltem magamról a takarót, hogy megnézzem a sérülésemet, amit fájlaltam. Formátlan zöld pólót viseltem és hozzá illő, vékony nadrágot. Az oldalamat bekötözték, de éreztem ahogy a seb húzódik. Nem volt vészes a fájdalom, inkább csak kellemetlen, ezért úgy gondoltam, nem lehet túl súlyos. A homlokomon is volt egy nagy ragtapasz, legalábbis tapintásra annak érződött. Nagyot sóhajtottam és az ajtó felé pillantottam. Szerettem volna, ha bejön valaki, akivel beszélhetek és megkérdezhetem tőle, mégis mi a fene folyik itt, mivel én semmire sem emlékeztem.

Gondolkodni kezdtem, hogy mi az utolsó emlékem. Olyan volt, mintha a tudatomra vékony lepel húzódott volna. Tudtam, hogy ott rejtőznek a válaszok, de mégsem akartak előbújni.

Nyarálni mentünk, aztán volt egy vihar és... Nem ment! Bárhogy próbálkoztam, semmi sem rémlett. Újra a homlokomhoz értem. Talán a fejsérülés tehetett róla. *Lehetséges, hogy a vihar közben sérültem meg és utána hozták ide.*

Kinéztem a mellettem lévő ablakon és a homlokomat ráncoltam. A fák ágainak többsége kopaszon nyújtózkodott az ég felé. Az egyik narancsszínű levél éppen abban a percben hullott le és komótos táncot járt a levegőben, mielőtt földet ért volna. Ősz volt, ami azt jelentette, hogy sok időnek kellett eltelnie. A pánik újra erőt vett rajtam és ijedten rezzentem össze, amikor a hátam mögül nyikorgást hallottam.

Egy nő indult be a szobámba, maga előtt kocsit tolva, amin mindenféle orvosi műtűr sorakozott; gyógyszerektől elkezdve olyasmikig, amiket fel sem ismertem. A ruhája fehér volt, a haját szoros copfba fogta. A nyakában maszk lógott, készen arra, hogy felhúzza, ha kell. Húszas évei végén járhatott. Megdermedt, amikor rám pillantott és magam is hasonlóan lefagytam. Ő előbb szedte össze magát, mint én.

– Szép napot! – köszöntött és kedves mosolyt küldött felém, de azért óvatosnak és visszafogottnak láttam. Lehet, attól tartott, hogy kiborulok vagy hasonló.

– Helló – krákoztam. A köszönésem inkább kérdésnek hangzott, aztán megköszörültem a torkomat. Kapart, szomjas voltam, de sehol nem láttam innivalót. A nővér beljebb lépett és elkezdte a mellettem lévő műszert nézegetni, majd felírt pár dolgot. Nem úgy tűnt, mintha bármit is mondani készülne, ezért feltettem a kérdéseimet. – Meg tudnád mondani hol vagyok és mi történt velem?

Tegeztem, noha nem kaptam rá engedélyt, de nem volt energiám a formalításokkal vesződni.

– Kórházban – mondta. *Na, ne! Erre azért magamtól is rájöttem.* Aprót bólintottam, mintha az információ hasznos lett volna.

– De melyikben?

– Ó – kapta ajkai elé az egyik kezét. – A Balatonfüredi Honvéd kórházban.

Balatonfüred? Újra összezavarodtam, hiszen tisztán emlékeztem, hogy mi Balatonlellén nyaraltunk. Miért hoztak volna ebbe a kórházba? Nem kellett újabb kérdést feltennem, mert a nővér ezúttal magától folytatta a történetet.

– Pár napja hozott be egy horgász és őrületes mesét adott elő arról, hogy egyszer csak felbukkantál a Balaton közepén, mintha a víz kiköpött volna magából. Nem voltak nálad iratok, se személyes tárgyak. De csak csacsogok összevissza, azonnal hívom a doktor urat, hogy elvégezhesen pár vizsgálatot és ő majd elmondja a részleteket.

A nő kisietett a szobából, otthagya a teljes idegösszeomlás szélén. *Egy horgász?* De hát ennek semmi értelme sem volt. *Ha a nyaraláson sérültem meg, akkor biztos anyuék hoztak volna be.* A gondolataim összevissza cikáztak és kétségbeesetten próbáltam a felszínre hozni valami emléket. Még soha életemben nem tapasztaltam ennél rosszabbat. A halántékomra szorítottam az ujjaim, ahogy belehasított a fájdalom. Az ajtó irányába kaptam a fejem, amikor az újra kinyílt és egy idős férfi lépett be rajta, mögötte a már ismerős nővel.

Azonnal a köpenyén lévő műanyag névtáblára néztem, de fénylett, ezért semmit sem láttam belőle. A doktor már kopaszodott és szemüveget is viselt, erről pedig a sajátom jutott eszembe... Nem volt rajtam, mégis rendesen láttam. A nővér átadott számomra egy pohár vizet, de azt tanácsolta, hogy először csak öblögessek vele, pedig legszívesebben azonnal felhörpintettem volna az egészset.

– Dr. Bárdos Ferenc vagyok – mutatkozott be a férfi, mire biccentettem. Nem teketóriázott, rögtön elém lépett és két uja közé csippentve az államat megemelte, aztán a zsebéből elővett egy kis lámpát, amivel a szemembe világított. – Nem érez szédülést vagy hányingert? Esetleg valami egyéb fájdalmat? – sorolta a kérdéseit. Lekapcsolta a lámpát és elrakta. Felemelte az egyik ujját és utasított, hogy kövessem a szememmel.

– Nem – válaszoltam halkán. Valójában fáj a fejem és az oldalamon lévő sérülés, de szerettem volna, ha minél előbb túlvagyunk a vizsgálatokon. Megtapogatta a nyirokcsomóimat is – legalábbis azt hiszem, hogy azokat. Végül meghallgatta a tüdőmet és a szívverésemet is. Elkezdte sorolni, hogy milyen sérülésekkel hoztak be; szúrt seb az oldalamon, amit valószínűleg valami uszadék fa okozott, fejsérülés és kihülés. Egyszer még újra is kellett éleszteni, mert a szervezetem majdnem összeomlott. Ezt elég hihetetlen volt elképzelni, hiszen azokban a percekben semmi különösebb bajom nem volt. Elmondása alapján a sebem szépen gyógyult és egy kis hegen kívül más gondom

nem lesz vele. Végül kék szemét gondterhelten rám függesztette.

– Elmondaná a nevét?

– Hollósi Szófia – válaszoltam azonnal. Felpillantott a papírjából, majd a homlokát ráncolta, de végül bólintott és felírta. További alapadatokat kért tőlem, amik mindegyikére könnyedén válaszoltam.

– Elmondaná, hogy milyen nap van ma?

– Kedd? – tippeltem elvékonyodó hangon. Bár volt egy olyan érzésem, hogy nagyon nem találtam el.

– Akkor úgy kérdezem, hogy milyen év? – nézett rám mosolyogva. *Milyen év? Mintha valami időutazó lennék...* Megrántottam a vállam és azonnal rávágtam az évszámot. A nővérke, aki egész idő alatt csendben volt és semmi reakciót nem adott, ezúttal elsápadt és az orvos is értetlenül bámult rám. Ezt látva összezavarodtam és hol egyikükre, hol másikukra néztem, valamiféle magyarázatot várva.

– Kedvesem, azon már bőven túl vagyunk – mondta végül dr. Bárdos. – Mi az utolsó emléke?

– Nyaralni mentem a szüleimmel és a testvéremmel, aztán volt egy nagy vihar. Igazából azt gondoltam, hogy talán ott sérülhettem meg – hadartam. A nővér és a férfi egymásra pillantottak, majd valamifajta néma beszélgetést folytattak le egymással, aminek a végén a nő bólintva kivonult a szobából. Nem mondom, ezzel eléggé rám hozták a frászt.

– Valószínűleg amnéziája van. Nem hinném, hogy a fejsérülése tehet róla, inkább a stressz és a trauma.

Bizonyára fokozatosan visszatérnek majd az emlékei, de nem szabad erőltetni a dolgot. Értésítjük a rendőrséget, akik felveszik a kapcsolatot a hozzátartozóival. Most jobb, ha pihen. Később visszajövök – búcsúzott, majd máris magamra hagyott.

A nővér még visszatért és kihúzta a kezemből a csöveket, hiszen már nem volt rájuk szükség. Hozott nekem egy kevés levest is, amiért hihetetlenül hálás voltam, mivel egészen addig fel sem tűnt, mennyire éhes vagyok. Minden mozdulatomat nehéznek éreztem, még a kanalat is súlyosnak találtam. Szerettem volna minél előbb összeszedni az energiámat, úgyhogy nem finnyáskodtam, még a levesben lévő karalábét is megettem, pedig azt utáltam. Még pár kört is tettem a szobában, ami jó ötletnek tűnt, tekintve, hogy először majdnem orra buktam, mert a lábam alig akart elbírní. Az orvos ugyan azt mondta, ne erőltessem a visszaemlékezést, de azt vettem észre magamon, hogy a gondolataim folyton-folyvást e körül jártak és próbáltam valamit felidézni. Az ágy szélén ücsörögtem és kibámultam az ablakon, amikor megérkezett a két rendőr. Az egyik pocakos, bajszos alak volt, ötvenes évei végén járhatott. A másik pedig egy fiatal, magas, jó kiállítású férfi. Valahogy nem töltött el megkönnyebbüléssel az, hogy láthattam őket. Mindketten levették a sapkájukat és udvariasan üdvözöltek. Bemutakoztak és megmutatták az igazolványukat is, nem mintha anélkül nem hittem volna nekik.

– Szeretnénk feltenni néhány kérdést, ha nem gond – kezdte a bajszos, öblös hangján. Egy cuki nagypapára emlékeztetett. A sarokból az ágyamhoz húzott egy széket és helyet foglalt. Kicsit ijedten bámultam vissza rá és szinte el is feledkeztem róla, hogy a válaszomra vár. *Ha azt mondanám, hogy ügyvéd nélkül nem mondok egy szót sem, akkor rögtön bűnösnek titulálnának? De egyáltalán gyanúsítanak bármivel is? Nem hiszem... Mondjuk nem emlékszem semmire, szóval végül is bármi lehetséges.* Rögtön ezernyi bűnügyi film jutott az eszembe, de abban a percben egyiknek sem vettem túl nagy hasznát.

– Nem, semmi gond – nyögtem ki nagy nehezen. Ugyanúgy a személyes adataimmal kezdtek, amiket a doktor úrnak egyszer már elmondtam. A végén tűnődve bólogatott és a társára nézve bólintott. Kezdtem unni, hogy amióta magamhoz tértem a környezetemben mindenki ezt csinálta. Idegesen szorítottam ökölbe a kezem.

– Mondják csak, elkövettem valamit? – kérdeztem rá.

– Nem, erről szó sincs – kis szünetet tartott. – A doktor úr tájékoztatott minket, hogy emlékezetkiesése van – tette hozzá.

– Igen – biccentettem és abban a pillanatban éles fájdalom szúrt a fejembe. Összeszorítottam a szemem.

– Egyáltalán nem emlékszik? Semmire sem? – faggatózott az bajszos.

– Delfinek – vágtam rá, mire mindketten úgy néztek rám, mintha elment volna az eszem. Magam sem értettem,

amit mondtam és meglepődtem. – Bocsánat, csak ez volt az egyetlen, ami az imént beugrott. Delfinekkal úsztam, de tudtommal ilyesmi soha nem történt – ráncoltam a homlokom.

– Hogyne – mondta a férfi és elnyújtotta a szót, majd felírt magának valamit. Reméltem, hogy nem elmeállapotom beszámíthatatlanságával kapcsolatban. De abból ítélve, hogy a bajsza alatt azt ismételte, „még, hogy delfinek”, nem sok jót jósoltam.

– Igazából ez miért is fontos? – érdeklődtem. Összenéztek és a fiatalabb megnyalta az ajkát mielőtt felelt volna.

– A doktor úr azt tanácsolta, ne zaklassuk fel, majd később – kezdte, de a szavába vágtam.

– Ennél zaklatottabb már nem igen lehetek. Szeretném hallani!

– Önnel együtt nyolcvankét nő már két éve eltűnt. Mindannyiuknak ugyanazon a napon veszett nyomuk és csak egyetlen közös pont volt az egészben, a Balaton – adta meg a választ a bajszos és keresztbe fonta karjait a mellkasa előtt. – Azóta maga az egyetlen nyomunk.

Túl gyorsan jelentettem ki, hogy nem lehetek zaklatottabb. Leesett az állam a hallottaktól.

– Mi? De hát hol voltam két évig?

– Nos, ezt mi is szeretnénk tudni.

Bár a rendőrség biztosított arról, hogy az ügyet diszkréten kezelik, mégis megjelentek az első firkászok az ablakom alatt. Valószínűnek tartottam, hogy az egyik

kórházi dolgozó értesíthette őket, de biztos voltam benne, hogy nem az a nővér, aki indulatosan lehúzta a redőnyömet és káromkodott.

Tavi lányok, így hívtak minket, ami szerintem rémesen hangzott. Igazán kitalálhattak volna valami sokkal hangzatosabbat. Még a sima „eltűntek” is jobban hangzott volna.

A különböző riporterek és újságírók egyre többen lettek. Akár interjút is adhattam volna nekik, végtére is nem sokat tudtam volna mondani azon kívül, hogy halvány lila fogalmam sincs, mi történt. Ha az ember nem emlékszik valamire, az szörnyű. Benned van az az őrjítő érzés, hogy valamit elfeledtél és tudod, hogy fontos, de egyszerűen nem jössz rá, mi az. Pont, mint azok az esetek, amikor azon agyalsz útközben, hogy vajon mindent bepakoltál-e és ha nem, akkor mi maradt ki?

Olykor felrémlert valami, de inkább csak benyomások voltak, mint valódi emlékek. Színek, illatok és érzések kavargtak bennem, de egyiket sem tudtam hova tenni. Legtöbbször egy élénkzöld szín villant elém. Tudtam, hogy imádtam azt a zöld színt, csak azt nem tudtam, kihez vagy mihez köthető.

Kerítettek nekem egy pszichológust is, hátha szeretnék valakivel beszélni a történetekről. De hát nem tudtam mik azok a történetek... Szóval nem igazán értettem, minek hívták a középkorú nőt, aki igazán lelkesen állt az ügyemhez. *Azonban gőzöm sem volt, mi köze a gyerekekoromnak az eltűnésemhez, hiszen nem megszöktem. Legalábbis azt hiszem,*

hogy nem. Felesleges időpazarlásnak gondoltam a nővel folytatott beszélgetést.

Egyetlen jó dolog történt, mégpedig az, hogy Mr. Bajusz közölte: sikerült elérniük a családomat és máris úton voltak. Természetesen anya addig nem volt hajlandó elhinni, hogy mindez igaz lehet, míg nem beszélt egyenesen velem. A pillanat örökre a szívembe vésődött, mivel még soha nem hallottam őt olyan megkönnyebbülten felzokogni, mint amikor a telefonba szóltam. Folyton ugyanazt ismételte.

– Tényleg te vagy az?

Én pedig nem győztem elismételgetni, hogy így van. Számomra még nem rémlett a nélkülük töltött idő, de éreztem, hogy valami a helyére került a szívemben. De nem minden... Még így is ott volt valami furcsa üresség, mintha még hiányzott volna valami. Nekidőltem az ágytámlának és hallgattam a beszűrődő morajt. Egyre többen voltak és már külföldi híradósokat is láttam. Néhány mondatot sikerült kivenni:

„A két éve eltűnt Hollósi Szófia titokzatos felbukkanása.”

„Vajon a többi lány is előkerül?”

„Úgy tűnik, van remény és mégsem haltak meg.”

„A rendőrség újra megnyitja a nyomozást.”

„Hol lehet a többi tavi lány?”

Elegem volt a felhajtásból és azonnal rájöttem, hogy híresnek lenni hatalmas szívás. Nagyot sóhajtottam és behunytam a szemem. Nem telhetett el sok idő mielőtt hatalmába kerített az álom.

– Mi ez? – kérdeztem és felnéztem a fiatal férfira. Átnyújtottam neki a különös külsejű virágot, amit előzőleg szakítottam le. A szirmok arany színűek voltak és a végük felfele kunkorodott. Ahogy hozzáértem, a virágot bezáródott. Néztem az idegent, ahogy elmosolyodott és zöld szemében némi játékos fény villant. Jóképű volt és érdekes ruhákat viselt, de rajtam is hasonló holmik voltak.

– Mézliliom – felelte a férfi. – A legenda szerint különleges erővel bír.

– Különleges erővel? – kérdeztem kételkedve. – Egy virág?

– A történet szerint élt régen két fiatal, Lumen és Luna, akiket az ég is egymásnak teremtett. A kapcsolatukat azonban titkolniuk kellett, ugyanis már odaigérték a kezüket másoknak.

– Ez kicsit Rómeó és Júliásan hangzik – nevettem és újra megérintettem a szirmokat, mire azok szétterültek és a belsejében, a porzók között, egy borostyán színű csepp csillant meg. Érdeklődve nyúltam oda és hagytam, hogy az ujjam hegyére cseppenjen. Kissé ragacsos volt, ahogy összeérintettem a mutató-és hüvelykujjamat. A férfi megfogta a kezem és az ajkához emelte, majd lenyalta róla a nedűt. Az arcom felforrósodott, de még véletlenül sem húzódtam el.

– Édes, akár a méz. Innen származik a neve is – mondta csábítón. Csak bólintani tudtam. – Ezek a személyek, akiket említettél, az ő legendájukat nem ismerem – rázta

meg a fejét a zöldszemű még mindig a tenyeremet szorongatva, mire elvigyorodtam.

– Csak akkor ismerhetnéd, ha végigültél volna néhány irodalom órát. Nem éppen vidám sztori, de sokak szerint az egyik legromantikusabb.

– Szerinted nem? – nézett rám kíváncsian.

– Nekem más elképzeléseim vannak a romantikáról – feleltem. – Például nem szerepel benne halál.

A férfi lágyan, dallamosan nevetett és ez megmelengette a szívemet.

– Lumen és Luna nem hálnak meg – mondta.

– Máris jobban tetszik, mint Rómeó és Júlia története – vágtam rá.

– Szóval a szerelmesek megszöknek, de üldözőbe veszik őket és valahogy elszakadnak egymástól menekülés közben. Erre több variáció is létezik, mindenki máshogy meséli. A történet szerint Lumen rátalált egy új, rejtett átjáróra és az emberek világába keveredett, ahonnan valamiért nem tudott visszatérni. Elvileg a növény segített nekik újra egymásra találni.

– Hogyan?

– Azt senki sem tudja. Gondolom úgy, ahogy tudott – mosolygott rám angyalian.

– De egy virág, csak egy virág – akadékoskodtam. – Nem tud utánad menni és jól fejbe kólintani, hogy hé, elhagyta valakit.

– Talán nem, de ez itt Atlantisz, ahol furcsább dolgok is történtek már.

Aztán az ujjára cseppentett némi nedvet és felém nyújtotta. Felvontam az egyik szemöldököm, de csak mosolygott. Közelebb hajolva a fülem mögé tűrtem a hajam, majd bekaptam az ujj hegyét. Hátra húzódva megnyaltam az alsó ajkam és elégedettséggel töltött el az arckifejezése. A Mézliliomból származó lé nagyon édes volt és intenzív. Hiába a név, engem nem emlékeztetett a mézre.

– Elég vérszegény egy legenda volt – fordultam el tőle hamiskás mosollyal az arcomon.

– Valami izgalmasabbra vágynál? – lépett utánam a férfi nevetve és a hajamba tűzte a virágot. Nem feleltem, helyette lábujjhegyre álltam és megcsókoltam.

Mély levegőt vettem, ahogy megdörgöltem a szemem, majd kinyitottam. A szobám sötét volt, csak kintről jött be némi fény. *Az álmomban szereplő férfi ismerősnek tűnt. Vajon hol láthattam?* A másik oldalamba fordultam. *Biztos csak valami filmben és beindult a képzeletem.*

Összeszorítottam a szemem. Emlékezz! De nem ment és nem értettem, miért nem. Annyira szerettem volna, ha tudom, mi történt és ekkor bevillant egy kép... Örvénylő víz. Morajló és haragos. Kiáltások, harag, könnyek, vér – egymás után cikáztak az elmémbe. Hányinger kerülgetett, úgyhogy gyorsan felültem és nagyokat lélegeztem. Az ágy szélére csúsztam és óvatosan felálltam. Túl nagy volt a csend és ez zavart. Se a nővérek, se az újdonsült riporter barátaim hangja nem szűrődött be, úgyhogy gyorsan az ajtóhoz siettem. A folyosó üres volt és ugyanolyan sötét,

mint a kórtermem, csupán egyetlen lámpa pislákol velem szemben. Valahonnan halk zene szűrődött és mintha már hallottam volna, de nem tudtam felidézni, hol. Tettem egy tétova lépést és körbenéztem, de senkit sem láttam. A hátam mögött bezáródott az ajtó és hiába rángattam a kilincset, nem nyílt ki. Nem mertem elmozdulni, hátam a mögöttem lévő falnak vettem. Lépteket hallottam és egy alak bontakozott ki előttem. Elhalkult a zene, mígnem már néma csend honolt. A szívem a torkomban dobogott, ahogy a férfit néztem. Nem tudtam, ki lehet, de volt egy olyan érzésem, hogy távol kell tartanom magam tőle. Vörös haja szinte világított a gyér fényben. A kezét a háta mögött tartotta és lehajtotta a fejét, miközben megszólalt.

– Látod, mondtam, hogy segítek hazajutni.

Újra a kilincs után nyúltam, de a hátam mögül eltűnt az ajtó. A férfi előhúzott a háta mögül egy tört és tett felém egy lépést. Kiáltani szerettem volna, de nem jött ki hang a torkomon.

– Hamar vége lesz – suttogta, ahogy felemelte a fejét. Szép arca egyetlen pillanat alatt torzult el és a fegyverét felemelve előre vetődött.

A saját sikolyomra ébredtem. A takarót téptem és hirtelen nem tudtam, hol vagyok. Kezek próbáltak az ágyra szorítani. Könnyek áztatták az arcomat.

– Fogják le! – kiáltotta valaki, de én küszködtem tovább. Nem akartam, hogy hozzám érjenek. Bántani akartak, mint az álombéli alak. *Talán még mindig álmodom.* Fájdalmat

éreztem a karomban, mire odakaptam a tekintetem. Belém fecskendeztek valamit, amitől szinte azonnal elernyedtek a végtagjaim. Szuszogva dőltem a párnára és próbáltam nyitva tartani a szemem. A fölém magasodó alakokat már csak homályos pacákként láttam. Eljutott még a tudatomig, hogy beszéltek, de nem értettem, miről. Lehunytam a szemem.

20. FEJEZET

Valaki lágyan cirógatta a hajam és amint kinyitottam a szemem, elmosolyodtam. Kicsit kába voltam ugyan, de rögtön felismertem anyát. Máshogy festett, mint amire emlékeztem. A haja hosszabb volt és vékonyabb lett, de kétség sem fért hozzá, hogy ő az.

– Szia – suttoztam.

– Szia, babám – lehelte remegő hangon. Szeme könnyekkel telt meg, ahogy megszorította a kezem. Láttam

rajta, hogy próbálja tartani magát, nem akart sírni előttem. – Annyira hiányoztál! – mondta halkán.

– Ti is – válaszoltam és bár nem emlékeztem, de tudtam, hogy igaz. Az ágy szélére ülve szorosan magához vont. – A többiek? – kérdeztem kis idő elteltével.

– Pár perce mentek el az automatához, mivel Áron forrócsokit szeretett volna.

– Fúj, azt a vackot? – kérdeztem nevetve. – Azt hiszem, fel kell világosítanom, hogy ízlésficama van.

De ez legalább olyasmi volt, amit ismertem, amire emlékeztem. A testvérem mindig is olyasmiket szeretett, amikre én a számat húztam. Például az automatás kóla, ami csupa víz.

Az emlegetett számár ebben a percben lépett be a szobába és hevesen magyarázott valamit a nevelőapánknak. Amint észrevettek, elkerekedett a szemük, de nem csak az övék. Áron szinte rám ugrott, mire kicsit felnyögtem, de nem zavartatta magát. Erősen megszorogatózott és folyamatosan beszélt, hogy mi minden történt az eltűnésem óta. Alig bírtam követni, főleg, mivel többségében elvesztem a saját gondolataimban. Mind sokat változtak, de főleg az öcsém, aki már magasabb volt nálam. Vajon én is változtam a szemükben, vagy ugyanolyan maradtam? Éreztem, hogy a mosolyom egy picit erőltetett. Idegennek éreztem magam, amikor egy-egy dolgon jót nevettek, amit még csak nem is értettem, ám nagyon örültem, hogy végre ott voltak mellettem.

Egy idő után újra a nyakunkra szakadtak a rendőrök. Mr. Bajusz – mivel én már csak így hívtam magamban – újra ugyanazokat a kérdéseket tette fel. Kezdett az idegeimre menni, de próbáltam jó képet vágni a dologhoz. Csak a munkáját végezte, ezt mantráztam magamban. Fiatal társát lecserélte egy másikra, akinek a bemutatásával már nem is bajlódott, és magam sem szenteltem neki túl nagy figyelmet. Már fél óra is eltelt, amikor Mr. Bajusz adóvevője megszólalt, ezért bocsánatot kérve a szoba sarkába húzódott. Nem, mintha így hallótávolságon kívülre került volna.

– Uram, valami cosplayes randalírozik a Balaton partján – hallatszott a sercegő hang.

– Kosz, mi? Nekem magyarul beszéljen fiam! – dühöngött az idős rendőr.

Szinte hallottam, ahogy a másik felsóhajt.

– Jelmezes – hangsúlyozta. – Mindenkire a frászt hozza, az oldalán kard lóg és szerintem az nagyon is igazi.

– Biztos megint valami influenzás bohóckodik – zsörtölődött a férfi, mire a testvérem felhorkantott.

– Mármint influenzszer? – kérdezte a fiatalabb társa.

– Az-az – legyintett. – Csak intézzék el! – utasította őket a rendőr és részéről véget ért a beszélgetés, ugyanis visszaindult felénk. Azonban a másik újra megszólalt.

– Igen, de annak a lánynak a nevét kiáltozta. Tudja, akit most találtak...

Az idős férfi gyanakvón meredt rám. A szobában megfagyott a levegő és mindenki engem bámult. Először

nem értettem miért néznek rám annyira furcsán, aztán rájöttem, hogy önkéntelenül egy nevet suttogtam el:

– Echinoderm.

Hirtelen gyorsasággal törtek rám az emlékek, mintha egy gát szakadt volna át a tudatomban. Minden a helyére került. Már emlékeztem az erős lökésre, a tudómet égető fájdalomra. Láttam a herceget, ahogy előttem állt és kedvesen mosolygott. Felrémlettek az érintései, a csókjai, az édes szavai. Újra felelevenedett előttem a fényűző palota, a sok egzotikus virág és a csillogó falak. Emlékeztem a királyi párra, Rékára és Lemre, Antedonra, Lénára és sajnos Lexre is, pedig azt szívesen visszadobtam volna a süllyesztöbbe. *Szemétláda! Csak kerüljön a kezeim közé! Meg fogom fojtani.*

Felrántottam a takarót és nem törődve az értetlen pillantásokkal az ablakhoz siettem. Még mindig gyenge voltam, de valamiért határozottan erősebbnek éreztem magam. Talán a puszta tény, hogy visszakaptam az emlékeimet és az, hogy Derm értem jött, erőt adott. Odakint sötét felhők gyülekeztek, ami nem is volt csoda, ahogy Derm mondta, a mi világunk nem szereti túlzottan a mágiát és máris reagált a herceg érkezésére. Erősen fújtt a szél, rángatta a fák koronáit és mennydörgés rázta meg az eget. Kísértetiesen emlékeztetett arra a viharra, ami akkor nyáron tört ki, de egyelőre még jóval enyhébb volt.

– Azonnal oda kell mennem – indultam meg az ajtó felé, de Ákos az utamat állta. Morcosan pillantottam fel rá.

– Neked pihened kell – mondta. Próbáltam ugyan eltolni, de nem volt esélyem ellene.

– Nem értitek, muszáj beszélnem vele – visítottam magamból kikelve. Az, hogy muszáj, enyhe kifejezésnek számított, sokkal inkább szükségem volt rá. Tudtam, ha nem megyek, akkor azt örökre megbánnám. Már nem volt kétséges számomra, hogy mit érzek, hiszen, ha akartam volna, most megszabadulhattam volna Dermtől örökre. Tudtam, hogy senki sem tudná helyettesíteni és mindig rá vágnék, ha hagynám elmenni. Ebbe még belegondolni is rémisztő volt. Biztos az ostoba időeltolódás miatt tartott eddig, míg megérkezett vagy talán szabályt szegett és engedély nélkül kelt át, de csak ő lehetett az. Amúgy sem sok alak üvöltözné a nevemet a Balaton parton.

– Azt sem tudod, hogy ki ő – állt fel anyu is és mellém lépett.

– De, ismerem, a neve Derm – majd megráztam fejem.
– Vagyis, ez csak egy becenév, amit én adtam neki. A teljes neve Echinoderm.

– Echinoderm? – kérdezett vissza a pocakos rendőr homlokráncolva. – Mégis miféle név ez? A mai szülők tényleg megbolondultak. Már az is fura, hogy élelmiszerekről nevezik el a gyerekeket. Az unokám majdnem Fahéj lett, alig bírtam lebeszélni róla az anyját. Hamarosan Pikachu nevű emberek fognak rohángálni a világon.

Megrökönnyödve néztem a férfit. Nem számítottam hasonló kirohanásra és egy percre el is terelte a

gondolataimat, de megnyugtató volt, hogy van még rajtam kívül más is, aki a lényegét ragadja ki egy beszélgetésből. Valahogy sikerült átnyúlnom a nevelőapám karjai között és kinyitottam az ajtót, azonban még mindig nem tudtam átfurakodni mellette, így csak bámultam ki a folyosóra.

– Szofi, feküdj inkább vissza – fogta meg a kezem anyu.
– Össze vagy zavarodva.

– Dehogyan vagyok – vágtam rá. – Pont, hogy remekül vagyok és minden kitisztult. Most nem mondhatom el az egész történetet, mert azt hinnétek, hogy megbolondultam, de engedjétek oda.

Úgy néztek rám, mint akik már így is örülnek gondolnak... Mindez igazán biztató volt. Kétségbeesetten próbáltam valami jó magyarázattal előállni, amitől nem tűnök komplett elmebetegnek. *Nehéz ügy, de bírom a kihívásokat.*

Fogytán volt az időm és félő volt, ha sokat teketóriázom, Dermnek baja esik vagy visszamegy... Nélkülem. De vajon képes lennék-e egyáltalán vele tartani? Ezúttal a saját döntésem lenne és önként hagynám hátra a világomat, mi több, a családomat.

Egyelőre ráértem ezen rágódni, sokkal fontosabb volt mielőbb kijutnom a szobából, azonban továbbra sem akartak elengedni.

– Egész időig vele voltam – suttogtam halkán, de nem eléggé. A rendőrök teste azonnal megfeszült és egyikük hamarosan az adóvevőjét is felkapta. A családom arcára kiült a borzalom.

– Te az elrablódhoz szeretnél sietni? Ahhoz, aki elvett tőlünk? – kérdezte anyu döbbenten.

– Hát... Ha így mondd, akkor elég rosszul hangzik – húztam el a számat. – De ezt nem értitek, ez bonyolult. Ő egy másik dimenzió hercege.

Az öcsém eltátogott egy néma *mi vant*. Volt egy olyan érzésem, hogy nagyon mellé lőttem a mondandómmal. Tiltakoztam, amikor Ákos eltolt az ajtótól, míg a rendőrök elsiettek. A két alak után kaptam és ordítóztam, hogy ne merészeljék bántani.

Az épületet hatalmas mennydörgés rázta meg, amibe beleborzongtam. Arra gondoltam, hogy talán inkább a zsarukat kellett volna féltennem. A kiabálásomra a folyosón lévőök is felfigyeltek és máris megérkezett Dr. Bárdos, aki azt tanácsolta, kapjak újabb adag nyugtatót. A szoba sarkába húzódtam és magam elé toltam az egyik széket, azzal próbálva távol tartani őket.

– Ne – suttogtam és kétségbeesetten néztem anyára. – Ne, hagyd, hogy megint begyógyaszerezzenek! Oda kell mennem Dermhez – könyörögtem. Újabb villámcsapások következtek nagy csattanások kíséretében. – Ő csinálja a vihart – mondtam és tudtam, hogy olyan vagyok, mint valami eszement, mégis bíztam benne, hogy a családom látja a valóságot. Ám ők csak tanácstalanul néztek hol egymásra, hol rám.

– Kényszerképzetei vannak – mondta tárgyilagosan az orvos. A kis szobába hamarosan hárman is betömörültek és egyikük átadott egy fecskendő-t Dr. Bárdosnak.

Ellöktem a széket, ami az egyikük lábának esett, de nem okozott számára különösebb fájdalmat, így elkapta a karomat jobb oldalról, míg egy másik balról.

– Ne! Kibaszottul ne merészelje belém szúrni! – kiabáltam és fellendítettem a lábam, ám a doktor sikeresen kitért előle. Dr. Bárdos megkérte a családomat, hogy hagyják el a szobát és ők vonakodva ugyan, de kimentek. Kicsit csalódott voltam, hogy otthagytak, de az ő helyükben valószínűleg én is hasonlóan reagáltam volna. A tű egyre sebesebben közeledett a bőrhoz és hiába moco-rogtam, semmit sem értem vele. Tehetetlennek és kiszolgáltatottnak érzetem magam, csakúgy, mint amikor Lex belelökött az örvénybe. *Nem fogom hagyni, hogy újra azt tegyenek velem, amit csak akarnak!*

A bőröm bizsergett és egy furcsa érzés egyre inkább feszített belülről. Valami utat szeretett volna törni magának, én pedig hagytam, hogy megtegye. Ezüstös fény villant, mire a körülöttem lévő hátrátántorodtak, majd erőtlen rongybabaként összeestek. Először megmozdulni sem mertem, csak meredten bámultam az egyenletesen emelkedő mellkasukat. Megnyugtatót a tudat, hogy senkit sem nyírtam ki az újkeletű képességemmel, amit nem tudtam hova tenni. *Mégis honnan jött ez az erő?* Atlantiszon még csak hasonlót sem tapasztaltam, különben Lexet jól kiűthettem volna. Nem volt időm ábrándozni, ezért vettem egy mély lélegzetet és leügyeskedtem a doki köpenyét, hogy felvehessem. Lenyúltam az egyik nő papucsát is, ami persze nem az én méretem volt, de jobb volt a semminél.

Óvatosan kinyitottam az ajtót. A folyosó szinte néptelen volt, csak egy idős takarítónő sietett el az ajtóm előtt. Elindultam, hogy megkeressem a kijáratot, de nem jutottam messzire, anya hangja állított meg. Narancsszínű, műanyag székről állt fel, Ákossal együtt. Az öcsém ülve maradt és látszott rajta, hogy nem igazán tudja, mi lenne a helyes reakció. Anyu könnyes szemébe néztem és nem tudtam, mit mondhatnék. Az imént csupán összevissza beszéltem, de reméltem, ha kicsit összeszedettebben megmagyarázom a történeteket, akkor érteni fogják.

– Örültség, amit mondok, de hinni kell nekem! – kezdtem higgadtan. – Egész idő alatt egy másik dimenzióban voltam, amit Atlantisznak hívnak. Egy ostoba ősi szokás miatt vitték el a nőket az ottani férfiak, akik sellők. Én egy Derm nevű herceggel voltam. – Anya szóra nyitotta a száját, de azonnal közbevágta. – Tudom, olyan, mintha a fejsérülés miatt túlbuzogna a fantáziám, de adjatok egy esélyt, hogy bebizonyítsam. Ha nincs herceg, akkor bedughattok valami zárt osztályra.

A szüleim tanácstalanul néztek össze. Kész voltam arra, hogy futásnak eredjek, ha kedvezőtlen választ adnak. Sokáig csendben voltak, legalábbis nekem egy örökkévalóságnak tűnt. A családukban mindig is anya volt a végső döntéshozó, így, ha ő beleegyezett, akkor a többiek sem visszakoztak.

– Ha megbolondult, akkor enyém lehet a szobája? – törte meg a csendet a tesóm. Ákos úgy nézett rá, mintha

még egy feje nőtt volna. Anyu pedig meglegyintette a karját. Áron vállat vont. – Most miért? Az nagyobb.

Halkan nevettem és boldog voltam, hogy az öcsém oldotta kicsit a feszültséget.

– Rendben – bólintott végül anyu, bár láttam a szemében, hogy nagyon küszködött kimondani a szavakat. Sőt azt is el tudtam volna képzelni, hogy menten vissza szeretne volna szívní.

– Köszönöm, köszönöm! – ugrottam a nyakába és megszorítottam. – Gyorsan, menjünk is! Nem tudom mennyi időnk van.

Elindultam, de Áron sóhajtva megfogta a kezem és a másik irányba fordított, ugyanis rossz felé mentem. Jobbnak láttam, ha inkább ők mutatják az utat, ezért követtem őket.

– Mi történt az orvosokkal? – kérdezte a nevelőapám, ahogy végigsiettünk az egyik folyosón. Lehajtottam a fejem, ahogy elmentünk egy nővér mellett. Megrántottam a vállam. Szigorúan nézve magam sem tudtam, hogy mit csináltam, de reméltem, hogy nem maradandó és nem estek valamifajta kómába. Amint a recepciós részleghez értünk, rá kellett jönnöm, hogy bizony nem tartós. Egy fiatal férfi épp telefonon beszélt, amikor rám pillantott, azon nyomban ordítózni kezdett.

– Hé, maguk! Álljanak meg!

Persze mi nem tettünk eleget a kérésének és tovább haladtunk. Odakint a hatalmas szél és eső ellenére rengeteg

sajtós állta az utunkat. Nem zavarta őket a vihar és alig várták, hogy előbújjak és beszélhessenek velem.

Az esőcseppek egy perc alatt teljesen átáztatták az egész öltözékemet és beleborzongtam a hűvös szél ostromlásába. A fehér köpenyt kicsit szorosabban összehúztam magamon. Fények villogtak az arcomba, ahogy egyszerre több száz képet készítettek rólam és tudtam, hogy mindegyiken csodásan fogok mutatni...

– Szófia – kiáltotta valaki. – Tudja, hogy mi történt magával?

Aztán mind egyszerre kezdtek beszélni, és ha szerettem volna sem tudtam volna követni. Az arcomba tolták a mikrofonokat és egyre közelebb nyomakodtak, nem tisztelve semmiféle személyes teret.

Kezdem mérges lenni és éreztem a korábbihoz hasonló bizsergést a bőrömön, amit próbáltam elfojtani, nehogy a riportereket is úgy küssem, mint a kórház dolgozóit. De az udvariaskodásra sem volt idő, hiszen a portán dolgozó pasi is a nyomunkban volt. Kegyetlenül ellöktem mindenkit, utat törve magunknak. Az egyik ember szavai azonban túlharsogták a többit.

– Jogunk van tudni, hogy élnek-e!

Egy középkorú férfi volt és a sajtósok gyűrűjén kívül állt. Az arca nyüzött volt, mintha már napok óta nem aludt volna. Ismerősnek tűnt, de nem tudtam hova tenni.

Igazán volt... Az emberek, akik elveszítették a szeretteiket, nem élnének tovább abban a hitben, hogy meghaltak. Bár nem voltam biztos benne, hogy mennyivel lesz jobb nekik az, ha tudják,

hogyan élnek ugyan, de valószínűleg többé nem találkozhatnak. Mindenesetre a férfit látva elhatározásra jutottam. Az egyik kamerába néztem, felemeltem az állam és amilyen hangosan csak tudtam elkiáltottam magam.

– Figyeljenek rám! Az összes lány él és nincs semmi bajuk, de nem hiszem, hogy valaha is visszatérnének és hiába is keresnék őket.

A szavaimat néma csend fogadta, aztán pár másodperc múlva újra záporozni kezdtek a kérdések. Számítottam erre, de nem volt egyéb mondandóm. A férfit néztem, aki aprót biccentve azonnal elfordult és a kocsija felé indult. Mi is ugyanígy tettünk. A családom továbbra is ugyanazzal a bordó Forddal járt, így én is könnyedén felismertem a járművet. Az emberek körbevették a kocsit és továbbra is mondták a magukét.

– Induljunk már! – mérgelődtem.

– Nem üthetem csakúgy el őket – morogta vissza Ákos, amiben sajnos igaza volt. Lassan elindult, mire páran hátráltak, de a rámenősebbek továbbra is kitartottak. Szerencsénkre az egyik villám a közeli fába vágott. A robaj fülsüketítő volt és a vastag törzs azonnal kettéhasadt. Mindez pillanatnyi ijedtséget és zavart okozott, ezt pedig kihasználtuk és kihajtottunk a parkolóból. Folyamatosan hátra nézelődtem, hátha utánunk küldtek valakit.

– Tudod, eddig nem akartam szóvá tenni, de van az-az apró gondunk, hogy fogalmunk sincs hol van ez a te sellőd – szólalt meg a nevelőapám a visszapillantó tükörből rám

pillantva. Éppen válaszoltam volna, de az öcsém közbevágott.

– Amúgy, ha sellő, akkor hogyan jött ki a vízből?

– Át tud változni – magyaráztam. – Minden atlantiszi képes rá.

Kipillantottam az ablakon, melyet esőcseppek százai tarkítottak. A távolban körbe-körbe forgott pár egészen sötétszürke felhő, amik szinte már feketének tűntek. Úgy nézett ki, mint mielőtt egy forgósél kialakulna. Pontosan tudtam, hogy Derm éppen ott van, a legnagyobb káosz közepén. *Na, jó... Nem voltam benne egészen biztos, de elég erősen sejtettem.*

– Arra menj, ahol azok a nagyon durva, világvége hangulatú felhők vannak! – mondtam. A vihar ellenére sokan voltak az utakon és dühödten harapdáltam a szám belsejét.

– Miért szikrázik a bőröd? – kérdezte döbbenten Áron, mire a szüleim is hátrakapták a fejüket.

– Te az utat nézd! – kiabáltam ijedten a nevelőapámra, aki gyorsan visszafordult. Az orra alatt valami olyasmit motyogott, hogy épphogy visszajöttem és máris parancsolgatok. Erre a kijelentésre halvány mosoly kúszott az ajkaimra.

A bőröm valóban szikrázott. Kis fénycsíkok hullámoztak át az ujjaim között. Lehunytam a szemem és próbáltam megnyugtatni magam. Bármiféle erő is volt ez, az érzéseim irányították.

– Nem tudom mi ez – motyogtam magam elé.

– Basszus! Te leszel Thor – lelkesedett a testvérem és a mutatóujjával megbökött. Szinte azonnal visszarántotta a kezét. – Megráztál – húzta el a száját.

– Ki mondta, hogy taperold a szikrázó lányt? – néztem rá vádlón, mire csak vigyorgott. A kis minivillámaim kezdtek halványodni és ennek nagyon örültem.

– Tűzgömböket is tudsz löni?

– Nem hinném – ráztam meg a fejem.

– Tényleg igazat mondtál – hüledezett anya, ahogy az ujjai belemélyedtek az ülés háttámlájába. Bólintottam. Tudtam, hogy szeretett volna hinni nekem, de az iménti kis bemutató győzte meg igazán és nem hibáztattam érte.

– Igen, és Atlantisz elképesztő. Nem igazán lehet szavakkal leírni, olyan, mintha egy filmbe csöppennél. Az egész birodalom a víz alatt van. Jó lenne, ha ti is láthatnátok.

Anya minden egyes szavam után egyre komorabb lett, mintha az, amit mondtam, egészen más jelentéssel bírt volna számára.

– Vissza fogsz menni vele? – kérdezte halkán és ekkor megértettem, miért változott meg a hangulata. Feltette azt a kérdést, amire még én is csak félve mertem gondolni.

– Nem tudom – feleltem őszintén és ez volt az igazság.

21. FEJEZET

Idegesen trappoltam a lábammal és erősen szorítottam a biztonsági övemet, ahogy kifelé bámultam. Az eső továbbra is szüntelenül szakadt, mint amit dézsából öntöttek. Az ablakmosó vadul csapkodott jobbra-balra. Mostanra az utcákon szinte egy lélek sem volt, úgy gondoltam, csak azok merészkedtek ki, akiknek muszáj. Kicsit dideregtem az átázott ruhákban, ami a bőrömhöz tapadt, de mindez azokban a percekben nem igazán

számított. Befordultunk egy szűk utcába és zötykölődtünk a kátyús betonon. *Hát, ha valami, akkor a csodás magyar utak nem hiányoztak.*

Minél közelebb értünk, annál hevesebben fúj a szél. A szememmel valamiféle útjelző tábla után kutattam, mivel egy ideje már nem láttunk egyet sem és attól tartottam, rossz felé kanyarodtunk.

– Ott! – kiáltottam, amikor mégis észrevettem egyet. – Ott kell lefordulni.

– Hogy-hogy látod ilyen messziről? – kérdezte döbbenetben anya. – Nincs is rajtad a szemüveged.

– Ez is amolyan mágikus dolog.

Aztán a kocsi hirtelen lefékezett, aprót sikkantva előre dőltem, de a biztonsági öv szinte azonnal visszarántott. Ahogy felnéztem, már láttam, miért kellett ilyen gyorsan megállnunk. Egy fa kezdett az út felé dőlni. Recsegve-ropogva fordult ki a földből, mire a nevelőapám gyorsan tolatni kezdett, hogy ne kerüljünk alá. Áron az ajtóba kapaszkodva káromkodott, amivel igencsak meglepett. Két évvel ezelőtt nem használt még hasonlóan cifra szavakat. A gondolataimból hamar kizökkentett az újabb nagy zöreje. Még egy fa adta meg magát, de ezúttal az egyik házra dőlt, aminek a teteje azonnal beszakadt. Reméltem, hogy senki sem tartózkodott bent.

Kipattantam a kocsiból, noha a többiek tiltakoztak, de nem volt idő másik utat keresni. Vacogva fontam magam köré a karomat és azt nézegettem, hogyan lenne érdemesebb átmászni az utat eltorlaszoló fán.

– Várjatok meg itt – néztem a többiekre, akik időközben mögém álltak.

– Veled megyünk – vágta rá anya, ellenszegülést nem tűrő hangon, azonban én sem voltam megalkuvó kedvemben.

– Nem lesz semmi baj – nyugtattam.

– Persze, most ezt mondod, de legutóbb eltűntél két évre – mondta mérgesen és ezzel nem tudtam vitába szállni.

– Csak bízz bennem! – kértem, megszorítva a kezét. Nagyot sóhajtott, majd aprót bólintott. Igazából még örültem is annak, hogy egyedül mehettem tovább, mivel ez inkább csak kettőnkre tartozott és nekem kellett lerendeznem. Méghozzá közönség nélkül. Felkapaszkodtam az egyik vastagabb ágba, aztán átlendítettem a lábam és nem foglalkoztam az oldalamba nyilalló fájdalommal. Még visszanéztem a többiekre és biztatón mosolyogtam, amit ők nem viszonoztak, aztán a másik oldalon lehuppantam.

Csúszott a lábam a papucsban és majdnem orra is buktam, ezért fogtam és ledobtam a fenébe. Tartottam tőle, hogy belelépek valamibe, ami felsérti a talpam, de legalább gyorsabban tudtam haladni. Már messziről láthattam a partot nyaldosó hatalmas hullámokat, amik kitartóan ostromolták a köveket. A Balaton egészen úgy festett, akár a legvadabb óceán. Rémisztő látványt nyújtott, hiszen még soha nem láttam így.

Körbenéztem, de a vastag esőfüggönyön keresztül nem láttam túl messzire. Elindultam és közben hátrafelé is tekintettem, hátha észreveszek valamit. Hamarosan kék és piros villogásra lettem figyelmes magam előtt. Azonnal a fények felé iramodtam. Egy erős szellőkés miatt megtántorodtam és meg kellett kapaszkodnom egy közeli fa törzsében. Biztos voltam benne, hogy jófelé tartok, hiszen egy ilyen orkán erejű szél, ami még engem is el tudott volna fújni, valószínűleg Derm erejétől származhatott. Amint csillapodott valamelyest a vihar ereje, újra megindultam és kis idő múlva hangfoszlányok ütötték meg a fülem. Először nem értettem jól, hogy mit mondanak, de amint elég közel kerültem, hogy lássam is őket, már értettem, miről beszélnek.

– Uram, álljon meg! – mondta egy férfi, majd pár másodperc múlva újra megszólalt. – Megismétlem, hogy álljon meg, különben kénytelenek leszünk erőszakot alkalmazni.

Négy egyenruhás állt a kocsik mellett. A kezükben fegyver volt és nagyon reméltem, hogy csupán sokkoló, de nem éppen úgy nézett ki. Itt Magyarországon nem szoktak csak úgy lövöldözni a rendőrök, mint az amerikai filmekben – nyugtattam magam, de nem tudhattam, hogy hányadik figyelmeztetés hagyta el a rendőrök száját.

Aztán megláttam őt és a szívem kihagyott egy ütemet. A herceg elszántan lépdelt előre, mint aki meg sem hallotta a felszólításokat. Fejét enyhén lehajtva, komoran pillantott a férfiakra. Vizes tincsei a homlokára és a nyakára tapadtak.

Kezét lassan a kardja markolatára csúsztatta. Úgy festett, akár egy vad, mítoszba illő harcos istenség. Bárki más számára ijesztően hatott volna, azonban én megkönnyebbülést és örömet éreztem csupán.

A nevét kiáltottam, de nem hallott. A rendőrök újra felszólították, hogy álljon meg, de Derm nem engedelmeskedett. Kicsúsztatta a kardot a hüvelyből és felemelte, ekkor már a rendőrök is cselekedtek és meghúzták a ravaszt. Semmi mást nem hallottam csak a saját sikolyomat és észre sem vettem, hogy a testem önkéntelenül is előre vetődött. *Az nem lehet, hogy azért tettem meg ezt az utat, hogy lássam őt meghalni.*

– Echinoderm! – sikítottam, mire végre felemelte a fejét. Tekintetünk összekapcsolódott, de már késő volt. Könnyek égették a szemem és elszorult a torkom. Csupán egyetlen dolog visszhangzott az elmémbe; *nem veszíthetem el.* Hirtelen minden lassulni kezdett, mígnem az egész környezetünk, amíg a szem ellátott, teljesen lefagyott. Úgy festett, mintha egy jelenet közepén állították volna meg a filmet. Az egyik rendőr arcára egy nevetséges grimasz fagyott, míg a másik szeme éppen csukva volt. A lövedékek a semmiben lebegtek, mozdulatlanul. A legbizarrabb, de egyben legszebb is azonban a minket körülölelő esőfüggöny volt. A cseppek apró, csillogó köveknek tűntek és visszatükröződtünk bennük. Nem tudtam, hogy mindezt én idéztem-e elő vagy Derm, de annyi biztos volt, hogy látványosra sikeredett. A hercegre néztem, aki kissé kábán pillantott vissza rám. A kezében tartott kard a földre

hullott, mintha nem bírná már tovább a súlyát. Nem tétováztam tovább, odafutottam és a karjába vettem magam. A mellkasába fúrtam az arcom és hallottam, hogy a szíve milyen gyorsan kalapál, akárcsak az enyém. Derm úgy ölelt, mint aki soha többé nem szeretne elereszteni. Megérintettem a bőrét, a haját és az ajkát, hogy biztos legyen benne, valóban ott van. Elvesztem az ismerős illatában, amit úgy szerettem. Végre minden a helyére került és úgy éreztem, hogy boldogabb már nem is lehettem volna. Derm atlantiszi nyelven motyogott valamit, majd még szorosabban fogott. Nem tudom, mennyi idő telt el így, de azt sem bántam volna, ha egy örökkévalóság.

– Tudod... Azt hittem nem is emlékszel a teljes nevemre – mormolta a hajamba, mire halkán felnevettem. Óvatosan a fejemen lévő sérüléshez ért és ki sem kellett mondania, tudtam mire gondol. Egyik sebem sem volt annyira vészes, a nagy izgalom közepette szinte meg is feledkeztem róluk. Megfogtam a kezét és elhúztam a kötéstől, hogy ne arra koncentráljon.

– Jobb, ha nem szoksz hozzá – néztem fel rá, aztán dühösen összehúztam a szemöldököm és hátrébb húzódtam. Látszott rajta, hogy ezzel megleptem, de akkor lepődött csak meg igazán, amikor meglegyintettem a vállát. – Ezt azért kaptad, mert egy karddal próbáltad játszani a macsót. Meg is halhattál volna. Nem rémlik, mit meséltem az akciófilmekről?

– Nem felejtettem el, viszont Patricia egy varázskard. Még arra is képes, hogy pajzsot vonjon a használója köré – mondta büszkén és lehajolt, hogy felvegye az említett tárgyat, majd az oldalán lógó kardhüvelybe csúsztatta. Lágyan végigsimított a fegyveren, mintha csak valami szeretett háziállat lenne és elmosolyodott. Volt egy olyan érzésem, hogy az atlantiszi férfiak úgy viszonyulhatnak a kardhoz, mint a földiek a kocsijukhoz.

– Te Patriciának hívod a kardot? – kérdeztem megrökönyödve. – Ennél fenyegetőbbet nem tudtál volna választani?

– Fenyegetőbbet, mint egy női név? – vont a fel az egyik szemöldökét.

– Te jó ég, annyira szeretlek – nevettem és két tenyerem közé fogva az arcát lehúztam magamhoz, hogy megcsókoljam. Lehet, hogy nem ez volt a megfelelő pillanat és túl romantikusnak sem mondható, de egyszerűen kicsúszott a számon. Derm mély levegőt vett, ahogy elváltunk egymástól és egy pillanatig lehunyva tartotta a szemét.

– Megismételnéd?

– Szeretlek – mondtam újra. Rám emelte smaragd színű íriszeit és elmosolyodott.

– Tudod, vagy ezerszer lejátszódott a fejemben ez a jelenet – szólalt meg halkán. – Annyira félttem tőle, hogyha meg is talállok, akkor... – nem fejezte be, de sejtettem, hogy mire gondolt. A szívem szakadt meg, hogy ilyesmik jártak a fejében, ám tudtam, hogy teljesen jogos volt, hiszen

mindenáron szerettem volna hazajutni és bár jól alakultak a dolgaim, Atlantiszon nem mondtam neki semmi arra utalót, hogy meggondoltam volna magam, vagy hogy beleszerettem. Ráadásul, bár szerettem, de nem tudtam mitévő legyek. Hagyjam el a családomat újra? Lehet, hogy ez másoknak egyszerű döntés lett volna, de számomra nem. Azonban azt is tudtam, hogy az ember életében csak egyszer adatik meg a mindent elsöprő szerelem. Derm volt az igazi, akit senki sem tudott volna pótolni.

– Olyan arcot vágsz, mint aki rosszul van – rántott ki a gondolataimból Derm. Könnyek égették a szemem.

– Nem tudom, mit tegyek – ráztam meg a fejem és éreztem, ahogy a forró könnyecsek végigszáguldanak az arcomon. Szinte fizikai fájdalmat okozott, ahogy kimondtam a szavakat. A szívem összeszorult és úgy éreztem, nem kapok rendesen levegőt. – Szeretlek! Esküszöm, hogy így van. Annyira szeretlek, amennyire nem hittem, hogy képes vagyok rá. De ez túlságosan fáj... Mégis hogyan választhatnék köztetek? – szorítottam a kezem a mellkasomhoz hüppögve. Derm cseppet sem tétovázott: magához húzott és szorosán ölelt, ami cseppet sem javított a helyzeten, de azért jó érzés volt. Nem akartam, hogy nélkülem menjen vissza és szép lassan elfelejtsen engem. Ha arra kértem volna, valószínűleg marad. Értem megtette volna, de nem lehettem ilyen önző. A mi világunk nem volt neki való és őt is sokan várták odahaza.

– Nem kérem, hogy válassz – suttogta a herceg. – Szeretném, ha mindannyian visszamennénk Atlantiszra.

Értetlenül néztem fel rá.

– Mégis mire gondolsz?

– A szüleid és a testvéred is velünk jöhetnének.

– Ez nem ütközik a törvényeitekbe? – kérdeztem kissé rémülten. Emlékeztem, hogy milyen szigorú szabályok vonatkoztak arra, hogy mikor és kiket lehet átvinni a portálon. Már az is hatalmas büntettnek számított, hogy Lex átküldött. Ráadásul tekintetbe véve, micsoda mágikus erővel rendelkeztem, már azt is kezdtem érteni, hogy az ősi atlantisziak miért döntöttek annak idején így. Az átjáró megkavarta a dolgokat és olyanokat is felruházott hatalommal, akiket nem kellett volna. Arról nem is beszélve, hogy ki tudja, mi más változott még meg a többszöri használat miatt, ami elméletileg tilos lenne. Mégis halvány reménység kezdett derengeni bennem.

– Rengeteg törvényt megszegtünk. Egy ide vagy oda, már nem számít – jelentette ki és megvonta a vállát. Próbált lazának tűnni, de azért éreztem rajta, hogy ő sem annyira magabiztos a dolgot illetően. Megtöröltem a szemem, majd kicsit elkomorodtam.

– De mi van Lexszel? – kérdeztem. Még csak az hiányzott volna, hogy a családomat is kitegyem a bosszúhadjáratának.

– Az egyik legszigorúbb büntetést szabták ki rá. Az áldozata, azaz te dönthetsz a sorsáról. De ne aggódj, ha

esetleg mégsem jönnél vissza, akkor sem marad megtorlás nélkül a tette.

Meglepett, amit mondott. Az egyik esőcsepp az orrom hegyére hullott. Azonnal tudtam, hogy a varázslat kezdi hatalmát veszteni és ideje volt, hogy lelépjünk.

– Mennünk kellene – néztem hátra a megdermedt emberekre attól tartva, hogy bármelyik pillanatban nekünk ronthatnak. – Egyébként nekem is lett egy kis mágikus erőm.

– Igen, erre magamtól is rájöttem – nevetett a herceg. – Ezt ugyanis – mutatott a rendőrök felé – nem én csináltam.

– És ez maradandó? – kérdeztem lelkesen. – Mert ha igen, akkor elkezdek gondolkodni a szuperhős nevemen.

– Attól tartok, hogy nem. Valószínűleg a többszöri átjáró használat hatása lehet. Fokozatosan ki fog ürülni a szervezetedből a mágia.

Kicsit csalódott voltam, de végül is, ha szépen fokozatosan megszűnik, legalább nem kell attól tartanom, hogy valakit ropogósra sütök egy esetlegesen elszabadult villámmal.

Derm megfogta a kezem és sietve elindultunk, kisvártatva máris hallottam, ahogy zúgolódnak a hátrahagyott emberek.

– Hová lett? Hová lett a kozmicsodás huligán?

– Cosyplayes – kiáltotta vissza valaki. Erről eszembe jutott, hogy Derm ruházatával nem lesz túl könnyű beolvadni, szóval azzal mindenképpen kezdenünk kellett valamit.

Most, hogy Derm nem használta a képességeit, a vihar csillapodott, így visszafelé gyorsabban tudtunk haladni. Amikor átmásztunk a fán, anyuék azonnal oda szaladtak, hogy lesegítsenek. Mikor meglátták a herceget... Hát, maradjunk annyiban, ha lett volna nálam fényképezőgép, akkor biztos, hogy megörökítem azokat a döbbsent arcokat. Nem tudtam, hogy vajon min csodálkoznak leginkább, a szokatlan ruháin vagy szimplán azon, hogy tényleg létezik. Anyu azonban nem csak meglepett, hanem mérges is volt. Egyenesen szikrákat szórt a szeme ahogy Dermre nézett és félő volt, hogy neki is ugrik, ha nem állok kettőjük közé. Miután bemutattam őket egymásnak, Derm azonnal a kezét nyújtotta, amit senki sem fogadott túl kedvesen, ezért pár kínos perc után inkább idegesen a nadrágjába kezdte törölgetni a tenyerét.

– Remélem, tisztában vagy vele, hogy nagyon sokat kell felmutatnod annak érdekében, hogy kiengesztelj – sziszegte az én drága anyukám fenyegetően a nála két fejjel magasabb férfinak. Az említett pedig megilletődötten bólogatott, majd valami olyasmit motyogott, hogy anyukám ijesztő. Ezzel nem tudtam vitába szállni, ugyanis, ha a tesómról vagy rólam volt szó, akkor anya valóban rémisztő tudott lenni. Aztán előlépett Ákos is és megropogtatta az ujjait. Elérkezettnek láttam az időt, hogy közbeavatkozzam.

– Felőlem nyugodtan folytatódhat a ki tud jobban ráijeszteni a barátomra verseny, de lehetne egy kicsit kevésbé nyilvános helyen?

Biztos voltam benne, hogy Derm majd hamar megnyeri őket magának, hiszen igazán elbűvölő tudott lenni és tele volt jó tulajdonságokkal. Egyelőre azonban ő is feszengett és fogalma sem lehetett, hogyan viszonyuljon a szeretteimhez. Végtére is úgy volt, hogy soha nem fognak találkozni.

– Rendben, menjünk a szállodába. A kórháztól nem messze szálltunk meg, remélhetőleg az újságírók ezt még nem derítették ki – mondta anya, majd a kocsihoz indult. Visszanézett és összébb húzta a szemöldökét. – Nem engedem, hogy elöl üljön.

– Senki sem mondta, hogy elöl akar ülni – vágtam rá a szememet forgatva. – Van nálatok valami ruha, ami jó lenne Dermnek?

– Mi a baj az öltözékemmel? – nézett rám zavartan az említett.

– Semmi, de nálunk hétköznapiakkor nem szokás ilyesmiben lenni. Látod az öcsém és a nevelőapám ruháját? Elégé más, mint a tiéd.

A tesóm büszkén kihúzta magát a pulcsijában, amire neonzöld betűkkel azt írták, hogy Fuck Off.

– A bőrkabátom a kocsiban van, de más most nincs – mondta a nevelőapám. Derm magasabb volt és izmosabb is, szóval tudtam, hogy a mérettel lesznek gondok, de ideglenesen megtette. Elvettem a kabátot és miután a

herceg ledobta a kaftánra hasonlító díszesen hímzett ruhadarabját, segítettem neki felvenni. Éppen, ahogy sejtettem, kissé feszült rajta az anyag és esélytelen volt, hogy a cipzárt felhúzzuk, de még így is úgy festett, mint egy igazi lázadó rosszfiú a mi világunkból. A kard azonban még mindig nem illett a képbe. Derm fészkelődött és az anyagot piszkálgatva fintorgott. Próbáltam elrejtetni a mosolyomat, ám nem igazán sikerült. A kardért nyúltam, de a herceg hátrált.

– Mit csinálsz? – vonta fel az egyik szemöldökét.

– Patricia nem illik a „normális földi srác vagyok” képbe – magyaráztam, mire elgyötört arcot vágott. Gyorsan magyarázkodásba kezdtem, hogy megnyugtassam. – Nem lesz semmi baj, berakjuk a kocsiba és visszakapod, ha már alkalmas rá az idő.

Továbbra is bizalmatlanul méregetett és megfordult a fejemben, hogy talán féltékenynek kellene lennem arra az élettelen tárgyra.

– Nem fosztalak meg a játékodtól – tettem hozzá.

– Ő nem játék – vágta rá. – Még a végén megsérted az érzéseit.

– Rendben, sajnálom nagyságos Patricia, a varázskard, hogy holmi játéknak tituláltalak – kezdtem túlzó hangsúllyal. – Most már ideadnád?

Szerencsére nem akadékoskodott tovább és bólintva leakasztotta magáról a fegyvert. Igazság szerint lenyűgözött a markolat és a tok részletgazdagsága. Különböző vésetek és ékkövek tarkították. Rögtön az

ugrott be, hogy magam is elfogadnék hasonlót. Felnyitottam a csomagtartót és Derm úgy helyezte be a fegyvert, mintha egy pólyás baba lenne és attól tartana, hogy felébredhet. Hirtelen Áron jelent meg a herceg mellett és árgus szemekkel nézte a csomagtartót.

– Figyi, nekem is tudnál szerezni ilyet? – nézett Dermre. Elszörnyedtem. Nem is a kérdés miatt, sokkal inkább azért, mert tudtam, hogy a szüleinknek mindez nem fog tetszeni.

Anyu azon nyomban összehúzta a szemöldökét, Ákos pedig elkezdte a fejét rázni. Derm viszont vidáman nevetett és megveregette a testvérem vállát.

– Még szép. Nekem ennyi idősen már három is volt.

Ajjaj, rossz válasz. Gyorsan közéjük léptem.

– Derm... Nálunk nem szokás a gyerekeknek kardot adni ajándékba – magyaráztam.

– De akkor mivel harcolnak?

– Konzolokkal és avatárokkal – jelentettem ki.

– Ezek valami modern fegyverek? – kérdezte, miközben kicsit oldalra billentette a fejét.

– Olyasmi – hagytam rá. A családom hangos nevetésbe kezdett, mire azonnal elvörösödtem.

– Induljunk, mert te még megfázol a végén – mondta anya rám nézve és betessékelt minket az autóba. Középre ültem, hogy a hercegnek viszonylag kényelmes legyen az első útja. Szerencsére az autónk hátsó tere egész tágas volt, így hárman is jól elfértünk. Derm olyan mereven ült mellettem, hogy már-már beillett volna egy szobornak is.

– Nézd csak – nyújtotta át rajtam keresztül a mobilját Áron. Derm a készülékre pillantott, amin éppen egy gameplay ment. – Mi így harcolunk – mondta büszkén az öcsém.

– Ez brutális – suttogta a herceg. – Mégis mik azok a szörnyszülöttek?

– Azok ilyen mutáns izék, amik ki akarnak minket nyírni – felelte a testvérem. Derm komoly tekintettel nézett rám.

– Sosem gondoltam volna, hogy az emberek világa ennyire veszélyes.

22. FEJEZET

A szállásra vezető utat azzal töltöttem, hogy elmagyaráztam Dermnek, mi is az a videójáték. Atlantiszon sok dologról meséltem neki, például a filmekről és különböző elektronikai eszközeinkről, de a videójátékok valahogy kimaradtak, szóval mire megérkeztünk, megértette, hogy igazából nem harcolunk sem zombikkal, sem űrszörnyekkel.

Szerencsére a szállodát nem szállták meg az újságírók és a tévések, pedig amikor befordultunk, számítottam rá, hogy egy csapat ember fog várni ránk. Igazság szerint még

csodálkoztam is rajta, hogy nem volt ott senki. Egészen rossz érzésem támadt tőle. Mindenesetre próbáltam száműzni a borús gondolataimat.

Az, hogy a recepción ülő középkorú nő még csak fel sem pillantott, más esetben talán zavart volna, ám aznap nem. Így legalább nem láthatta, mennyire szedett-vedett a kis társaságunk. Felsiettünk a szobába és azonnal kulcsra zártuk az ajtót. Nem, mintha attól tartottunk volna, hogy váratlan vendég toppan be, de fő az óvatosság. A helyiség egyszerű berendezésű volt és a tér nagy részét a két ágy foglalta el. Senki sem számított arra, hogy háromnál többen lesznek, így most kicsit szűkösen voltunk. A helyiségben volt még egy ronda, zöld kárpitos fotel és egy komód, aminek a tetején tévé állt.

– Szofi, a piros sporttáskában hoztunk neked néhány ruhát – mutatott az ágy végében heverő holmira. Vigyorogva ugrottam oda és boldogan húztam ki belőle egy farmert és szeretetteljesen a mellkasomhoz szorítottam. *Jó ég! Mennyire hiányoztak a farmerok.* Aztán elnevettem magam, amikor megláttam a kedvenc pulcsimat. Hátranéztem Dermre, aki a többiekkel ellentétben még mindig az ajtóban állt kissé elveszetten, és próbálta leráncigálni magáról a kabátot.

– Felvehetnéd a rózsaszín pulcsim – mondtam vidáman, mivel méretben sokkal inkább illett volna rá. A kedvenc pulóverem ugyanis szándékosan három mérettel nagyobb volt, mint kellett volna. – De nem lennél benne túl férfias.

– Mindenben férfias vagyok, a színek cseppet sem gátolnak – emelte meg büszkén az állát, mire előrántottam az említett ruhadarabot. Meglátva a csillámos, bolyhos, babarózsaszín csodát az arcára szintiszta undor ült ki és még kicsit el is sápadt. – Azt soha az életben még csak a közelembbe se hozd – jelentette ki határozottan, mire mindannyian jót vigyorogtunk.

A fürdőbe mentem, hogy átöltözzek, illetve megmosakodtam, hiszen a lábam csupa piszok volt. Tartottam tőle, hogy nem túl bölcs dolog a herceget a családommal kettesben hagyni, de mégsem rángathattam be magammal, és amúgy is siettem, ahogy tudtam. Bár közben ott volt az érzés, hogy legszívesebben ki sem mentem volna, ugyanis tartottam a beszélgetéstől, ami ránk várt. A gyomrom görcsbe rándult, ha arra gondoltam, hogy a családom nem szeretne velünk tartani és nekem kell majd választanom. Másrészről viszont talán egy kicsit önző voltam, mivel most őket is döntés elé készítettem helyezni. A tükörbe néztem és szemrevételeztem, hogy rosszabbul festettem, mint ahogy éreztem magam. Még a szemem alatt is volt egy csodaszép lila véraláfutás. Az ajtó felé fordultam, vettem egy mély levegőt és kiléptem. A szívem mélyén abban reménykedtem, hogy valami viccelődő beszélgetést fogok megszakítani, de az igazság az volt, hogy Derm meghúzódott a szoba sarkában lévő fotelban és a padlót tanulmányozta, míg a szüleim bizalmatlanul méregették a „fenyegető” cselekedeteit, az öcsém pedig az ágyon feküdt és a mobilját nyomkodta. *Hát ez siralmas.*

– Szeretnék beszélni veletek – kezdtem, ahogy odasétáltam Dermhez és leültem a fotel karfájára. – Áron, veled is – tettem hozzá, mivel a testvérem továbbra is a képernyőt bámulta. Nagyon sóhajtva tette le a készüléket. *Megáll az eszem, nem látott két éve és sóhajtozik! Tuti, hogy fejbe fogom vágni.* Újra mély lélegzetet vettem és próbáltam megacélozni magam. Szinte éreztem, hogy az idegességtől gombóc nő a torkomban. Nem is gondoltam volna, hogy ilyen nehéz lesz elkezdenem a beszélgetést. Derm a kezemre csúsztotta a sajátját és biztatón megszorította. Lágyan elmosolyodtam, majd kiböktem, amit szerettem volna. – A helyzet az, hogy szívesen visszamennék Atlantiszra, de titeket sem szeretnék újra itt hagyni. Derm felajánlotta, hogy ti is velünk jöhettétek – mondtam lelkesen. A bejelentésemet síri csend fogadta. Nem számítottam nagy lelkendezésre, de azért valami reakció jól jött volna. Az öcsém előrehajolt.

– Ott van net?

– Atlantisz egy varázslatos másik dimenziós birodalom, hogy a fenébe lenne internet? – förmedtem rá, mire megrántotta a vállát.

– Ha olyan varázslatos, lehetne net – kötekedett. – Ha nincs net, én kiszálltam.

– Nincs olyan, hogy kiszálltál. Ha mi megyünk, te is jössz – szólt rá anya. A testvérem hevesen rázta a fejét.

– Bár már hallottam erről az internetről, nem igazán tudom elképzelni, hogy ne tudnánk pótolni a hiányát – szólt közbe Derm.

– Meg tudsz tanítani tűzgömböket hajigálni?

Derm szája elnyílt, majd tanácstalanul nézett rám, de én sem tudtam, hogy erre mi lenne a megfelelő válasz. Láthatóan a testvérem abban bízott, hogy a netet majd varázserővel kompenzálják.

– Határozottan szó sem lehet tűzgolyók dobálásáról – szólt közbe a nevelőapám és ezzel megmentette Dermet a válaszdástól. – Ez nem olyasmi, amit egyik pillanatról a másikra el lehetne dönteni. Végére is azt kéritek tőlünk, hogy mindent hagyjunk hátra. A távolabbi rokonokat – mutatta fel az ujját.

– Akikkel szinte nem is tartjuk a kapcsolatot – feleltem.

– A munkát – folytatta.

– Amit utáltok – mosolyodtam el negédesen.

– A lakást.

– De hát hitel van rajta, nem is a miénk – morogtam.

– A barátokat – mondta tovább, nem törődve a közbevágásaimmal.

– Akikből nincs túl sok.

– Igen, az lehet, de ők igaz barátok – vélekedett kitérően. Azért ezzel is vitába tudtam volna szállni...

– Nem szeretném, ha a mi döntésünk befolyásolna téged – szólalt meg anya is. A hangja kissé bánatos volt, de egyben határozott is. Úgy éreztem, már eldöntötte, hogy bárhogy is lesz, szeretne támogatni. Lesütöttem a szemem, mert nem bírtam továbbra is ránézni anélkül, hogy ne kezdjek el sírni.

– Akkor ez egy nem? – kérdeztem remegő hangon.

– Mennyi időnk van átgondolni?

– Nem maradhatok túl sok időt ebben a világban. Az erőnk és ez a hely nem kompatibilis egymással. Ráadásul most is kénytelen vagyok mágiát használni, hogy megérthessük egymást.

Már szinte meg is feledkeztem arról, hogy Derm azt mesélte, sokkal inkább magához Atlantiszhoz köthető az a tudás, hogy minden nyelvet könnyedén megértenek.

– Meg ott van az időeltolódás is – tettem hozzá.

– Nos, az most nem áll fenn. Én sem értem pontosan, talán amiatt van, hogy túl sokat használtuk az átjárót, de jelenleg az atlantiszi és a földi idő megegyezik. De mindez maradjon köztünk. Jobb, ha erről a Gránit királyság nem szerez tudomást. – Azonnal bólintottam, hiszen már jól tudtam, hogy mit jelentete, ha megtudnának egy ehhez hasonló információt. Derm nagyot sóhajtott. – Maximum két napot várhatunk.

Mindenki bólintott. Egy ideig kínos csend uralkodott, aztán a kis társaságunk feloldódott és a nevelőapám bekapcsolta a tévét. Ez a két nap nekem is jól jött. Elhatároztam, hogy beszerzek néhány dolgot, amire szükségem lehet és Atlantiszon határozottan nem kapható. De óvatosnak kellett lennem, hogy ne ismerjenek fel. Valószínűleg a rendőrség is újra eltűnt személyként kezelt és számítanunk kellett rá, hogy talán betoppannak, hogy faggatózzanak a szüleimnél. Az ablakhoz léptem, ahonnan éppen ráláthattunk a parkolóra. Lehetséges, hogy túlzottan paranoiás voltam, de arra gondoltam, hogy

valamelyikünknek mindig figyelnie kellene. El is mondtam a többieknek és meglepődtem, hogy egyetértettek, ezért felosztottuk, hogy mikor, ki fog őrködni. Én kezdtem. Áron és Ákos lementek a közeli boltba, hogy megvegyenek néhány dolgot, amit összeírtam nekik. Derm pedig a tévé varázslatosságában merült el, miután hiába próbálkozott többször is beszélgetést kezdeményezni anyával... Egy óra elteltével észrevettem, hogy Derm elbóbiskolt. Biztos voltam benne, hogy kimerült, úgyhogy örültem neki, hogy ezúttal tudott pihenni. Nekem is jól jött, hogy végre egyhelyben vagyunk, ugyanis most, hogy nem terelte el semmi a gondolataimat, azért megéreztem a sérüléseimet. Anyu mellém ült és egy ideig nem szólt semmit, de tudtam, hogy csak éppen fogalmazza, amit el kellene mondania.

– Mit eszel ebben a fiúban? Mármint a nyilvánvalót leszámítva – szólalt meg végül.

– A nyilvánvalót? – vontam fel a fél szemöldököm.

– Tudod, hogy tudom, hogy helyes fiatalember.

Ezelőtt soha az életben nem hallottam anya szájából azt a szót, hogy fiatalember. Halkan nevettem.

– Rengeteg jó tulajdonsága van. Kedves, figyelmes, okos és képes megnevettetni – soroltam.

– Ha ránézek, nekem csak az a sok szenvedés jut eszembe, amit okozott – rázta meg a fejét anya.

– Tudom, hogy nehéz, de adj neki egy esélyt. Sokáig én is dühös voltam, de igazság szerint azon kívül, hogy hiányoztatok, boldog voltam.

Anyu az ajkába harapott.

– Ha nem megyünk, akkor is elmész, ugye?

Szóra nyitottam a számat. Az első gondolatom az volt, hogy tiltakozzam, de ránéztem Dermre. Állát a tenyerébe támasztva aludt, a mellkasa egyenletesen emelkedett és süllyedt. Egészen addig a pillanatig őrlődtem, de az előző mondatom szinte mindent összefoglalt. Nem csak Dermet szerettem, hanem magát Atlantiszt is. Még nekem is fel kellett fedeznem és rengeteg dolog volt, amit nem ismertem, de élveztem minden pillanatát.

– Haragszol?

– Sosem tudnék rád haragudni – lehelte halkán és mellkasára vonva szorosán ölelt. Ezt semmi sem tudta pótolni és nem akartam újra elveszíteni. Lehetséges, hogy újra előtört az önző énem, de arra gondoltam: *miért ne lehetett volna minden egyszerre az enyém? Túl nagy kérés, hogy a szeretteim és a szerelmem is velem legyenek?*

– Gond van – mondta Áron azonnal, ahogy beléptek az ajtón. Felkaptam a fejem.

– Nem volt a kedvencemből?

– Basszus – morogta. – Nem a hülye csokidról van szó – rázta a fejét és kiszedte a szatyorból, hogy felém hajíthassa. Majdnem fejen talált, de nem zavart, mert végre a kezemben tarthattam az imádott finomságot. Boldogan kaptam el az édességet és hatalmas mosoly terült az arcomra. Kinyitottam és letörtem egy kockával, majd lehunytam a szemem, ahogy az íz szétáradt a számban. Derm, aki időközben felébredt, érdeklődve tekintett a

kezemben tartott édességre. Felé nyújtottam a csokit, ami nagy szó, ugyanis tényleg csak azoknak adok belőle, akiket szeretek. Derm felvonta egyik szemöldökét és bizalmatlanul nézegette. Letörtem egy újabb kockát és megfogtam az állát.

– Mondd szépen, hogy ááá – néztem a szemébe vigyorogva, mire engedelmeskedett és a szájába tettem a csokit. A tesóm a háttérből öklendezést imitált, ezért vettem rá egy lesújtó pillantást.

– Szóval, mi a gond? – néztem inkább Ákosra, aki lerakta a földre a szatyrokat.

– A boltban arról beszéltek, hogy valami felfordulás van a parton és senkit nem engednek a Balaton közelébe – magyarázta.

– És valami néni arról hablatyolt, hogy felhívta az egyik rokonát, aki a szemközti parton lakik és ott is ugyanez a helyzet.

– Ugyan, ez nevetséges. Nem tudják elzárni az egész tavat – mondta anyu legyintve. Nagyobbat nem is tévedhetett volna. Az esti híradó részletesen beszámolt az eseményekről és bizony az én fényképem is feltűnt, ahogy Dermről is egy gagyi fantom rajz, amiről megállapítottuk, hogy nincs mitől tartania, ugyanis az alapján soha a bűdös életben nem azonosítaná be senki.

A semmiből egy kerítést húztak a Balcsi köré és mögötte egy egész kis főhadiszállást állítottak fel. A kamerák nem tudtak mindent normálisan felvenni, ugyanis

a területnek több része is fedett volt, hogy a kíváncsi szemek elől eltakarják a látnivalókat.

– Ezek tuti a Sötét zsaruk – szólalt meg az öcsém. – Vagy az 51-es körzet.

– Mindkettő űrlényekkel foglalkozik – néztem rá.

– Lehet, hogy azt hiszik, Derm is az – vont vállat Áron vigyorogva. Derm rám emelte a pillantását, mire megráztam a fejem, hogy nem fontos.

– Mindenképp a Balatonon keresztül kell mennünk? – néztem a hercegre. – Mármint nem lehetne, hogy keressünk a közelben egy kisebb tavacsskát és ott nyugiban nyitsz egy portált?

– Az átjárót ott kell újra megnyitni, ahol kidobott magából. Máshol nem lehetséges, legalábbis én nem tudok hasonlóról.

– Remek...

Újabb komplikáció. Az agyam fogaskerekei azonnal beindultak, hogy mégis miképpen juthatnánk be. Szükség volt egy jó tervre, de lényegében azt sem tudtuk, kikkel állunk szemben. Nem vágytam egy akciófilmbe is beillő ütközetre. Arról nem is beszélve, hogy mindemellett arra is gondolnom kellett, hogy ha a többiek úgy döntenek, nem jönnek velünk, mindenképp biztonságban legyenek.

– Lemegyünk és körbenézünk – mondta anyu felállva. Meglepődve néztem rá. A nevelőapám rögtön követte, aztán anyu Áronra nézett, aki nem mozdult.

– Mi van? – kérdezte az öcsém. Anyának semmit sem kellett mondani, az arckifejezése beszélt helyette. – Mármint, tessék? – javította ki magát azonnal.

– Te is jössz.

– De nem akarok – morogta durcásan.

– Akkor is jössz.

Áron nagyot sóhajtva legurult az ágyról és úgy nézett ki, mint aki a halálán van, miközben felhúzta a cipőjét. Elmosolyodtam, mivel eszembe jutott, hogy körülbelül ugyanilyen arcot vágott aznap is, amikor megérkeztünk a szállásra és közöltem vele, hogy vegye fel a fürdőnadrágját. Volt egy olyan érzésem, hogy a séta közben tervezték megbeszélni, velünk tartanak-e. Miután Áron és Ákos visszajöttek a boltból, mindhárman sokat kérdeztek Atlantiszról és az ottani lakosokról, Derm pedig mindenre szívesen válaszolt. A végén már egészen oldott volt a hangulat és néha még viccelődtek is egymással, aminek nagyon örültem. Mielőtt a családom kilépett volna az ajtón, anya megtorpant és rám nézett.

– Legalább fél óráig elleszünk – mondta nagy vigyorral, mire a szememet forgattam. – Vagy többre van szükség?

– Anya! – kiáltottam rá égő arccal, mire vigyorogva behúzta az ajtót. Derm mellé telepedtem, mivel rajta volt a sor, hogy az ablaknál őrködjön.

– A családod épp olyan, mint ahogy mesélted. Kedvelem őket – mondta mosolyogva. – Szerintem hamar beilleszkednének a Kristály királyságba.

– Derm – fogtam meg a kezét, majd a szemébe néztem. Nagy levegőt vettem. – Ha a többiek nem jönnek – kezdtem, mire az ajkába harapott és elkapta a tekintetét rólam. Félt attól, amit mondani készültem. Egész teste megfeszült, miközben arra várt, hogy befejezzem.

– Várj! – vágott közbe visszafordulva felém. – Mielőtt bármit mondanál, én... Szofi, ha szeretnéd, itt maradok veled – hadarta és a hangja kétségbeesett volt. – Be tudnék illeszkedni, majd segítek. Az erőmmel pedig csinállok valamit, hogy ne okozzon problémát. Nem tudom még mit, de valamit.

Elkerekedett a szemem. Derm feláldozta volna a hercegi címét és mindent, amibe beleszületett... *Értem.* Azt sejtettem, ha én hozom fel az ötletet, akkor elgondolkodik rajta és akár meg is tenné, de hogy ő ajánlja fel, azt nem hittem volna. Könnyek kezdtek égetni a szemem. Szemernyi kétség sem maradt bennem. Derm tovább folytatta a szóáradatot, azonban mutatóujjamat az ajkához érintettem, hogy elhallgattassam. Meglepetten felszusszant, de csend telepedett ránk. Tenyeremet az arcára simítva elmosolyodtam.

– Veled szeretnék menni, Derm – mondtam ki. Hallottam, hogy levegő után kap és még erősebben szorította a kezem.

– Esküszöm, hogy nem fogod megbánni – suttogetta, majd lágyan megcsókolt.

A családom jóval tovább maradt el, mint fél óra, ezért kicsit kezdtem aggódni. Már éppen az ajtóban toporzékoltam, amikor végre megérkeztek. Mint kiderült, igazán komolyan vették a megfigyelést és amit csak tudtak, kiderítettek. A kerítés egyszerű drótból készült, ezért könnyedén el tudtuk volna vágni és bár akadtak őrk, akiknek még fegyverük is volt, de nem tudták minden egyes pillanatban az egész területet lefedni. Az egyik részen kiszámolták, hogy tíz perc is eltelik, mire újra feltűnik az őrszem. Kamerákat nem láttak, de ez nem jelentette azt, hogy nincsenek. Volt egy nagy kapu, ahol tobzódtak az újságírók és a tévések, így ott sokkal több volt az űr. Szerencsére mindenhol máshol is sokan nyüzsögtek, akik kíváncsiskodtak, ezért mi sem leszünk feltűnőek. Az asztalra terítettünk egy papírt és nagyjából felvázolták a helyet.

– Ezen a ponton lenne a legnagyobb esély – mutatott a B-nek elnevezett részre Áron. Olyan volt, mint egy kis hadvezér. – Két oldalról még növények is takarnak, amíg elvágjuk a kerítést.

– Ha sikerül a vízbe jutnunk, akkor már nyert ügyünk van – mondta Derm és összemosolyogtak Áronnal.

– Voltak lámpák vagy reflektorok? – kérdeztem töprengve. Anya tagadón rázta a fejét. – Rendben, akkor szerintem sötétedés után kellene mennünk.

– Ez így nem lesz túl egyértelmű? – kérdezte az öcsém.

– Hát... – vontam vállat. – Remélem, hogy nem. A tervünk nem bonyolult, leginkább a gyorsaságra és az

észrevétlenségre épül, szóval szerintem sötétben nagyobb az esélyünk.

Legvégső esetben ott volt Derm ereje is, de jól tudtuk, hogy az akár katasztrófába is vezethetett.

Kicsivel később elkezdtem elpakolni a hátizsákba, amiket vinni szerettem volna és mindet bezacskozottam, hogy ne legyen vizes. Közben próbáltam senkire sem nézni, csakis a feladatra koncentrálni. Reméltem, hogy a családom mostanra választ fog adni, de egyelőre még gondolkodtak, én azonban már döntöttem.

Mivel későre járt, ezért az ágyakat is bevetettük. Áron vállalta az éjszakai őrködést.

– Úgyis játszani akartam, szóval mindenképpen fent maradnék – mondta. – És nem akarok a földön aludni – tette hozzá arra utalva, hogy csak két ágy volt.

Igazság szerint amikor végre lefeküdtünk aludni, nekem sem jött álom a szememre, így egy idő után fel is adtam és óvatosan leemeltem magamról Derm ölelő karját, majd kimásztam az ágyból. A tesóm mellé ültem és halkán beszélgetni kezdtünk, nehogy felébresszük a többieket.

– Nagyon hiányoztál ám – suttogta.

– Te is nekem – feleltem és átöleltem. Az államat a feje búbjára helyeztem. *Döntöttem, tényleg... De attól még irtó nehéz lesz, ha el kell válnom tőlük.*

– Atlantiszon van matek? – motyogta. Halkan nevettem. Soha nem jutott eszembe, hogy ilyesmit kérdezzek Dermtól.

– Nem tudom.

– Ha nem lenne, akkor az eléggé tetszene nekem – mosolyodott el.

– Sejtettem.

Másnap Derm és én is kimerészkedtünk a hotelszobából. Felvettem anya hatalmas napszemüvegét, noha nem is sütött a nap. Azon morfondíroztam, talán ezzel sokkal jobban magamra vonom a figyelmet, így az egyik hűtő előtt állva inkább levettem és beraktam a táskámba. Ahogy felemeltem a fejem, az üveges ajtó visszatükröződésén megpillantottam egy alakot, aki a sor végén állt. Olyan volt, mintha minket figyelt volna... Gyorsan megfordultam, mire a kosarába dobott valamit és szinte azonnal eltűnt a másik sorban. A férfi ismerős volt és hamar rájöttem, honnan. Tegnap láttam a hotel környékén is.

Vajon figyelnek minket vagy csak én lettem túl paranoiás?

Mivel a boltban már nem láttam többször a pasast, próbáltam megfeledkezni róla. Ez egészen addig ment is, amíg észre nem vettem a szemközti ház teraszán. Idegesen doboltam a térdemen az ujjammal.

– Nekem is feltűnt, hogy ma többször is összefutottunk vele és tegnap is szinte egész délután kint ült – szólalt meg a hátam mögül Derm.

– Én csak egyszer vettem észre – fordultam felé meglepődve. – Akkor is csak véletlenül – vallottam be.

– A barkácsboltban is ott volt, és mikor a pékségbe mentünk, akkor is – mondta komoly hangon a herceg. –

Úgy vettem észre, csak téged és engem követ, amikor a szüleid vagy a testvéred mentek ki, akkor a helyén maradt.

– Ha tényleg figyelnek minket, akkor nincs több időnk – vélekedtem.

– Nem is kell – szólalt meg anya. Azonnal rápillantottam és kérdőn néztem rá. – Már döntöttünk. Veletek megyünk. Sokat gondolkodtunk és rengeteg dolgot vettünk számításba, de végül...

Nem volt szükség több magyarázatra, boldogan a nyakukba ugrottam és szorosán öleltem őket. Legnagyobb meglepetésemre és örömömrre anya odaintette Dermet is, hogy csatlakozzon a nagy családi összeborulásunkhoz. Hihetetlenül boldog voltam, de tudtam, hogy még nem vagyunk túl a nehezen.

Az új feladatunk az volt, hogy valahogy észrevétlenül elsurranjunk a kukkolónk mellett. Átjártuk a hotelt, de nem volt másik kijárat, amire a szemközti házból ne lehetett volna rálátni. Vagyis volt egy személyzeti bejárat, de az zárva volt. Végül remek ötletem támadt, ami nem mindenkinek tetszett.

– Komolyan a földszinti mosdó ablakán akarunk kimászni? – kérdezte Áron hitetlenkedve. – Már nem azért, de szerintem ő kis sem fér rajta – mutatott Dermre, aki karját a mellkasa előtt összefűzve állt.

– Ráadásul szerintem csak bukóra lehet kinyitni – folytatta az akadémikusodást Ákos is.

– Gondoltam leszereljük.

– Leszedjük az ablakot? Szerintem inkább el kellene lopnunk a recepciós kulcsosomóját. Biztosan nyitja a hátsó ajtót – vélekedett anya.

– Lopjunk? – kérdeztem döbbenet.

– Miért, a rongálás jobb? – förmedt rám.

– Nem rongálunk. Leszereljük és később szépen vissza tudják tenni – magyaráztam.

– Szavazzunk! – kiáltotta Áron. – Ki szavaz Szofi gagyi tervére? – kérdezte, mire azonnal elfintorodtam. Dermre néztem és felvontam az egyik szemöldököm, ő azonban inkább a padlót kezdte tanulmányozni. *Áruló!* – És ki szavaz anya tervére? – Mindenki keze a magasba lendült.

A kulcs megszerzése viszonylag egyszerű feladatnak bizonyult. A pultban ülő nő figyelmét Derm terelte el, aki szerény véleményem szerint túlzottan is élvezte a ráosztott szerepet. Hamar az ujjá köré csavarta az áldozatunkat, aki még azt sem vette volna észre, ha a nyakában lógó ékszer lopom el. Miután megvolt a kulcs, magunkhoz kellett vennünk Patríciát is. Egy ruhába csomagoltam a kardot és még néhány holmit is magamhoz vettem, amikre nem volt szükség, de gondoltam, így kevésbé lesz feltűnő, hogy bevittem a fegyvert.

A nap további részét pihenéssel és pakolással töltöttük. Egyszerre voltam izgatott és ijedt. Azután, hogy a családom végre eldöntötte, velünk tartanak, pánikolni kezdtem. Egészen addig csak amiatt aggódtam, hogy nemet mondanak, azonban már kezdtem attól is félni, hogy

nem fogadják majd őket jól. Mégiscsak valami olyasmire készültünk, ami Atlantisz történelmében nem igazán esett még meg... Derm persze észrevette, hogy valami nem stimmel velem és próbált nyugtatni. Biztosított róla, hogy mindent elintéz és nincs mitől tartanom. A király és a királyné miatt nem aggódtam, ahogy Antedon haragjától sem, de a többi királyság reakciójában már kevésbé voltam biztos. Róluk csak keveset tudtam és nem lehettem egészen megbizonyosodva arról, hogy az uralkodók mennyire toleránsak.

Sötétedés után még utoljára leellenőriztünk mindent és megnéztük, hogy a nyomunkba állított pasas a helyén maradt-e. Mielőtt becsuktam volna az ajtót, visszapillantottam a szobára. *Valamilyen szinten hiányozni fog a hely... Mármost nem a szálloda szobája, hanem úgy alaptól a világom.* Megszorítottam a táska pántját, majd mély lélegeztet vettem és a többiek után indultam.

23. FEJEZET

A part nem volt messze, de gyalog beletelt háromnegyed órába, mire odaértünk. Végig a hátunk mögé tekintgettünk, hátha követnek. Attól tartottam, hogy az előnyünknek annyi és a Balcsinál már várnak, viszont megérkezve senki sem támadt ránk. Hatalmas megkönnyebbülést éreztem, de még messze nem voltunk biztonságban. Pontosan úgy festett minden, ahogy anyuék leírták. A kapu felé mindenhol emberek kaotikus forgataga,

és távolabb is lézengtek nézelődők. Még olyanok is akadtak, akik konkrétan lesátoroztak, hogy még véletlenül se maradjanak le semmiről. Arra gondoltam, minden bizonnyal én is nyomon követném a történéseket, ha nem épp velem esnének meg. Szinte láttam magamat, ahogy a mobilommal a kezemben egy-egy cikket olvasok. Követtem a többieket egészen egy vaskos fáig, ami mögött megálltunk és figyeltük az elhaladó őrt. A férfi megtermett volt és egyenruhát viselt, hozzá tartozó sisakkal. Az arca komor volt, kellő mennyiségben sugározta magából a „velem ne szórakozz” aurát. A rendőrök hozzá képest cuki kölyökkutyáknak hatottak.

Miután a fickó kellő távolságra került, gyorsan a helyünkre szaladtunk. A nevelőapám azonnal elkezdte a drót elnyisszantását, majd átmásztunk az így keletkezett lyukon. Szerencsére a víz közel volt a kerítéshez, így néhány pillanatba telt csupán, míg a köveken egyensúlyozva elértük.

Derm lehámozta magáról a felsőjét és a cipőjét, majd a vízbe ugorva a nadrágtól is megszabadult, hogy könnyedén átalakulhasson. Ha nem figyelmeztettem volna, hogy ne váljon nudista herceggé, akkor valószínűleg nem zavartatta volna magát és a családom előtt levetkőzik. *Na, igen... Lehet, hogy ezt elfejtettem nekik említeni, hogy Atlantiszon olykor pucérkodnak.*

A víz sötét szuroknak tűnt, de ahogy Derm átváltozott, keletkezett egy kevéske fény. A többiek megilletődötten szemlélték, egyelőre nem szoktak hozzá a varázslathoz.

– Úszás közben maradjatok a közelemben és semmiképp ne távolodjatok el – mondta Derm. Ezt a szabályt én már jól ismertem és egyszer már elmondtuk a többieknek, de jobb többször, mint egyszer sem. Először az öcsém mászott a vízbe.

– Ez rohadt hideg – kiáltott fel a testvérem, mire lepisszegtem. – Bocs, akkor... *ez rohadt hideg* – ismételte meg suttogva. A csúnya szavak miatt anyától kapott egy tipikus lesújtó pillantást, de aztán a szüleim is káromkodtak, ahogy a vízbe huppantak. Derm végighúzta a hüvelykujját mindegyikük homlokán miközben pár dallamos szót suttogott atlantiszi nyelven. Elmélázva figyeltem őket és arra gondoltam, hogy el sem hiszem, hogy tényleg megtesszük.

– Siess, mielőtt az őr észreveszi a lyukat – sürgetett a nevelőapám.

Lélekben próbáltam felkészíteni magamat az érzésre, ahogy a bőrömbe mar a hideg, de mielőtt bármit is tehettem volna, fényár vett körül. Rögtön tudtam, hogy ez mindent jelent, csak jót nem.

A kezemet a szemem elé emelve, hunyorogva pillantottam hátra. Nem sok mindent láttam, de néhány árnyalak kezdett kibontakozni.

– Hát, ha az őr nem is veszi észre – kezdte az idegen hang erős akcentussal, amelyet nem tudtam beazonosítani –, mi észrevettük a vízben lévő magas aktivitású rezgéseket, amelyek nem földi eredetűek.

– Nem lehetne lejjebb venni a fényerőt? – morogtam továbbra is a szememet takarva. Magamat is megleptem milyen nyugodtan cseng a hangom, aztán még nagyobb meglepetésemre teljesítették a kérésemet is, de bár ne tették volna. Fegyvereket fogtak ránk. Ez rosszabb volt, mint a rendőrös eset, ugyanis komolyabb arzenállal rendelkeztek és többen is voltak. Durván tíz felfegyverzett alakkal néztünk farkasszemet. – Meggondoltam magam. Nyugodtan égessék ki a retinámat – suttogtam.

– Nem lesz semmi baj, ha megadjátok magatokat. Nem szeretnénk senkiben sem kárt tenni – tárta szét karjait a fő rosszfiú, aki egy öltönyös, kopasz alak volt. Nem igazán volt időm gondolkodni semmiféle frappáns visszavágáson vagy valami életmentő terven, ugyanis Derm szinte azonnal felelt.

– Pont ugyanezt szerettem volna mondani.

Hangját egy mennydörgés követte. Még épp láttam, ahogy összecsapja a tenyerét, amire a fegyveresek azonnal reagáltak, de már késő volt. Egy hullám jelent meg, ami átcsapva a fejem fölött elmosta az embereket, aztán ahogy visszahúzódott, engem is magával sodort. Kapálózva próbáltam a felszínre evickélni, de egy kéz fonódott a csuklómra. Derm magához vont, majd az erejét használta, hogy végre levegőhöz jussak.

Nem láttam a családomat, ezért egy pillanatra pánikba estem, aztán Derm a hátam mögé mutatott, ahol megpillantottam őket és megnyugodtam. Elővették a vízálló lámpákat is, amiket korábban szereztünk be és azzal

világítottak. Gyorsnak kellett lennünk, ezért láncot alkotva összekapaszkodtunk és Derm húzott minket, de még csak meg sem kottyant neki a plusz súly.

Hihetetlenül gyorsan haladtunk, szinte fel sem fogtam az egészet. Derm korábban elmagyarázta, hogy kellően mélynek kell lennie a víznek ahhoz, hogy megnyithassa a portált, de fogalmam sem volt, hogy ehhez milyen messzire kell úsznunk. Erősebben szorítottam a testvérem kezét, aztán meghallottam a motor semmivel sem összetéveszthető hangját. Felnéztem, de nem láttam semmit, azonban tudtam, hogy motorcsónakkal vagy valami hasonlóval követtek minket. Kezdtém pánikba esni, de szinte azonnal éreztem, hogy az ismeretlen erő buzog bennem és szeretne a felszínre törni. A rendőrökkel történtek óta nem tapasztaltam semmi furcsaságot, mármár azt gondoltam, hogy az új keletű varázstudományom el is tűnt. Azonban úgy nézett ki, hogy a félelem aktiválja. Az erős, mindent felemészítő félelem...

Legszívesebben hagytam volna ennek az erőnek, hogy tegye a dolgát, hiszen ezek az ismeretlen alakok bántani szerettek volna minket. Fegyvert fogtak a szeretteimre és rám, de bármilyen mérges is voltam, senkinek sem szerettem volna ártani. Ezek az emberek is a munkájukat végezték és biztosan nekik is volt családjuk.

Eldördült egy lövés és nem messze tőlem csapódott a vízbe a lövedék. A szívem a torkomban dobogott. Derm hirtelen megindult a mélység felé és meg sem állt egészen addig, míg le nem értünk az iszapos talajhoz. Lent semmi

különöset nem láttam, de úgy tűnt, célba értünk, ugyanis a herceg elengedte a kezem és tenyerét a talajhoz érintette. A nyugalom kezdett elárasztani, hiszen már csak pár pillanat választott el minket attól, hogy biztonságban legyünk... Csakhogy megjelentek a bűvárok és a kezükben furcsa szigonyban végződő fegyverek voltak.

Ezek komolyan nem adják fel?

Felénk céloztak, és nem tudtam eldönteni, vajon a likvidálás vagy az elfogás-e a céljuk. Mindenesetre nem teketóriáztak és hamar kilőtték a lövedékeiket. Derm termett előttünk, majd előre emelve tenyerét egy kisebbfajta vízi tornádót idézett meg, ami néhány bűvárt azonnal magával sodort, azonban maga a víz is egyre nyugtalanabb lett, és erős áramlatok lökdöstek minket. *Túl sok volt a mágia...Ha nem sietünk, eldurvulhatnak a dolgok.*

Valamit tennem kellett, ugyanis Derm nem foglalkozhatott a minket fenyegető emberekkel és az átjáró megnyitásával is egyszerre. Fohászkodtam a bennem lévő erőnek, hogy legalább egy kicsit engedelmessédjék nekem. Tudtam, hogy csak kölcsönbe kaptam, de most az egyszer szükségem volt arra, hogy segítsen. Derm elé úsztam és ő szinte azonnal megragadta a csuklómat, hogy visszahúzzon, de megráztam a fejem és kihúztam a kezem a szorításából. Igazság szerint fogalmam sem volt, mit csináljak, de nagyon reméltem, hogy működni fog. A maradék bűvár újra megindult felénk, feltartott fegyvereikkel. Láttam, hogy jobbról még többen érkeznek. Összecaptam a tenyerem, ahogy korábban Dermtől

láttam és behunyt szemmel összpontosítottam. Arra koncentráltam, hogy valamifajta menedék szülessen, amin nem tudnak áthatolni. Szinte éreztem, ahogy az erő kirobban belőlem és felszabadul, akár egy eddig bezárt vadállat. Ahogy kinyitottam a szemem, egy színesen fénylő fátyol szerű anyag vett körbe minket, ami buborékra emlékeztetett. Elképedve szemléltem és meg kell hagyni, tetszett a látvány, főleg, mivel tette a dolgát. A bűvárok nem tudtak rajta áthatolni. Vigyorogva tisztelegtem az ellenségeinknek, akik tehetetlenül küszködtek. Derm elismerően biccentett, majd visszaúszott a talajhoz és újra az átjáró megnyitásával foglalkozott. Az iszap alatt hamarosan fény kezdett derengeni, majd felkavarodott a víz és a világosság egyre szélesebbé vált. Más látványt nyújtott, mint az atlantiszi fele. Valamivel bizalomgerjesztőbb volt, de az is lehet, hogy csak azért éreztem ezt, mert ezúttal nem szeretett volna senki sem beelőlni. Az átjáró szivárványos, kaleidoszkópra emlékeztető fényvel felragyogott és egy pillanatra elvakított. Mindannyian odaúsztunk és együtt figyeltük a színes forgatagot. Az egész vizet átjárta az ereje és az eddig sötétségbe burkolózó táj fényesen ragyogott, amíg csak a szemünk ellátott. *Durva látvány lehetett a felszínről, hogy a Balaton ragyog.*

A többiekre pillantottam és láttam az arcukon a félelmet, amiért nem hibáztattam őket. A szüleim egymásra pillantottak, majd egy néma beszélgetést folytattak le egymással. Nem volt nehéz elképzelnem, hogy miféle

párbeszéd lehetett, ugyanis szerintem nekem is hasonló gondolatok jártak a fejemben. *Tényleg elmegyünk, még hozzá örökre és végérvényesen, és most már nincs visszaút.*

Egyszerre vetettük bele magunkat az örvénybe.

Köhögve fordultam az oldalamba és tudatosult bennem, hogy az örvényben utazni még mindig pocsék élmény. Rosszabb, mint a legvadabb hullámvasút. Úgy éreztem magam, mint akit kifacsartak párszor és ennek hangot is szerettem volna adni, de csak rekedt nyögésre futotta. Hason feküdtem, arcom a talajhoz préselődött. A kezem alatt élénk színű, selymes tapintású gyep terült el.

A tenyeremre támaszkodva felnyomtam magam, aztán a többieket kezdtem keresni. Mindenem csurom víz volt és még a táskám is a hátamon pihent. Megpillantottam a családomat, akik vidáman beszélgettek Antedonnal és Lénával. Takarókat terítettek a vállukra és egy-egy korsó volt a kezükben, amiből gőz szállt felfelé. Azonnal megnyugodtam, és ekkor az én vállamra is egy takarót simult. Felnéztem és Derm guggolt le mellém, majd apró pusztit nyomott a halántékomra.

– Nem lesz semmi baj, de most mennem kell – mondta olyan halkán, hogy csak én halljam. Bár nyugtatni próbált, én azonnal megrémültem. – Anya majd mindent elmagyaráz – tette még hozzá és felegyenesedve a testvére felé biccentett, aki szinte azonnal otthagya a kis társaságot és követte az öccsét. Figyeltem őket, amíg el nem tűntek, ekkor vettem észre az őroket is, akik szoros sorfalat álltak. Lemnoid is közöttük volt és kedvesen felém mosolygott,

amit próbáltam viszonzni. A királyt sehol sem láttam és nem tudtam, ez vajon rosszat jelent-e.

Egy kicsit megugrottam, amikor karok fonódtak körém.

– Úgy örülök, hogy semmi bajod. Soha többé ne hozd így rám a frászt! – mondta az ismerős hang. Nevetve fordultam Réka felé.

– Elhiheted, hogy nem unaloműzésből tettem.

Réka a szemét forgatta és a kezemre csapott.

– Tényleg? – kérdezte ironikusan. – Pedig azt hittem, honvágyad támadt és gondoltad átugrassz kicsit a Földre. Na és milyen volt? – vont a fel egyik szemöldökét.

– Tudod, semmi különös... Egy kis harc a rendőrséggel és a sajtóval, gonosz tudósok, akik el akartak kapni, csak a szokásos... – rántottam meg a vállam.

– Voltak gonosz tudósok? – csillant fel a szeme izgatottan, mire elvigyorodtam. – Részletes beszámolót szeretnék.

Bólintottam, majd felálltam. Szorosabban fogtam magam köré a takarót, ahogy Rékával az oldalamon elindultunk a többiek felé. Amint odaértünk, a családom elárasztott a szóáradatukkal. Alig bírtam követni, hogy ki mit mondott, annyira izgatottak voltak. Már a kert látványa is teljesen lenyűgözte őket és ez még semmi volt ahhoz képest, amit Atlantisz tartogatott számukra. Aztán a királyné szorosán megölelt és miután eleresztett, a kezem kezdte szorongatni.

– Nagyon aggódtunk – mondta. – Sokáig voltatok távol és már a legrosszabbtól tartottunk.

– Sajnálom – feleltem.

– Ne butáskodj, nincs miért bocsánatot kérned – legyintett. – Nem tehetsz róla.

– Hova kellett elsietnie Dermnek és Antedonnak? – kérdeztem azonnal. A királynő arca egy pillanatra elkomorodott, majd a vállamra tette a kezét és arrébb vont engem.

– Ne érts félre, semmi kifogásunk az ellen, hogy itt van a családod, de ez komplikált lépés volt a fiam részéről – kezdte. – Most a többi királlyal egy megbeszélést tartanak arra vonatkozóan, hogy ez milyen következményekkel fog járni.

– Következmények? – kérdeztem ijedten. – De... Derm azt mondta...

– Sejttem, mit mondott – vágott közbe a királyné. – Minden bizonnyal úgy is lesz. Legfeljebb behajtunk pár szívességet, de valószínűleg az egyedüli, aki zúgolódhat, az a Gránit királyság. Ám tekintve, hogy mit tett a koronahercegük, biztos vagyok benne, hogy inkább meghúzzák magukat. Ugyanis az, amit Lex csinált még mindig súlyosabb következményeket vonhat maga után. Ne aggódj, nem lesz semmi gond.

– Ha mégsem alakul jól ez a tárgyalás, mire számíthatunk? – kérdeztem félve.

– Semmitől sem kell tartanotok – mosolygott a királyné. *Miért érzem úgy, hogy csak szimplán kitért a válaszadás alól?* Aggodalmasan pillantottam a családom felé, akik boldogan nevetgéltek. Bíztam abban, hogy Derm megoldja a

helyzetet. Tudtam, hogy akár még harcolni is képes lenne az ügy érdekében, akárcsak én, szóval jókedvet erőltettem magamra és nem hagytam, hogy a komor gondolatok befolyásolják a hangulatomat. Arionnal visszasétáltunk a többiekhez.

– Szóval... – néztem a családomra izgatottan és egy hatalmas vigyor terült el az arcomon. Végül színpadiasan széttártam a karjaimat és így szóltam: – Üdv, Atlantiszon!

24. FEJEZET

A megbeszélés egészen elhúzódott, és ez idő alatt nem láttam a három férfi egyikét sem. Próbáltam nem aggódni, de egy több, mint huszonnégy órás tárgyalás nem éppen arról árulkodik, hogy minden a legnagyobb rendben lenne.

A családom is megkapta a lakrészét, ami nem messze volt a miénktől. Nagyjából körbevezettem őket és megmutattam nekik azokat a helyeket, amiket már ismertem. A testvéremnek tetszett leginkább a hely, bár

szerintem ehhez nagyban hozzájárult az is, hogy rengeteg csinos sellő lányt látott. A már említett lányok nagy lelkesedéssel követték Áron minden mozdulatát. Ember férfiak nem szoktak Atlantiszra kerülni, ezért kifejezetten kíváncsiak voltak. Ráadásul a tesóm helyes kiskölyök volt, ezért még inkább magára vonta a figyelmet.

Anyuék lassabban oldódtak fel, de ez várható is volt és bármennyire is nyugodtnak mutattam magam, érezték rajtam a feszültséget. Nem akartam, hogy feleslegesen idegeskedjenek, de az sem lett volna fair, ha nem beszélek velük a dologról. Szóval jól tudták, hogy mi forog kockán.

Végül este Derm is betoppant hatalmas mosollyal az arcán, így nagy kő esett le a szívemről. Izgatottan a nyakába ugrottam és lábamat a csípője köré fontam. Nevetve csúsztatta a tenyerét a derekamra, és állát a vállamra hajtotta. Alig vártam, hogy elmondhassam a szüleimnek a jó hírt.

– Nagyon rossz volt? – kérdeztem.

– Dehogy, csak némi asztalcsapkodás és egy kis kiabálás – válaszolta, mire elkerekedett a szemem.

– Komolyan? – néztem rá döbbenten.

– Kicsit helyre kellett tennem a nagybátyámat, de semmi komoly. Most pedig – hajolt közelebb és lehelete a bőrömet cirógatta. – Foglalkozhatok végre az igazán fontos dolgokkal.

– Szeretek fontos lenni – suttogtam.

– A legfontosabb – mormogta szájával a bőrömet súrolva, aztán az ágyhoz lépett és óvatosan hátradöntött.

Végigsimítottam borostás állán, aztán ujjaim a hajába túrtak, ahogy megszüntette a köztünk lévő távolságot.

A másnap reggel csodálatos volt. Sokkal kiegyensúlyozottabbnak éreztem magam azok után, hogy nem kellett attól tartanom, milyen következményekkel járhat a szabályszegésünk. Együtt reggeliztünk anyuékkaal és elmondtuk nekik a jó hírt. Aztán Derm javaslatára vásárolni indultunk. Atlantisz egy olyan részére mentünk, ahol még én sem jártam. Egy üveges kupola vette körbe a területet, ahol az árusok bódéknál állva ajánlgatták a portékájukat. Az egész nagyon hasonlított egy régimódi piacra. Sokan voltak, és a legtöbben jól megnézték minket maguknak, de voltak, akiket egyáltalán nem érdekeltünk. A szüleim legnagyobb bánatára Áron kapott egy kardot is.

– Ha ügyes leszel, csináltatunk egy egyedit, csak neked – mondta lelkesen Derm, ahogy előttünk lépkedve beszélgettek.

– Olyat, mint Patrícia?

– Még szép.

Anya morcosan rázta a fejét, miközben Ákos is csatlakozott a beszélgetéshez, ami már arról szólt, hogy majd Lemnoid lesz Áron oktatója. Hamarosan visszatértünk a palotába és mivel az öcsém mindenáron szerette volna még aznap elkezdni az edzést, Derm bemutatta őt Lemnek. Úgy tűnt, hogy Lem örül az új feladatnak és nagyon türelmesen bánt a testvéremmel, aki itta minden egyes szavát. Még én is beálltam az egyik gyakorlat erejéig a hercegem ellen. Gondolom mondanom

sem kell, hogy gyászos vereséget szenvedtem, de azért élveztem.

Késő délutánra már mindannyian elfáradtunk, hiszen nem voltunk hozzászokva az ehhez hasonló edzésekhöz. Mind lepihentünk a saját lakrészünkben. Dermnek is herceges dolga akadt, így egyedül maradtam a szobában egészen addig, míg nem kopogtattak. Nem vártam aznapra senkit, ezért meglepődtem, főleg, amikor Léna dugta be a fejét az ajtón.

– Ugye nem zavarlak? – kérdezte kissé félénken.

– Dehogy, gyere csak! – invitáltam beljebb.

– Igazából azért jöttem, hogy elmondjak valami fontosat. Már azóta szerettem volna, mióta visszajöttetek, de nem akartalak ezzel zavarni, amíg nem fejeződtek be a megbeszélések.

Kíváncsian néztem rá. Léna és Réka teljes mértékben támogatták a helyzetemet. Nem voltak féltékenyek, amiért nekem megadatott az, hogy velem lehetnek a szeretteim, és ezért nagyon hálás voltam nekik. Míg az emberek világában voltunk tartottam tőle, hogy a lányok majd szomorúak lesznek emiatt.

– Antedon és én összeházasodunk – jelentette be. – Szeretném, ha egészen összetartoznánk, és ő is így van vele.

– Hű, hát ez csodálatos! Gratulálok! – lelkendeztem. A magam részéről sosem tartottam túl fontosnak a házasságot, csupán egy papír volt a szememben. De tudtam, hogy ez sokak számára egészen mást jelent és van,

akinek sokkal nagyobb jelentéssel bír. – Vajon Atlantiszon is szokás lánybúcsút szervezni? Szeretnél chippendale sellőket? – vonogattam a szemöldököm, mire Léna elnevette magát.

– Elég gyorsan megszervezzük, szóval nem lesz idő ilyesmire, de azért köszi, hogy felvetted.

– Oké! De ha mégis kellenének, valahogy megoldom – néztem rá tettetett komolysággal. – És milyen egy atlantisi esküvő?

– Olyan ez, mintha a két szív egybeforrna – lehelte lágyan. – A házasságot itt senki sem töri meg, mivel összeköti őket ez a kapocs és együtt erősebbek.

– Hát ez úgy hangzik, mint az Árnyvadászok egyik rúnája – merengtem.

– Hogy mi? – nézett rám értetlenül a másik.

– Ó, az egy tök jó könyv, majd kölcsönadom – feleltem. – Amikor otthon jártam, néhány könyvet is átcsempésztem – mosolyogtam. – De hogy jött az esküvő ötlete?

– Antedon szerette volna bizonyítani, mennyire szeret és azok után, ami veletek történt... – szinte suttogott, mint aki fél kimondani a szavakat. – Úgy gondolta, még a végén elszalaszt valamit. Ráadásul úgy döntöttünk, hogy az esküvőig nem... – rántotta meg a vállát, majd kicsit elpirult. Nem igazán akarta kimondani a konkrét szavakat, ugyanis ahhoz túlzottan zavarban volt. – Tudod...

Elvigyorodtam és bólintottam, hogy értem. A többség nem szokott ilyesmit meglépni. Legalábbis az emberek világában ritkaságnak számított, hogy az esküvőig várjanak

a szexszel, de ez az ő döntésük volt és ezt mindenkinek tiszteletben kellett tartania.

– Leginkább azonban arról szerettem volna beszélni veled, hogy szeretném, ha te lennél a tanúm. Tudom, hogy nem vagyunk annyira közeli kapcsolatban, de veled jövök ki leginkább, és... – hadarta, de belé fojtottam a szót.

– Még szép, hogy leszek! - kiáltottam.

Léna még elmesélte azt a keveset, amit tudott a ceremóniáról. Az egész úgy hangzott, mint valami rituálé. Szó volt benne tűzről és vízről, amely valamiféle ellentétet szimbolizált és egy fogadalmi esküről is. Plusz egy kis tenyér vagdosásról beszélt – erre persze rögtön elhúztam a szám. Bár ahogy ő előadta, úgy egész romantikusnak hangzott. Nekem lényegében nem sok dolgom volt, ugyanis a tanúnak csupán az eskü egyik részét kellett felolvasni, valamint segíteni az előkészületekben.

Másnap máris az esküvővel kezdtünk foglalkozni, bőven akadt feladat. Réka is segédkezett, ugyanis Léna őt kérte fel koszorúslánynak. A két lány kicsit jobban megismerkedett egymással míg a Földön tartózkodtam. Bár Réka eleinte tartott Lénától, be kellett ismernie, hogy a komornak tűnő külső egy érzékeny belsőt takar.

Folyamatosan ügyködtünk, hogy a nagy napon minden tökéletes legyen. Elég gyorsan kellett haladnunk, mivel valami örült babona miatt a királyi család azt szerette volna, ha a szertartás napfordulókor lenne megtartva. Elvileg, ha ezen a napon tartják az esküvőket, akkor a párnak boldog és gondatlan élete lesz. Csakhogy a napfordulóig

mindössze négy nap volt hátra és mindannyian éreztük, hogy ez mennyire kevés.

– Meg fogom fojtani Antedont – morogta az orra alatt Derm, miközben egyesével lepecsételte a meghívókat a címerüket viselő gyűrűvel. Az én dolgom az volt, hogy a kis kártyákat a borítékba helyezzem. Mivel mindenki elfoglalt volt és fontosabb dolgokkal kellett törődniük, ezért történt meg az, hogy ezt a feladatot nem tudtuk másra bízni, pedig kivételesen örültem volna, ha az egyik szobalányom helyettem végzi el mindezt, mivel semmit sem gyűlöltem jobban a monoton munkánál. Rémesen unalmas volt.

– Még egyszer sem láttam rajtad azt a gyűrűt – fogtam meg a kezét, és közelebb vontam magamhoz, hogy jobban megnézhessem. Fényes bronz színe volt.

– Mert nem hordom – jelentette ki komoran. – Kellene, de nem szeretem és így vagyok a koronával is.

– Pedig jól áll – mosolyodtam el és felemeltem a kezét, hogy megpusziljam.

– Lehet róla szó, hogy mondjuk csak ez legyen rajtam – húzott közelebb magához és lelki szemeim előtt azonnal felderengett a kép. Határozottan tetszett a látvány. Mielőtt azonban bármi is történhetett volna, kopogtattak. Mindketten megdermedtünk és némán néztünk az ajtóra.

– Shhh, talán elmegy – suttogta kis idő múlva Derm és belecsókolt a nyakamba, mire felkuncogtam. Egyik tenyere feljebb csúszott a combomon, amitől a szívverésem azonnal meglódult.

– Echinoderm! – hallatszott kintről. – Tudom, hogy bent vagy.

Derm felnyögött, ahogy meghallotta a bátyja hangját.

– Ha szeretnéd megélni az esküvő napját, akkor most elmész! – kiabálta ki, aztán közelebb hajolt, hogy az ajkunk szenvedélyesen egybeforrjon.

– De vészhelyzet van – akadékoskodott továbbra is a másik. Most rajtam volt a sor, hogy csalódottan felnyögjek. – Mint a koronaherceg mondom, hogy segíts nekem!

– Mint az öcséd mondom, hogy emiatt még megfizetsz – dörmögte Derm elhúzódva tőlem.

– Én is nagyon szeretlek, kisöcsém – gúnyolódott az ajtó túloldalán Antedon.

– Ezt majd még folytatjuk – mondta pusztit nyomva a homlokomra, majd kelletlenül feltápászkodott. Derm szinte feltépte az ajtót és rögtön a testvéreére zúdította a szóáradatát. – Meg foglak fojtani Antedon! Nem érdekel, hogy király leszel, én esküszöm, hogy megfojtalak.

Az ajtó becsukódása után is hallottam még, ahogy marakodnak és ezen jót mosolyogtam. Egyedül folytattam tovább a munkát.

Nem kellett volna, hogy épp az esküvő napján jusson eszembe Lex. Egészen addig szépen meg tudtam róla feledkezni, de meglátva a szüleit, azonnal felrémlt, hogy még vele is befejezetlen ügyem volt. A Gránit király és királyné tudomást sem vettek rólam, egyenesen átnéztek rajtam. Derm azt mondta, hogy udvariasságból kénytelenek voltak meghívni őket, és ők ugyancsak a látszat

fenntartása végett fogadták el a meghívást. Úgy gondoltam, a nemesi léttel járó hatalmi játszmákhoz soha nem fogok hozzászokni. Nekem nem ment volna az ilyen mértékű színlelés. Bármennyire is szerettem volna lezárni az ügyet, előtte még az esküvőre kellett koncentrálnom.

A ceremóniát nem lehetett egyetlen földihez sem hasonlítani. Már eleve az ifjú pár ruházata is egészen más volt. Atlantiszon a menyasszony és a vőlegény is a kék valamelyik árnyalatába öltözött, ami az óceánt szimbolizálta. Lángnyelvek csaptak fel az ifjú pár körül, melyek nem égették meg őket – úgy hívták, hogy a tisztaság tüze. A véráldozatos rész sem volt olyan vészes, mint ahogy képzeltem. Az elmormolt eskü pedig csodálatos volt, a szövege olyan, akár egy rég elfeledett varázslaté. Amikor atlantiszi nyelven is megismételték, leginkább egy dalra emlékeztetett. Antedon és Léna tündököltek a boldogságtól, és mi is velük együtt örültünk. Rengeteget táncoltunk, és ha nem bálról volt szó, akkor az atlantisziak is tudtak mulatni. Sokkal ütemesebb és gyorsabb dalok szóltak, mint a megszokottak és mindenki fesztelenebb volt. A családom is ismerkedett, sőt még Lemnoidot is meg lehetett győzni, hogy egyetlen tánc erejéig elhagyja az őrhelyét.

Később, amikor a vendégsereglet már kicsit megkopott, úgy döntöttem, beszélek Dermmel. Meglepte a kérésem, de egyetlen zokszó nélkül kivezetett a teremből, s mivel már nem terveztünk visszatérni, elkészöntük az ifjú pártól.

Ahogy kiléptünk az ajtón, legszívesebben visszamentem volna. Már tudtam, hogy milyen büntetést szeretnék kiszabni Lexre, de nem voltam benne egészen biztos, hogy jól döntöttem-e.

A palota börtön része nem volt túl kellemes látvány. Úgy tűnt, ha itt valaki bűnös, akkor nem számíthat kellemes bánásmódra. Még akkor sem, ha herceg... A zárkák nagy része üresen állt, ezek ajtajai nyitva voltak, így láthattam a kis szobákat. Majdnem mindegyik ugyanolyan volt. Komor, sötét, nyirkos és koszos. A többségükben csupán egy ágy helyezkedett el, mosdókagylóval és illemhellyel. Néhol láncok lógtak le a falakról. A folyosókon csupán gyér fény világított, amit egy-egy lámpás biztosított. Feljebb húztam fehér színű ruhám szegélyét, amikor majdnem beleléptem valami ismeretlen eredetű trutyiba.

A hideg is kirázott a helytől, de megacéloztam magam. Nem kellett túl messzire mennünk, hamarosan megálltunk az egyik zárt ajtó előtt. Végigfutott a gerincemen a borzongás és újra átjárt az érzés, hogy semmi kedvem az egészhez. Nem szerettem volna egyedül bemenni, de igenis meg akartam mutatni Lexnek, hogy jól vagyok, és nincs szükségem Derm támogatására ahhoz, hogy szembenézzek vele. Szerettem volna, ha látja, hogy nem félek tőle és remekül vagyok. Kárörvendőn a képébe akartam vágni, hogy mennyire elcseszte, és igenis boldogok vagyunk. Azonban, amikor kinyílt az ajtó és megláttam, hogy milyen gyászos állapotban van, elszállt minden

harciaságom. Bentről olyan bűz áradt, hogy nem bírtam ki fintorgás nélkül. Az ajkamba harapva léptem be és megkértem Dermet, hogy négyszemközt beszélhessek a másikkal. A smaragdszeműnek nem igazán tetszett az ötlet, de végül bólintott és magunkra hagyott. A Gránit herceg nem tudott nekem ártani, ugyanis megbilincseltek. Csupas karjaira egy-egy karperecet helyeztek, amik vége a falnál végződött. Lex felemelte a fejét és ajkára gúnyos mosoly kúszott. Az egykor kecses, fenséges herceg már nem volt régi önmaga és nem csak azért, mert ápolatlan volt. Egy elveszett, szomorú embert láttam, nem egy uralkodót. Valaki olyan volt velem szemben, akit körülvelt a sötétség, amiből nem bírt szabadulni.

– Nocsak – szólalt meg rekedt hangon. – Valahogy sejtettem, hogy túl fogod élni.

Azt gondoltam, hogy gyűlölni fogom, de csupán szánalmat éreztem. Tudtam, hogy Lex nem volt jó hozzám és azzal sem lett volna baja, ha bántódásom esik. De nem tudtam igazán hibáztatni, mivel nem ismerte az igazi szeretetet. A saját szülei sem igazán küzdöttek érte. Derm elmondta, hogy a Gránit király a tárgyalások során szóba sem hozta Lexet és nem azért, mert esetleges megtorlástól tartott, hanem egyszerűen nem érdekelté mi lesz a fiával. Pedig nem csak a gyereke volt, de a trónörökös is. Bizonyos mértékben hálás lehettem Lexnek a maga fura módján. Ha nem teszi meg azt, amit, akkor soha nem jutottam volna haza és a családom sem jöhetett volna

velünk. Ettől még nem volt helyes, amit csinált, de mégis valami jó sült ki az egészből.

– Elegem van a hallgatásodból. Szabd ki a büntetésem vagy vágd a képembe a gúnyos mondandód, legyünk túl rajta! – morogta, ahogy nekifeszült a láncainak. – Lepj meg, kis amatrix! Mi lesz a büntetésem? Halál?

Hangja megtörtén, fáradtan csengett, mint akit semmi és senki nem érdekel már. Keresztbe fontam a karomat a mellkasom előtt. Azt akarta, hogy végleg befejezzük, mert már nem volt miért küzdenie. Eddig a bosszúvágy vitte előre, de nem sikerült neki. Egyszerűen elveszítette a célját. Elmosolyodtam.

– Ennél azért kreatívabb vagyok – feleltem.

Egyik szemöldökét felvonta, ahogy kicsit közelebb léptem hozzá. Farkasszemet néztünk egymással, úgy mondtam ki a szavakat.

– Büntetésül a Földre száműznek, megfosztva az erődtől, hogy soha többé ne tudj visszatérni – mondtam ki. Derm mesélte korábban, hogy ez volt az egyik legszigorúbb büntetés és tudtam, hogy Lexnek sem fog tetszeni, hiszen gyűlölte az embereket. Ez azért némi elégtétellel töltött el, de volt egy olyan érzésem, hogy a Föld jót fog tenni neki, ráadásul, mivel megfosztják az erejétől, nem fog tudni galibát okozni sem.

Az arcára kiülő döbbenetet semmivel sem tudtam volna összehasonlítani.

– Micsoda? – suttogta maga elé és a szavakat nem is igazán nekem szánta, csak elhagyták a száját.

Mosolyra húzódtott az ajkam és megemeltem az állam. *Fogadd el a kihívásom, Lex!* Tudtam, hogy minden erejével azon lesz, hogy visszatérjen.

– Jól hallottad – feleltem könnyedén és az ajtó felé léptem. Pár percig néma csend uralkodott, aztán a vöröshajú üvöltöni kezdett.

– Ezt nem tehetitek velem! Nem számúzhettek engem a magadfajták közé!

Próbált előre vetődni, de a láncok szorosan tartották és belemélyedtek a bőrébe.

– Inkább öless meg! – kérte szinte esdeklőn, ám megráztam a fejem. A tekintete megváltozott, dühöt sugárzott. – Ezt még megbánod! Mind megbánjátok! – kiabálta. – Meg fogom találni a módját, hogy visszajöjjenek.

Aprót bólintottam, hiszen épp ezt vártam. Kiléptem a tömlőből. Azt szokás mondani, hogy mindenkinek jár egy második esély. Már csak az a kérdés, hogy ki mit kezd vele. Lexet a gyűlölet és a bosszú hajtotta, de reméltem, hogy a Földön majd talál magának valami mást is.

Derm a falnak támaszkodva várt és ahogy felemelte a fejét, az egyik hullámos tincse a szemébe hullott. Még egy börtöncellában is remekül mutatott volna, ebben biztos voltam.

– Végeztem – feleltem vidáman.

A lakosztályunkba menet elmeséltem Dermnek, hogy milyen büntetést szabtam ki, és hogy fogadta mindezt Lex. A herceg homlokráncolva hallgatta a beszámolómat, végül nagyot sóhajtott, amikor becsukódott mögöttünk az ajtó.

– Többet adsz neki, mint amit érdemelne.

– Ugyan, ne légy ilyen! Tudni kell megbocsátani.

– Hogy bocsáthatnám meg azt, hogy el akart venni tőlem? – mérgelődött Derm.

– Te meg elvetted a menyasszonyát – emlékeztem. Elfordult az ablak felé, egy ideig nem szólalt meg. Láttam rajta, hogy valami zavarja. A vállára tettem a kezem, mire újra rám nézett.

– Nem is csináltam ilyet – jelentette ki. – Elutasítottam a nőt, de mivel ez sértette a büszkeségét, elhatározta, hogy világgá kürtöli a viszonyunkat, ami nem is létezett. Mindenki tudta, hogy milyen vagyok, ezért rögtön elhitték és nem kérdőjelezték meg. Egy ideig még Antedon sem akarta elhinni, hogy nem történt köztünk semmi.

– Micsoda? De nekem is azt mondtad, hogy megtörtént.

– Nem mondtam. Magadtól vontad le a következtetés és utána egyszerűen nem tiltakoztam – rázta meg a fejét.

– Álljon meg a menet! Ez azt jelenti, hogy Lex teljesen feleslegesen van kiakadva rád évek óta?

Derm vállat vont.

– Miért nem beszéltetek erről?

– Nem lett volna értelme tagadnom. Vagyis megpróbáltam, de Lex hallani sem akart rólam és hazugsággal vádolt.

– És nekem miért nem mondtad el azonnal?

– Egyszerűbb volt, mint magyarázkodni, és akkor még te is azt gondoltad, hogy csak egy szoknyavadász vagyok.

Két tenyerem közé fogtam az arcát és komolyan néztem rá.

– Ugye tudod, hogy ez jó nagy ostobaság volt?

– De azért így szeretsz, nem igaz? – féloldalas mosolyra húzódtott az ajka. Mohón szájon csókoltam.

Az éjszaka közepén ébredtem fel. Kibontakoztam Derm öleléséből és magamra kaptam egy köntöst. Papirokat kerestem és írni kezdtem. A levelet Lexnek szántam. Nem szerettem volna nulla tudás nélkül az emberek világába küldeni. Meglehet, hogy el sem olvassa őket, de legalább megpróbáltam. Miután minden hasznosnak ítélt információt lefirkantottam, beraktam egy bőrtáskába és visszafeküdtem aludni.

Másnap elmondtuk Vitrumnak, hogy mi lesz a Gránit herceg büntetése. Megkértem a királyi családot, hogy biztosítsanak néhány ékkövet Lexnek és mielőtt útnak indítanánk, tegyük kicsit rendbe a külsejét. A tudósok miatt nem aggódtam, ugyanis Derm szerint kicsi volt az esélye annak, hogy az Örvény újfent a Balatont választaná érkezési célnak. Eleve furcsaságnak számított, hogy egymás után háromszor ott nyílt meg az átjáró.

Az erőmegfosztás gyors és fájdalommentes volt, ám Lex úgy festett utána, mint aki hányni készül. Valószínűleg nem lehetett könnyű ez a számára, végtére is a képessége mindig a rendelkezésére állt. Kicsit büntudatom támadt, de próbáltam ezeket a gondolatokat háttérbe szorítani. Értesítettük a Gránit királyságot is arról, hogy mi lesz a

büntetés és mikor kerül rá sor. Azt gondoltam, talán szeretnének elbúcsúzni Lextől, de még csak válaszra sem méltatták az üzenetet.

A király megnyitotta az átjárót és a széléhez vezették a megkötözött herceget. Elvágták a kötelet, hogy Lex keze szabad legyen, de szorosán álltak mellette, nehogy próbálkozzon valamivel. Elé léptem és az oldalára akasztottam a táskát, amiben a levél és a kövek lapultak.

– Ezek még hasznosak lehetnek – mondtam neki.

– Nem akarom ezt. Kérlek, gondold át! – nyögte ki. Az arca elnyúlt és kétségbeesetten rázta a fejét.

– Ugyan már, harminc százalék esélye van annak, hogy élvezni fogod – vigyorogtam rá, mire harag villant a szemében. Az ő szavait idéztem valamelyest, és erre biztosan emlékezett. Megpaskoltam az arcát és még nagyobb mosoly terült el az arcomon. – Sok sikert! – mondtam negédes hangon és hatalmasat taszítottam rajta. Egy rövid üvöltés hagyta el csupán az ajkát, mielőtt az örvény magába szippantotta volna.

– Most már kvittek vagyunk – kiáltottam a mélységbe, noha már rég nem hallhatta. Aztán a számhoz kaptam. – Basszus!

– Mi a baj? – lépett mellém Derm aggódón.

– Elfejtettem, hogy mivel nincs meg az ereje, az emberekkel sem tudja megértetni magát. Ráadásul így a levellemnek sincs semmi értelme – hadartam egy szuszra.

– Majd csak megoldja – legyintett a herceg. Velem ellentétben nem tűnt túl aggódónak. *Végül is, most már*

mindegy – gondoltam. Összefontuk az ujjainkat, majd szorosan Dermhez bújtam.

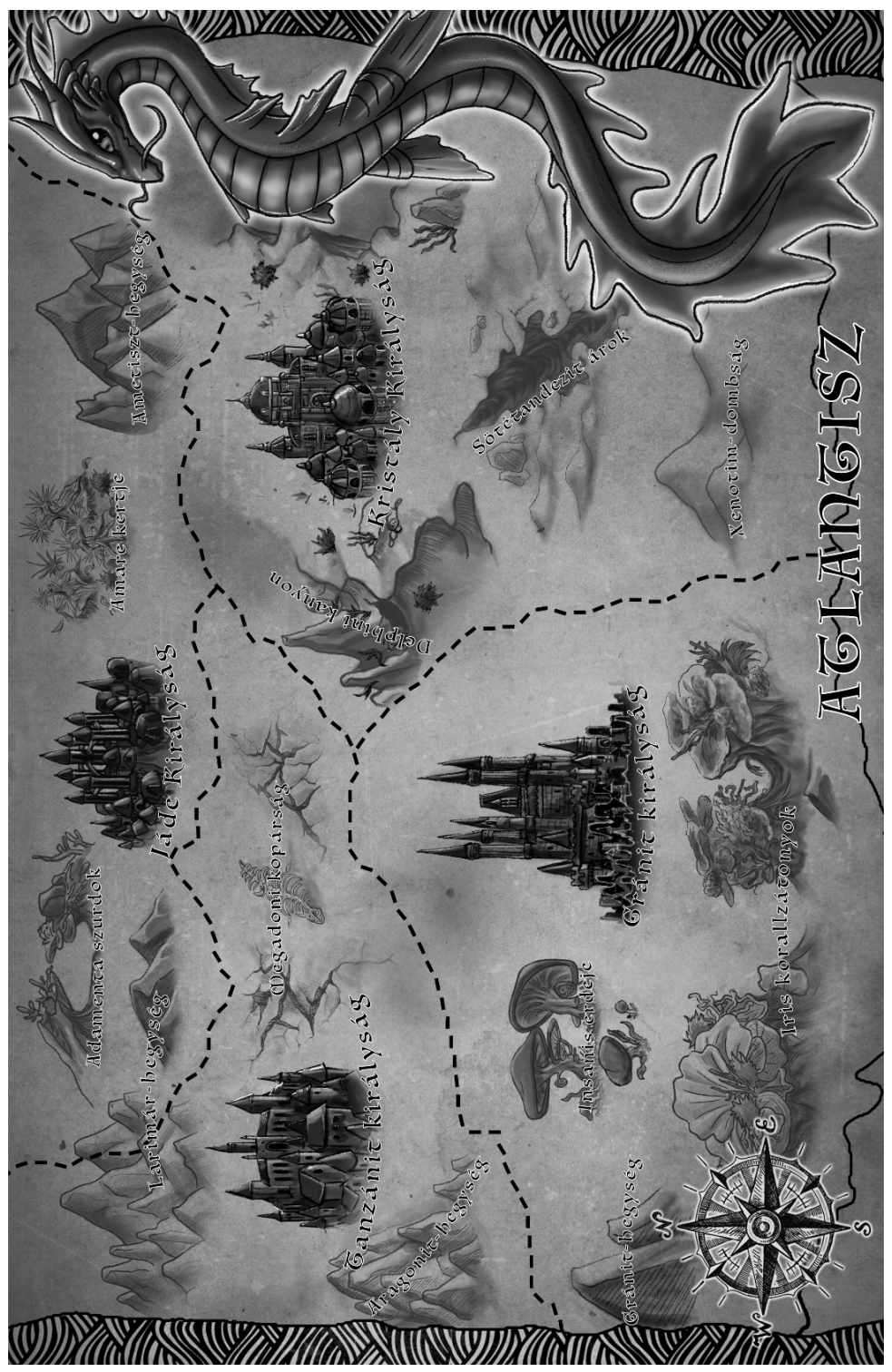
– Most biztosan nagyon utál minket.

– Ebben nem kételkedem – felelte vidáman a smaragdszemű.

– Legalább valami majd életben tartja – mosolyodtam el. Az örvény hamarosan csillapodni látszott és már csak Derm és én álltunk ott a vizet bámulva, egymás kezét fogva. Arra gondoltam, milyen különös időszakot tudhatunk magunk mögött és mennyi minden történhet egy egyszerűnek induló nyaraláson.

A legjobb az egészben pedig az volt, hogy a történetünknek még messze nem ez volt a vége. Egymásra mosolyogtunk a herceggel, és mi is elhagytuk a kertet.

ATLANTISZ

Ametisz-hegység

Kristály Királyság

Sörémdézi Árok

Xenotim-domság

Zámán kertje

Delphin kanyon

Láda Királyság

Gránit királyság

Irisz korallzátonyok

Adamerca szurdok

Megadoni koparság

Ganzánit királyság

Amisantis-erdője

Larimár-hegység

Arpagomiz-hegység

Gránit-hegység

